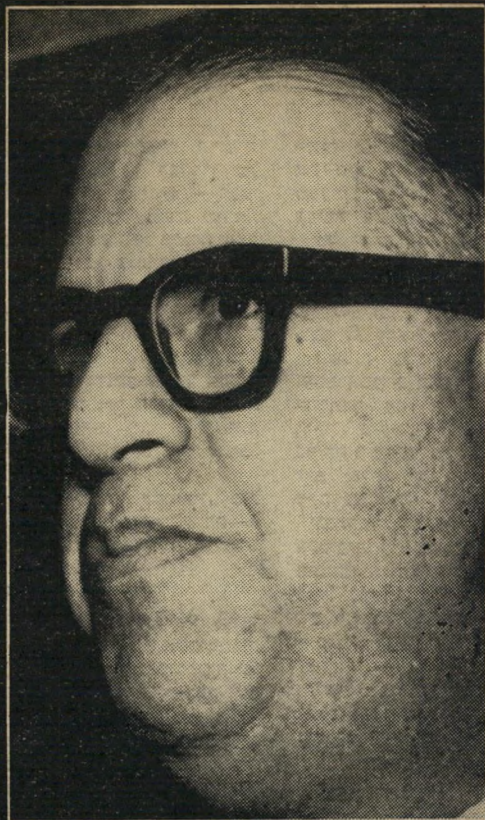

ההזדהות הרבים במשלה סביב המטוס

אבן: "דיין
ניסה לחבל!"

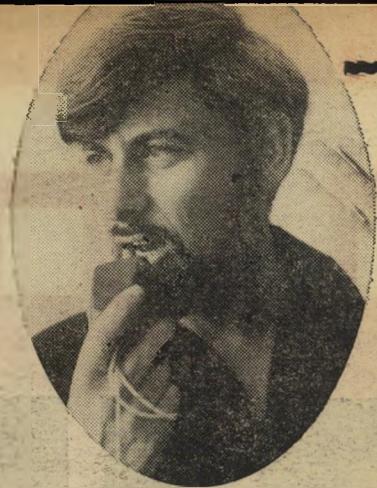
דיין: "אבן
ניכנע
לסחיטה!"

היכל התרבות

יום ה' 5.9.68

8.30 בערב

ח"כ אורי אבנרי מראיין

נוסע המסופס החטוף שחזר השבוע מאלג'יר

אלקנה שמו

פרשנית רדיו פראג

סם'אנה שטפאנקובה

שר המשטרה

אליהו ששון

שר-הבטחון הירדני לשעבר

אנוור נוסייבה

חברת הכנסת

שולמית אלוני

ואישים בחדשות

בתוכנית האמנותית:

שושנה דמארי

„האריות“ — להקת-קצב

פיומוני המחזה „את ואני והמלחמה הבאה“

אלכסנדרה ועודד * גדי אילון

תצוגת אופנה של דגמי חורף וסתיו של מיפעלי „אלד“

כרטיסים ב„רוקוקו“ וביתר המשרדים בעיר בערב ההופעה: גם בקופת „היכל התרבות“

(ייתכנו שינויים והופעות ברגע האחרון)

ייתכן מאוד שהם יכנסו למצריים ויתפסו את הקו מול צה"ל. אבל הם יעשו זאת מטעמים של שמירת המישטר שם, לא לשם הדיפת צה"ל מסיני.

מה יקרה אם אומנם ייגש הצי הסובייטי לפינוי התעלה?

„את התעלה אי אפשר היום לפנות על ידי פעולה ימית בלבד“, חיוה את דעתו, וגם לא על ידי הישענות על גדה אחת.

השיחה גלשה לתחומים של ניחושים איסטראטגיים וצבאיים: האם תרצה מוסקבה להסתבך עם צבא המוכן לחלוץ? האם היתה פולשת לצי? האם אילו חששה ברית-המועצות שהצ'כים יפעילו את הטאני קים שלהם נגד הפולשים? האם תסתכן עתה בפלישה לרומניה?

ובהקשר עם זה: האם תסתכן במלחמה אקטיבית עם צה"ל? האם ציהלמלחמה שלה ביס-התיכון, עם כל היותו חזק, מסוגל לנהל פעולות ממושכות כשמעברי הדרדאני לים וג'יברלטר בידי המערב?

סיכום דעתו של השר: „רוסיה לא תיכנס למלחמה — אלא אם נתקן את מצרים.“ וכדי להוכיח שאין הוא מזלזל בסכנה זו, הצהיר: „אני אהיה בין ראשוני המתנגדים למלחמה כזאת.“

★ ★ ★

מה שהתחיל כמעשה אחילי בשבוע שעבר, כאשר החרים קצין-מכס בחיפה את תומרי-התעמולה הערבי מכתב העולם הזה, הפך השבוע למאבק חדש על חופש-העיתון גות בארץ.

החומר, שנאסף עלי ידי נתן זהבי ב־פסטיבל סופיה, נועד לשמש נושא לכתבה על פעילות נציגי אל-פתח באירופה. מכיוון שהזכי הוא העיתונאי הישראלי הראשון שהצליח להיפגש עם נציגי אירגון זה, ייחסנו חשיבות עיתונאית רבה לכתבה זו. במסגרת הצהיר זהבי על החובות שהביא, הודיע כי נועדו למסרה עיתונאית. הקצין הבטיח: „תקבל את החומר מהר, בצנזורה.“

החומר לא הוחזר כמובטח. זהבי עצמו נעצר ל־24 שעות, שוחרר בערבות. הפרשה עוררה תגובות חריפות מצד עיתונאים רבים, והוא הוזמן לגולל אותה בערב הראיונות של דן בן-אמוץ. כתב עת־ס פנה לקצין בכיר במטה הארצי של המשטרה, כדי לשמוע את תגובתו. „אם זהבי הצהיר על החומר, בבואו למכס, הרי שהקצין ש־עצר אותו שנה“, חיוה הקצין את דעתו. מאוחר יותר, כאשר נאמר לו שהודעתו מועברת בטלפוניטר לכל מערכת-העיתונים, הכריז שהיתה זו הודעה „לא-לפירסום“ — ולכן בוטלה על ידי עת־ס.

במכתב ששלח לכמה שרים, בבקשה כי יתעברו למען החזרת החומר, כתב זהבי: „אין ספק שהבאתי חומר עוין, המשמש את התעמולה הערבית. הציבור קורא יום־יום על תעמולה זו — ואין הוא יודע מה טיבה. זכותו לקבל אינפורמציה עליה ר־זכותה של העיתונות לדווח לו על כך ללא הפרעה שרירותית מצד מוסדות-הממשלה. אחרת נגיע לאסורים טוטאליטאריים של איסור האזנה לראדיו, החרמת עיתונים זרים וכו'.“

★ ★ ★

השבוע פנה זהבי לבית-המשפט השלום בחיפה, בבקשה שיצהא על משרה להחזיר את החומר, מאחר שהוא דרוש להכנת הכתבה השנייה על נושא זה (ראה עמודים 12-13). „אין כל מניעה“, טעם המבקש, „נאמר בבקשה“, „להחזיר את החומר המקורי, לאחור שיצולם, למשרת-חיפה.“

... עם כל הכבוד, הקביעה אם להרפס חומר או לא, עד כמה שהוא מתייחס למישור הבטחוני, מסורה לסמכות הצנזורה — ו־אינה לשיקול המשטרה.“ הצנזורה, מצידה, הודיעה

וכי אין לה יד או רגל בה. כאשר התחילה שופט-השלום לובה פור־טונה בבירור הבקשה, הופיע בפניה הקצין אהרן יורון, טען שהמשטרה אינה מוכנה לשחרר את החומר „ללא בדיקה בסחונת“. התרעמה השופטת: „תשעה ימים לא הספיקו לערוך בירור כזה?“

לבסוף התקבלה הצעת-פשרה: להזיב ניתנה הרשות לעיין בחומר לצורך הכנת הכתבה, אך החומר עצמו נשאר במשטרה.

אשכנזי

סיפור הפלישה הסובייטית הדימיונית לסיני, שהתפרסם בגיליון האחרון של העולם הזה, היכה הדים נרחבים — כפי שתיארנו לעצמנו מראש. כי למרות שהיתה זו יצירה של מדע דימיוני, היא תיארה מצב העלול להתפתח בכל רגע במציאות.

הרעיון הועלה בישיבת-המערכת המיוחדת, שהוקדשה לדיון בהתרחשויות בציבה. הפלישה הסובייטית התחילה ביום רביעי שעבר — בדיוק לאחר שהופיע הגליין שלנו. כך, בשעה שהצהרונים הוציאו מהדיון רות מיוחדות, ועיתוני-הבוקר הקדישו לנושא זה את מרבית עמודיהם, יום אחרי יום, נאלצנו אנו להמתין שבוע שלם לפני שנוכל לפרסם דבר.

מה יכול שבועון להגיש לקוראיו, מול תחרות כזו מצד כל אמצעי התקשורת — כולל רדיו וטלחיוניה? האם יכול היא לחדש משהו?

★ ★ ★

קוראי „העולם הזה“ התרגלו לעוב־דה, שהעולם הזה מוסיף לא רק אינפורמציה חדשה, אלא גם מימד חדש לאינפורמציה ש־כבר פורסמה. מימד זה הוא תוצאה של דיונים מעמיקים וממושכים, בישיבות מיוחדות של ראשי המערכת הזאת, הנעזרים גם במומחים מחוץ למערכת.

מימד זה נוצר מתוך הכרתנו, כי העיתון נותן היום, הרודפת אחרי ההתרחשויות האחרונות, אינה מסוגלת לספק גם את הרקע הרחב, את היריעה השלמה שעליה מצטיירים המאורעות המהירים. תפקידו של שבועון־חדשות הוא ליצור מכל הידיעות המקוטעות תמונה שלמה אחת, להוסיף את הרקע ל־

קצין סובייטי בסואץ

מאורעות — ולא פחות חשוב: לנתח את ההשלכות האפשריות של המאורעות.

הדוגמה הטובה ביותר היא זו של „היום בו פלשו הרוסים לסיני“. ראשיתה היתה, כמובן, בשאלה: האם זה יכול לקרות כאן? הדיון בשאלה זו התנהל בצורה יבשה, עניינית, נבחנו צורות שונות של התערבות סובייטית אפשרית במרחב. מכולן נראתה סבירה זו שגובשה לאחר־מכן בצורת סיפור דימיוני.

הוכנה אילוסטרציה מקיפה, כמו זו של הקצין הרוסי המשקיף על עמדות צה"ל. אך לבסוף הוחלט, שדחקא כמה שנוגע לצד ה־ציוני — יש להמחיש את „הפלישה“ על ידי אילוסטרציה אוטנטית-כביכול. וכך זויי־פו הכותרות הראשיות של ידיעות אחרונות ומעריב, והופעת עבד-אל-נאצר בטלחיוניה.

★ ★ ★

עד כמה היה הרקע לסיפור זה לא־דימיוני, ניתן ללמוד מידיעה שפורסמה בי־עיתונים היומיים למחרת הופעת העולם הזה: מקור במשרד החוץ הביע את דאגתו מן האפשרות שהרוסים אומנם יתעברו בי־זירה המרחבית. במיוחד עקב אותו מקור אחרי נוכחותן של ספינות-המחפרים ה־סובייטיות בחלק זה של העולם. הועלתה השערה, כי הסובייטים שוויים להתחיל בפינוי תעלת-סואץ בפיתחה הצפוני, אשר שתי גדותיו נמצאות בידי מצריים.

הראתה הגלויה של משרד-החוץ היתה: מה יקרה אז? האם ימצא צה"ל את עצמו במצב לוחמה עם צי ברית-המועצות וצבאה? כעבור יום הודמן לי להעלות אותה שאלה בשיחה עם אחד השרים המרכזיים בממשלת-ישראל. עמדתו היתה מנוגדת לחלר־טין לזו של משרד-החוץ — והוא גם שלל את האפשרות שהועלתה בסיפור של העולם הזה. אבל בסייג אחד: „הרוסים לא יתערכו — אם לא נתקדם אנו אל מעבר לתעלה.“

מכתבים

איש השנה

ואלה מועמדי לתאריהשנה: מדע: ד"ר קולי, שלא רק שותל לבבות אלא גם משאיר את חוליו בחיים; תיאטרון: פורציר המהומות של האוהל; סיפרות: עמוס עוז, בעל מיכאל שלי; צבא: סגן גר מולה ור אלוף-משנה אריה רגב, ז"ל; מדיניות-פנים: ישראל גלילי, שהשתלט על התקשורת, ור בייחוד על הטלחיות, הבטיח לעצמו מקום לאור הקהל; מדיניות-חוץ: דני כהן-בנדיט; איש-השנה: דובצק, הישר הצלוב של זמננו. אהובה לם, ירושלים

אורות הלידה זכו

...קולנוע: אורי זוהר ודוד גרינברג; מדיניות-חוץ: דובצק; משטרה: סגן-ניצב אריה איבצן שניסה, ללא כישרון, לכבות את אורות-הכרך של תלאביב; איש השנה: הלוחם בצה"ל.

עמי ברמה, תלאביב

מצפון אנושי

...אשת-השנה: שולמית אלוגי; ח"כ-השנה: אורי אבנרי; איש-העולם רודי דוצק, קורבן-הגורל; איש-השנה: הילד מביאפרה, סמל לחוסר-המצפון האנושי.

אריכה גמניו, תלאביב

קורבנות-השנה

...לא אתן רשימת-אנשי-שנה. אציע לכם רק רשימת קורבנות-השנה: קורבן-השנה: תושב-ביאפרה; קורבן-העיר: לם של השנה: רוברט קנדי; קורבן-חברתי: מארטי לוטר קינג; קורבן-ישראלי: משלם המיסים; קורבן-המרחב: הפלסטיני הגולה שוב ושוב; קורבן-הכנסת: אורי אבנרי, ז"ל נאלץ לשמוע, יחיד, את כל נאומי-הסרק של אלה שנעדרים בעת נאומיו; קורבן-הממשלה: משה דיין, אותו דפק אשכול שוב ושוב; קורבן-אשה: גולדה מאיר; קורבן-מדע: ד"ר מיכאל לוי; קורבן-חינוך: מורה התיכון, לאחר חקיקת חוק החינוך החדש; קורבן-צבא: איש-המילואים, הדפוק עתה 40 יום בשנה, לפחות.

אריה קורונאדו, ראשון-לציון

היו זמנים

לא תמיד גידפו תושבי צ'כוסלובקיה את הסובייטים. היו זמנים בהם חיבקו את הרוסים כמשחררים, ממש. קבלו ר"ב תמונה מתוך ספריה-היסטוריה צ'כי, המתאר פארטיונים סלובאקים המתחב

רוסים וצ'כים מתחבקים (1944)

קים עם אנשי הצבא-האדום, שבא לשחרר את ארצם. מאז לא הפסיקו לשחרר אותה, מס-תבר.

דן אלמוג, חיפה

אונם בצ'כוסלובקיה

מה שלא יהיה הסכם-הפשרה או הכניעה שיתקבל בשיתוף בין האנשים של מוסקבה לבין הנאצים הצ'כים; אבירי-הסוציאליזם השומרים על גחלת-המהפכה בעזרת טאנקים, (המשך בעמוד 5)

נשי? ...מאד!

ב.אקרילין אני סרגישה חסיד רכה ונשית. בנדי. אקרילין נעיסים. סלפפים וסחסימים לנורתי בעיצובם הסיוחד ובצבעיהם האפנתיים.

ACRILAN
אקרילין

מבחר גדול של
שעונים

מזהב ומזהב לבן
בהנחה 30%-50%
ישר מהיבואן

רחוב העליה 34, תלאביב

לאשה בהריון

חמתנה חנאה ביותר —
ספרו של

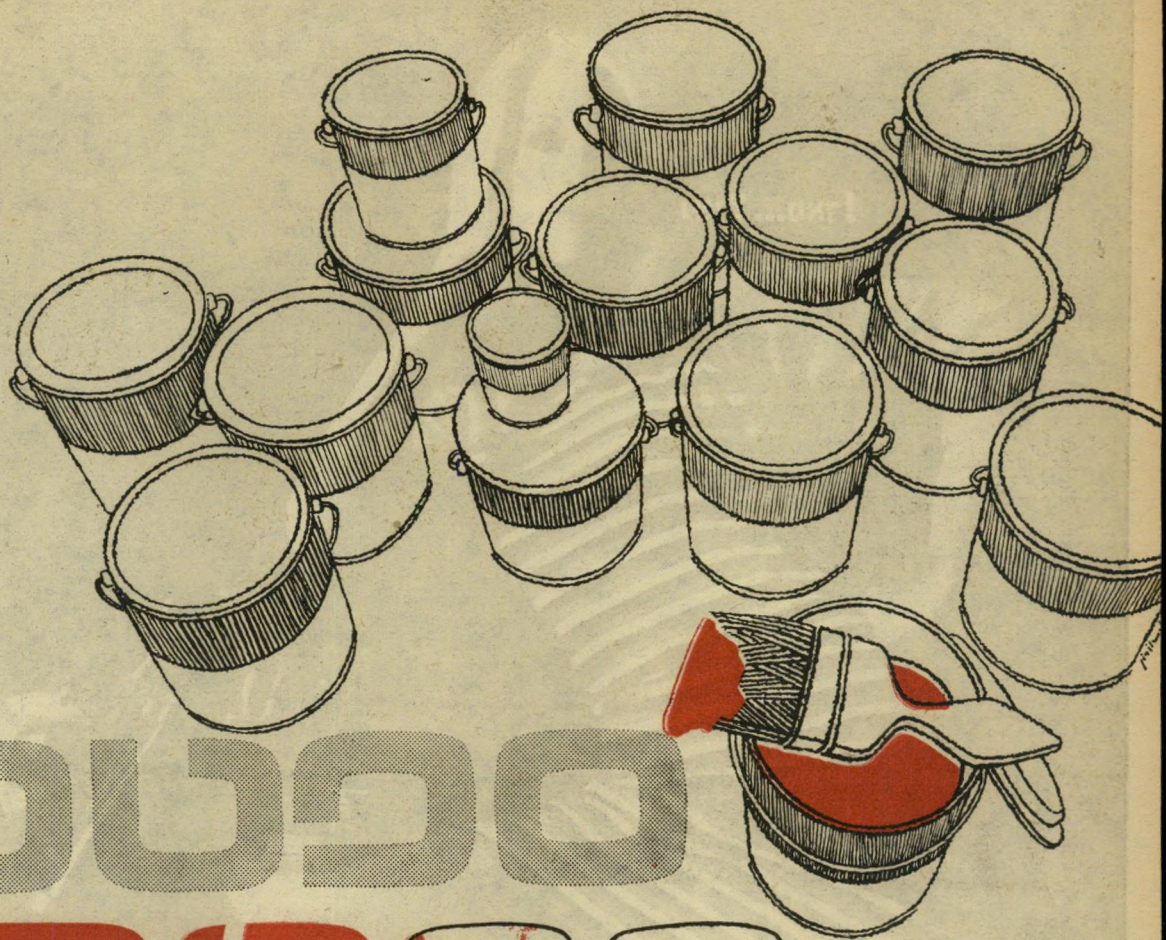
פרופסור יוסף אשרמן
"לקראת אמהות"
לחשיג בכל חנויות-הספרים

**הנוער
לשלטון**

הידעת כי יותר מ-50% מאוכלוסית הארץ הינם מותחת לגיל 25?
הידעת כי בתפקידי המפתח בשלטון אין אף נציג בגיל זה?

הגיעה העת שהנוער יקח לידינו את השלטון

אם ברצונך לראות איך נעשה דבר זה ומה הן התוצאות, אתה חייב לראות את "הנוער לשלטון" (WILD IN THE STREETS) שהוכתר ע"י הג'ני יורק סיימס כסרט האמריקאי הטוב ביותר של השנה. השבוע בקולנוע "חן", תלאביב ו"ארמון", חיפה. בקרוב — "חן", ירושלים.

ספטמבר ספטמבר

להסרט סיד לפני הצביעה יש להשתמש בניר זכוכית מס' 3. ללטוש משתמשים בניר זכוכית מס' 2. ללטוש צבע מבריק (לפני הצביעה העליונה) משתמשים בניר זכוכית מס' 1.

כתמי צבע: לאחר הצביעה יש לנקות כתמי צבעים בטרפנטין או בנפט. כתמי אמולזין וסופר-לק מנקים במים. אם התיבשו יש לנקותם באצי-טון או בספירט.

מדללים ואביזרי עזר: מדלל איידאלי הוא הטרי-פנטין של טמבור, המתאים לדלול רוב הצבעים. אמולזין פלסטי פ.ו.א. מדללים אך ורק במים.

שפכטל (מרית) למלוי סדקים לפני הצביעה. החמרים הדרושים: לק שפכטל, פלסטומרק או קלסימו של טמבור.

מקל לבחישת הצבעים תוך כדי צביעה, וכמה פחיות נקיות לצבעים השונים. עתונים ישנים לכיסוי הרצפה והרהיטים.

שימו לב: הוראות השימוש בצבעים של טמבור תמצאו על גבי הקופסאות.

ייעוץ חינם: ייעוץ מקצועי חינם ניתן על-ידי המחלקה המיוחדת שלנו שתייעץ לכם ותענה על כל שאלות צביעה מיוחדות, ת. ד. 668 חיפה. ת.ד. 507 ת"א.

טמבור, לנוי והידור בכל חדש, ובעיקר בספטמבר.

טמבור ט

חדש ספטמבר הוא חדש ספטמבור — כלומר חדש טמבור. בחדש זה אנו מספקים כמות גדולה של צבעינו המעולים. בחדש זה רבבות בעלי בתים בישראל צובעים את דירתם להנאתם והופכים אותה לחדשה.

לצביעת דירתך בדרך הטובה ביותר פנה לצבעי מומחה והוא יבצע את העבודה לשביעות רצונכם.

אם יש לכם תיקונים או צביעה של שטחים לא מסובכים אנא שימו לב להוראות הבאות:

מה להכין: צבעים תוצרת טמבור שאין דומה להם ביופים, ובמספר הגוונים והסוגים המתאימים לכל מטרה. לצביעת קירות פנים כמו אמולזין פלסטי פ.ו.א. שקיים ב-47 גוונים מוכנים לשימוש. אמולזין מדללים במים בלבד. אמולזין פלסטי פ.ו.א. נושם, רחיצ ואסתטי. לחדרי ילדים יש לעבור בשכבה ראשונה עם בונדרול ולדלל ב-30% טרפנטין ואח"כ שוב בשכבה אחת של אמולזין פ.ו.א. טמבור.

לדלתות, תריסים וארונות, צבע ראשון סנטטי טמבור, לצביעה עליונה סופרלק של טמבור המוגש ב-32 גוונים נהדרים מוכנים לשימוש, או בטמבור-תריס המיוחד לתריסים ואינו מושפע מקרני השמש ומגשמים בחורף. עץ בלתי צבוע, יש למרוח בשמן פשתן מדולל בכדי 30% טרפנטין לפני הצביעה בסופרלק.

במה צובעים: מברשות נקיות. שטחים קטנים צובעים במברשת של 1" עד 2". שטחים גדולים כגון דלתות ותריסים במברשות של 2" עד 3". מברשות של 3" עד 4" או גלילים, מתאימים לצביעת קירות באמולזין.

מכתבים

(המשך מעמוד 3)
תחתונים וחצי מיליון חיילים פולשים, דאגו לכך ש-500 אלף החיילים הסובייטיים יפוצו, בשבוע מפראג, את מגיפת החירות בכל סיגה של המרחב האדום — מברלין ועד ולדיבוסטוק.

גיד דגני, גבעתיים

מה מותר לפרסם?

לא הכל מותר לפרסם, מטעמים מובנים. סקירתו המקורית של מר שליפר כללה דברים שאינם מותרים לפרסום בישראל.

אין כל הכרח לנס ולטעון שסקירתו "לא יכלה להיות עניין קהל ישראלי". יש עניין בדיעותיו של יריב. אפילו אם הוא אדם אפור ו"לא דווקא מוסלמי יהודי".

ולמר שליפר: יש כאן שני צדדים מסוככים. לא יכול צד אחד לה"תיר פירסום הכל" והצד השני לא מתיר פירסום כלשהו.

משה כרמי, ראשון-לציון

שליפר והישראלים

מר עבדאללה שליפר טוען (העולם הזה 1617) שהושמט קטע מרשימתו, המדבר על השימוש בנאפאלם, בעת כיבוש ירושלים. לאחרונה חודר הנאפאלם לכותרות, בקשר למלחמת-וייטנאם ולמלחמת-ששת-הימים.

לי נימאס כבר לקרוא את השטויות הללו. החיילים היוצאים לקרב יודעים היטב שה"אויב אינו מתכוון להילחם בהם באקדחי מים ובגושי-חול.

ואינני יודע מדוע יצא הקצף דווקא כ"נגד הנאפאלם. רימוניידי, צורות-מיקלעים, רקטות באזוקה וסחם פגזים טובים יותר? ברור שהמלחמה היא עניין מטונף. לכן אפשר לתקוף רק את המלחמות בכלל. בזה כדאי להרבות. אך אין שום טעם לתקוף סוג מסוים של נשק.

מיקי אפרון, תל-אביב

מלונדון באהבה

אנו, קבוצת סטודנטים מאסיה בבית הספר לכלכלה שלונדון, בידענו כי המשך הלוחמה במרחב הוא בבחינת סכנה לשלום העולם, קוראים לכל המדינות ליישב את סיכסוכיהן בעזרת שיטות בלתי-אלימות, ו"לנהל מו"מ שיביא לשלום צודק ובר-קיימא — בהתאם לדרישות אמנת האומות המאוחדות.

ה. אגא, ר. צ'קראבורטי, א. בנרג'י, ס. באטהרייה, ס. ואני מאל, ה.ס. ג'פאל, מ.א. חאן, ס. צ'ומה, ב. חווג'ה, מ.א. חאן, ג. שאחיק, ה. סרינאנדה — מ"הודו, פאקיסטאן וצ'יילון, כעת לונדון, בריטניה.

טרור ופוגרום

יתפשו אותם חוליגאנים — כפי שקרא להם דיין — שחוללו את ההמומה הגדולה בירושלים (העולם הזה 1616). יועזר

דו לדין, למען ידעו בישראל שיש חוק וסדר ואין האדם גם שופט וגם מבצע — אף אם ה"תוקף ערבי".

אותם חוליגאנים תרמו יותר למטרות אירגוני-הטרור מאשר מניחי-הרימונים עצמם.

קובר

יעזר קובר, תל-אביב

מלכת-המים

אני תומך בעמדתה של מרים חייל כפי שפורסמה בעולם הזה — שאמרה ש"שיטת-הבחירה של מלכת-המים לא מוצדקת לחלוטין".

איוה בטחון יש לכם שזו "שיטה דמוקרטית"? אפשר להכין קולות מראש. ידידיה (המשך בעמוד 6)

הודעה חשובה לציבור לקראת החגים

אנו פונים אליך האזרח שהנך מכיר רק חלק ממשקאות "שטוק-48", הידועים בטיבם. למפעלי "שטוק 84" — עשרות סוגי משקאות מובחרים ביותר. סוגי הברנדי הידועים, 3 סוגי וורמוט בעלי שם עולמי ועשרות סוגי ליקרים משובחים שאותם כדאי לנסות. כמו כן קיימות רשימה ארוכה של משקאות מובחרים נוספים כגון "וודקה שטוק אקספורט", האפריטיף הבלעדי של שטוק — "אמרו" וה"פרנט" הידוע בעולם כולו. כאשר תקנה חבילת שי של משקאות לחגים — קנה משקאות מיוחדים. דרוש את רשימת המשקאות של "שטוק" ובחר לפי טעמך, מבין עשרות הסוגים. משקאות "שטוק" יקרים אך במעט, אולם טעימים הרבה יותר.

בברכת מועדים לשמחה
"שטוק"
יצרן הברנדי הגדול בעולם

פרסום ר.ד.ר. נתניה

ביטחונסיה ריאליט

הרשמה לשנת הלימודים תשכ"ט לכתות בוקר ט', י, י"א, י"ב

תיכון עיוני במגמות
הומניסטית
ריאליט
תיכון מקצועי במגמות
רדיו-אלקטרוניקה
טלויזיה - תעופה
לבורנטים כימיים
גרפיקה-שרטוט
ציור אופנה
פקידות

כולל הכנה לבחינות הבגרות הנערכות על-ידי משרד החינוך
הוראה על-ידי מורים אקדמאיים בעלי נסיון * סטיפנדיות

פרטים והרשמה	תל-אביב	חיפה	רמת-גן	חולון	סתתיתקוח
9-1, 5-8	ברנר 17	שמריהו לוין 30	ביאליק 42	טוקולוב 56	ברכוכבא 1
	מסנת אלגני 55				

מכון לפסיכותרפיה

בהנהלת המהפנט יצחק זוהר

הקץ לסבל

ברצוני לספר לכם, קוראים יקרים, על מקרה שקרה לאחד מידידי הטובים. אותו ידיד סובל קשות ממחלת חוסר הכוח-גברא, אשר בעטיה באים החקפי דכאון נפשי חמור, אשר סוקדים אותו תכופות וגורמים לו לאי נעימות גדולה. ידידי כבר נזעץ בטובי הרופאים אבל ממחלתו לא ניגמל.

לאחרונה החליט ידידי, בהסתמכו על המלצה שקיבל, לפנות אל המכון לפסיכותרפיה ולבקש עזרתו, ואמנם לאחר מספר טיפולים הצליח ידידי להשתחרר מסבלו ועתה כאילו נולד מחדש.

אין ספק ששיטותיו הנפלאות של הפסיכולוג המדופלם מר רוזן הוכיחו את יכולתו הרבה בשטח הפסיכולוגיה הקלינית לרפא אנשים הסובלים ממחלות נפשיות כגון: אסטמה, פחד, גימגום, מתח, כאבי-ראש, חוסר כוח-גברא ובעיות מין, עצבנות, דכאון, עישון, הרגלים לא רצויים, אכילה מופרזת, מחלות אלרגיות למיניהן, ומחלות פסיכוסומטיות אחרות.

פרטים ויעוץ חנים: ב"היהודה 32, בנין אל-על, חדר 403, קומה ד', תל-אביב, טלפון 58940 מ"מ 19-16.

למכון דרושים עוד פסיכולוגים מעולים

הופיע * היסטוריה של מלחמת ששת הימים * מאת אריה חשביה * מבוסס על מחקר קדני ושיחות עם כל אלופי צה"ל כמעט, עם קצינים וחיילים, וכן אזרחים יהודים וערבים * המקיף, המהימן והמרתק שבכל ספרי הנצחון * כולל 32 עמ' צילומים * רק 8.90 ל"י * ספר-תאום ל"נכתב בקרב" * ספר מלחמת ששת הימים כתוב בידי הלוחמים עצמם * 70 סיפורי-חיילים, 64 עמ' צילומים * אף הוא, עכשיו, 8.90 ל"י.

את ואני והמלחמה הבאה

במועדון "בר-ברים"

ר'ח' בן-אביגדור 28, ת"א

הצגות בכורה

יום ד' 4.9	יום ה' 5.9
יום ב' 9.9	יום ג' 11.9
יום ד' 12.9	יום ה' 16.9
יום ו' 16.9	

כרטיסים במשרד "לאן", באוניברסיטת ת"א ובערב ההצגה במועדון

פקידות כללית בירושלים:

NATIONAL — I.B.M.
כתיבה במכונה — חודש!
פנסקנות, קצרות:

ביה"ס "הפקיד", י. פורמן, בצלאל 18.

מכתבים

(המשך מעמוד 6)

וחברה של המלכה שנבחרה היו, למעשה, ספקיות.

נוסף, כמובן, לאחרים מתוך הקהל ש- סתם הכירו ביופיה.

אם אתם משתוקקים לבחירה בעלת אופי עממי, אפשר להשתמש במעין שילוב: לבחור, אומנם, בעזרת פיתקו סודיות, אך שוועדת-הקלפי תכריז רק על חמש הנערות שקיבלו את מירב הקולות. לשם האובייקטיביות לא צריך לפרסם מי קיבלה את מספר הקולות הגדול ביותר.

מתוך חמש אלו תיבחר המלכה, ותיבחר- נה סגניתה, עלידי צוות שופטים-מומחים. אגב: אינו מכיר את מרים וייל — וההפסד כולו שלי — אך הופי שלה באמת אינו מוטל בספק.

דויד לוי, וואשינגטון, ארצות-הברית

דעת-הפגנית

למקרא דבריה של מרים וייל, אודות תחרות מלכת-המים (העולם הזה 1616) התעורר הרשם כאילו מרים "היפה" היא לפחות... סגנית מלכת-המים. אני, כסגנית מלכת-המים, רוצה להדגיש כי התואר הניכסף מאוד מגיע ללא צל של

המלכה מרי

סגנית נויור

ספק — לשלי. במשך החזרות לתחרות וגם אחרי ההכתרה, הספקתי להכיר את טלי ולהתפעל מיופיה, אישיותה, החן המיוחד שלה ומזה שהיתה ונשארה חברותית ו- לבבית.

ואם היתה מישהי שראתה בתחרות ספורט — היתה זו דווקא טלי המקסימה. **אודי נויור**, תל-אביב

תודת-המלכה

לאחר הכתרתי כמלכת-המים נזכרתי כי לא הודתי כראוי לשמואל שי. אין ספק, כי הגישה הכנה והעידוד ש- העניק לי שמיל סייעו לי לא במעט. אגב: השי המקורי ביותר ניתן לי עלידי שהפליט, במשים או שלא במשים, שאני מזומנת לבוא עם חברי, כל השנה, לערביי- הראיונות שלו.

ושוב — תודה על הכל!

טלי פרידמן, תל-אביב

...היא והוא !

היא מחליקה על-פני הים
הוא מחליק על-פניך מבלי שתחוש בו

חזק! 6
עתה בדיסון עם 6 סכינים + 1
סכין אחד חינוס!

מתנת 'אדיסון' לחברך כדי שגם הוא יהנה.

על כל פנים אדיסון יותר נעים

הופיע !!

**"בדוק את
האינטליגנציה שלך"**
מאת ד"ר ג. אייכנ

הספר העוזר להורים, לבדוק לעצמם ולילדיהם את מנת המשכל שלהם.
8 מבחני IQ שלמים עם פתרונות.
המחיר 4.40 ל"י בכל חנויות הספרים.
המפיץ:
מרגליות, מלצ'ס 38 תל-אביב.

מבצע ענק לקונות "סקוטש ברייט"

מבצע פרסים לעקרות הבית — חסר תקדים במידיו — נערך עתה ע"י ההכרה לשחק, המסיצה בישראל את כרית הפלא לניקוי והברקה — "סקוטש ברייט" מתוצרת חברת 3 M האמריקאית המפורסמת.

המבצע נועד לעודד את עקרות הבית להשתמש במוצרי "סקוטש ברייט" המקוריים מתוצרת מפעלי 3 M ולהמנע מהחיקויים הרבים שהופיעו לאחרונה בשוק.

עקרות בית רבות מוטעות ע"י שמות דומים וחיקויים זולים ומתאכזבות במהרה, זאת בשעה שכריות, "סקוטש ברייט" המקוריות הן היחידות שאינן סופגות ריחות, אינן מחלידות, אינן מתפוררות ואינן משאירות פרווי מתכת בעת ניקוי הכלים.

כרית הפלא, "סקוטש ברייט" מנקה את כל סוגי הכתמים והכלוך מעל גבי כלי מתכת, אלומיניום, נירוסטה, חרסינה, כיורים, מרצפות, שיש וכ"ו. וכ"ו. במסגרת המבצע הענק של "סקוטש ברייט" יוגרלו בין קונות כרית הפלא מכונית נוסעים — פיאט 600! מכונית כביסה LAVAMAT של A.E.G. ועוד 100 פרסים.

אין ספק כי מבצע חסר תקדים זה יעורר הדים רבים בין עקרות הבית ויאפשר להן להנות מכרית ניקוי מעולה, יחידה מסוגה, ומאפשרות לזכיה בפרסים יקרי ערך.

המפיצים: מעבדות קליאו, טלפון 961100

תמרוקי הצמרת של אירופה

תמרוקי "שרק", בהן גאות נשות אירופה המטופחות, מצויים עכשיו בטווח-ידך בכל התמרוקיות המובחרות

מי פנים

מרענן את עור הפנים, ומשלים את פעולת הניקוי הודות לחזירה עמוקה נק"בוביות. מומלץ במיוחד כטיפול ראשוני בבוקר וכטיפול ערב לבעלות עור פנים שמן.

טוניק

מכיל הורמונים צמחיים הגורמים להתחדשות תאי העור ולמניעת דלקות. מומלץ לבעלות עור פנים רגיש.

חלב פנים

מכיל חומר טבעי המצוי בעור. מסיר אבק ואיפור באופן מושלם. מומלץ לבעלות עור פנים רגיש, בעיקר בערב.

שווי לעור-פניך את המראה האירופי המטופח עם תמרוקי "שרק", כי יופי מתחיל עם

SCHERK

צילום מולה-הרמתי

המפיצים: גורית בע"מ

למכירה
מקררים חשמליים
משומשים
במצב מצויין
קרור שרף

תל-אביב, דינגוף 84. אוטובוסים: 1, 5, 18, 62, 61, טלי 236375.

לא משורר

במדור אנשים (העולם הזה 1614) סרה ידיעה, בקשר לתרגומי לערבית של הרומאן באלוהים, אמא, אני שונא את המלחמה... מאת יגאל לב.
ראשית — שמי משעור לוטפי, ולא מס' עוד. שנית — אני לא משורר, אלא הוצאתי לאור ספר שאינו שירה. לדעתי, גם אי אפשר לקרוא לי סופר, כי זהו ספרי ה' ראשון, אך אם תעשו כן — נחא.
ולבסוף — איני בוגר אוניברסיטת ת"א, אלא בית-ספר לעיתונאות שליד בית-ציוני אמריקה.

אני לא רוצה להביע דעתי אודות הספר שביקשתי לתרגם. אבל אני מוכרח לומר שלא מצאתיו, פאציפיסטי, או, כפי שאתם אומרים, "נגד המלחמה".

משעור לוטפי, כפר-רמה

אתגר לדויד

אני סטודנטית ישראלית, הלומדת בגרמניה.

מאז בואי ארצה, לפני חודשים מוע' סים, קראתי כימקט מדי שבוע על נעמי אדוה המכה בחור רות.

הייתי רוצה ללמד את אותה גברת אדוה, שלא תחשוב שהיא גיבורה. ר' זאת — בכל זמן שתרצה.

אני בטוחה שגם בחורות אחרות לא יחסו לעשות זאת. או שלא יתביישו ויכתבו, כמוני, להזמין אותה פר'ייט.

מירי זלצברג, רמת-גן

מדוע לא עולים:

ודאי אינכם מבינים מדוע העלייה ה' נכספת שלכם כל-כך נופלת בפח. ובכן, זה משום שליהדות אמריקה אין כל רצון להט לעזוב את המותרות והנוחות שבי ארצה. זה גם מה שקורה ליהודים בקאנדה. לכן מוטב שתפנו ליהודים שמרניים, שומרי-מסורת, דתיים. כאלה שקוראים את התנ"ך. להם יש קשר היסטורי וחשק עז לעלות.

אילו חשבו שישאל תלך בורכם — היו עולים, כאיש אחד, עוד מחר. מחשבתכם העקומה לא תיאמן: אתם רוצים עולים, אך פונים לאנשים הבלתי-נוכחים ביותר.

שירי מאנדה, ניו-יורק

למען כבוד השייטים

אבקשכם לתקן את מה שאמרתם ב' כתבה האם תל-אביב טובעת? (העולם הזה 1617).

הסירות שהשתת' פו בסרט היו שיי' כות לסניף זבולון תל-אביב ולמועדון השייטים של עיר זו — ולא לציפיים כפי שכתבתם אתם. צבי גוטליב, תל-אביב

גוטליב

הננו מביעים בזה דיבריי'יקון לדברים שפורסמו בעולם הזה 1597, תחת הכותרת חשבון הפרקליטים — ואשר יש בהם כדי לפגוע בשמו הטוב של עורך-הדין ד"ר קוהן, מציריך, שווייץ. העולם הזה הוטעה עליידי אינפורמציה בלתי-מדויקת, ואנו מצטערים על כך.

זהו ההסבר שמסר, בינתיים, באיכותו של ד"ר קוהן: לפי אין זה נכון שד"ר קוהן נימנע, שלא כדין, מלשלם חשבון בבית-מלון, בהפנתו את הנהלת בית-המלון לתשלום החוב של אדם שהזמין לבוא ארצה לרגלי עסקים.

אף האמור בכתבה כי הד"ר קוהן הוא, כביכול, הגורם להתרוששותו של אחד רענני ולהרט מיפעלו, מהווה את טענתו של רענני בלבד. וגם הדברים המיוחסים לאיש עסקים שווייצי אחר, הפרופסור וילי, משק' פים רק את טענתו של רענני.

כל רמזים אחרים כלפי הד"ר קוהן העשויים להשתמע מן הכתבה, כלל לא יוחסו לו, ואם נגרמה לו עוגמת-נפש בגין כל זה — מצטערת על כך המערכת.

תמרורים

נפטרה • בגיל 61, **הנסיכה מארינה**, דודתה של מלכת אנגליה. ילידת יוון, שפעמיים במשך חייה יצאה לגלות עם בית-המלוכה היווני. היא נישאה לנסיך ג'ורג', דוכס קנט, דודה של המלכה אליזבת. בעדה, שהיה טייס קרבי בחיל-האוויר המלכותי, נפל בשירות פעיל ב-1942.

נפטרה • בגיל 63, **הדייק החתיק דניאל**, שהיה בין מייסדי קבוצת-הדייקים בכינרת, לפני חמישים שנה. אחרי שנשט את הדייק, עבר לחיפה בה היה אחראי שוני העגלונים היהודיים, עזר ליסוד, מאוחר יותר, את אגודת-ההובלה בעיר.

נפטרה • בגיל 84, **חנה בירם**, אם הבוגרים של משפחת בית-הספר הריאלי. כאשר הכירה את בעלה המנוח, ד"ר ארתור בירם, הוא היה מנהל בית-הספר הריאלי בחיפה, והוא מורה להתעמלות שם. אחרי נישואיה המשיכה לצד בעלה בניהול בית-הספר. שני בניה נפטרו לפניו: אהרן בתאונה ב-1950, יבנימין בעלות רכבו על מוקש, ליד סדום, לפני שלושה חודשים.

1936, כרבה של קהילת קלן בגרמניה מור לוח; ובעלותו ארצה הקים את קהילת מקור-חיים בפתח-תקוה — בה זכה לכינוי החיבה "הרב של הייב".

נפטרה • בגיל 73, **ד"ר פאנק** **שלזינגר**, מנהל בית-החולים שערי-צדק בירושלים.

שלזינגר

כיליד האמבורג שסיים את לימודי הרפואה בברלין, הוא פתח שם בית-חולים פרטי, אולם בעלות הנאצים לשלטון, ב-1933, עלה ארצה והשתקע בירושלים. כאיש דתי הצטרף לבית-החולים שערי-צדק, אותו הנהל במשך 20 השנים האחרונות. לפני שלוש שנים ייסד במסגרת בית-החולים את המכון לחקר הרפואה על-פי התורה, בו ניסה למצוא סימוכין היכתיים לחידושי הרפואה המודרנית.

נפטר • יורש-העצר של נורבגיה **הנסיך הראלד והנסיכה סוניה**, בתו של סוחר שהועלתה עלידי נישואיה למעמד מלכותי. עיתוני אירופה, המרבים להתעניין באהבותיהם של מלכים ונסיכים, מצאו נושא חדש: לנחש היכן נעלם הווג הצעיר, בשעה שלוש לפנות בוקר, אחרי החתונה, ומאז לא נראה יותר?

נחוג • יום-הולדתו ה-50 של **ד"ר אונרד ברנשטיין**, נעריהפלא של עולם-המוסיקה האמריקאי, שלושה ימים לפני שהגיע ארצה כמנצח התיזמורת הפילהרמונית של ניו-יורק, אותה הוא מגדיר כטובה ביותר בעולם. את הקאריירה שלו כמנצח התחיל בגיל 25, כאשר לפתע חלה מנצחה הקבוע של התיזמורת הניו-יורקית. "היום כבר לא מתרגשים כשילד בן 13 עולה לדוכן המנצח", דבריו ברנשטיין, "אבל אז קראו לי נעריפלא בגלל זה".

נפטרה • בגיל 93, **ד"ר פנחס וולף**, מוכני הרבנים בארץ, אשר ניהל עד

נחוג • יום-הולדתה ה-38 של **אורה נמיר**, אשתו של ראש עיריית תל-אביב מרדכי נמיר, צברית ילידת עפולה וחילת בצה"ל במלחמת-העצמאות. היא למדה בסמינאר ב-גבעת-השלשה, המשיכה את לימודיה בהאנסר קולג' בניו-יורק, נישאה לראש-העיר המכונה במנה ב-33 שנה, הפכה מ-אז לדמות ציבורית בזכות עצמה.

נמיר

נפטר • דיילת אל-על **שושנה משי** והמהגרים **ישעיהו שקר**, בחתונה שנערכה על מיגרש-הכוורגל של מכון וינגייט. התחתן בן ה-34, המנהל את עיסוקי הבנייה של אביו, סגן ראש עיריית נתניה משה שקר, הכיר את אשתו החיפאית באחת ממסיבות החוג הנוצץ. לכבוד החתונה זכה הווג במתנה מחברת אל-על: כרטיסי-טיסה

מרעננת כנחל קריר

טלסטאר

קינג-סייז פילטר
קופסת מכסובב
20 סיג. 1.00 ל"י

תוצרת דובק בע"מ

עניינים שוהם אפס

החליטו להציג מועמד בעל דיעות ברורות. היה זה בארי גולדהאטר. דיעותיו בחדאי לא היו סימפאטיות. אך לזכותו יש לומר שהיו לו דיעות, ושהיה מוכן להיאבק עליהן בפה מלא. סיסמתו היתה: „דרושה בחירה בין דיעות שונות, ולא בין הדי דיעה אחת.“

התוצאה ידועה: גולדהאטר הנז' חיל שואה למפלגתו.

רוב עצום בחר בגינסון, שניראה כאפס גזח ובטוח, כאדם המסוגל לאחד את בעלי כל הדעות, מפני שאין לו אף דיעה אווה משלו. ואפס זה הכניס את ארצות-הברית לבזק הנורא של וייאט-נאם.

שתי המפלגות למדו מלקח זה. אישיות אימצה כמו יוגין מקארת, שעורר גלים של התלהבות רענה בדור הצעיר, נדחק עלידי העסקנים הדמוקראטיים הציתה, עוד לפני ההצבעה הראשונה, שהיתה גם האחר רונה. אותו הדבר קרה במחנה הרפובליקאי לגלסון רוקסלר, המוכן להשמיע — לפחות לעיתים רחוקות — דיעה עצמאית כלשהי.

למי שאינו אפס, אין לו סיכוי במישטר זה, אלא בעיות משבר. כאן מודרך לעין שמו של גיין כנדי. כיצד זכה בכל זאת במועמדות, מול גינסון?

על כך יש תשובה אחת: במערכת-החירות שלו הופיע גיין קנדי כחסר כל דיעה מקורית.

הוא חזר כתוכי על כל הדברים שהציג רחיים. בתיכוח ההיסטורי שלו עם גינסון, בסלחיוה, לא היה שום הבדל בין דיעות השניים. ההבדל היה רק בסכסאפיל. אם היו לקנדי דיעות אחרות, הצליח להסתיר אותן. אך קרוב לחדאי שדעותיו המקוריות התגבשו רק בימי כהונתו.

ואפילו קנדי הגיע לבית הלבן כימעט במיקרה. הפרשיה-הקולות בינו לבין גינסון היה זעיר.

★ ★ ★

הו הלך הנובע מכך לגבי ישראל? גם מדינות גדולות ומבוססות אינן יכולות להרשות לעצמן, בימינו, שילטון של אפסים. זוגות כמו קוסיגין-ברווינג, ויל-סון-הית, האמפרי-גינסון, הם אסון לארצותיהם ואסון לעולם.

על אחת כמה וכמה חמורה תופעה כזאת לגבי מדינה צעירה ובלתי-מבוססת כמו ישראל. המתיקמת במציאות המשתנה במהרה הזקוקה לשנינוים דינאמיים ללא-הרף.

מישטר דרמפלגתי, המקפא את כל החיים המדיניים, המעניק פרס לקונפורמיות ולאפרוריות, המעניש בעלי יוזמה מחשבתית ומעשית — היה ממיט שואה על ישראל.

השאיפה לחיסול הכוחות החדשניים, ליצירת מונופול לשתי מפלגות-דינוואורים או למפלגת-ענק אחת ויחידה — שאיפה זו היא סכנה לעתיד המדינה.

זהו הלך הראשון. הלך השני אינו פחות חשוב. דברני השיטה האישית-יחסית טוענים כי שיטה זו גורמת לבוחרים עצמם השפעה על בחירת נציגיהם. בעוד השיטה היחסית, הנהוגה אצלנו, מקפידה עניין זה לעסקנים. והנה, אם בולט משהו במאורעות האחרונים באמריקה, הרי זה ההיפך הגמור. אנשי-השורה הדמוקראטיים לא רצו בהתאם פרי, והבוחרים הרפובליקאיים לא רצו ב-גינסון. בשני המקרים לא היתה לאנשי השורה השפעה על בחירת המועמדים.

העסקנים המיקצועיים בחרו כי מועמדים — ולבוחרים הפשוטים לא נותר אלא לבחור בין שוויילר דום ושוויילרדי.

כל אדם שהשתתף אי-פעם בחיים המדיניים יבין אותה בנקל. בכל חברה דוגלים רק מיעוטים בפתרונות ברורים לשאלות מסוימות. רוב הציבור עומד, בדרך כלל, אישם באמצע.

הנה, למשל, יש בעיית זכויות-הכושם בארצות-הברית. מיעוט קטן מוכן להעניק לכושם מיד את כל הזכויות האישיות. מיעוט שני דוגל בדיעות הגיוניות. אך רוב הציבור נמצא בין שני הקצות, מוכן לעשות משהו לטובת הכושם, אך לא הרבה.

במצב אידיאלי, היתה מפלגה אחת צריכה להעמיד מועמד הדגל בהתקדמות מהירה, והמפלגה השנייה מועמד המתנגד לכל התקדמות. אז היה הציבור מסוגל ל-הכרעה. מישור היה זוכה ברוב, והבעייה היתה נפתרת בצורה זו או אחרת.

במציאות זה לא יקרה לעולם. מפלגה

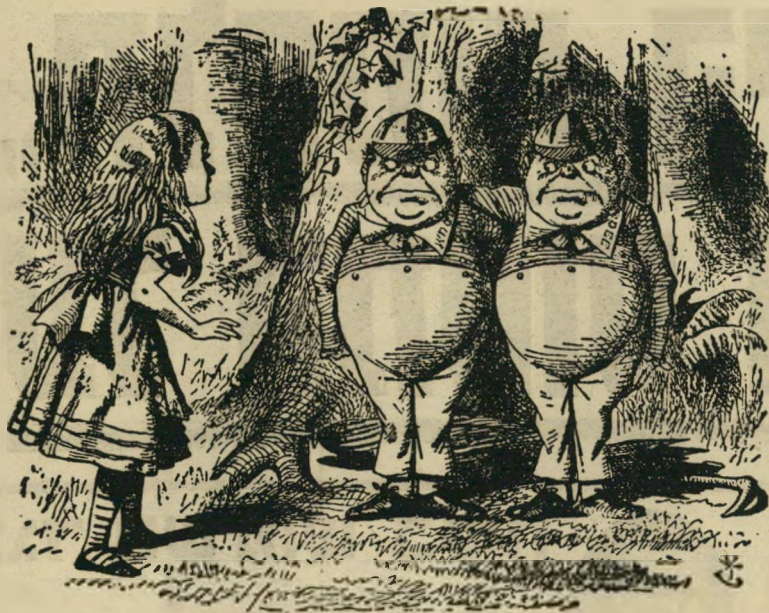
במישטר דרמפלגתי יש סדר. ושאלת השאלה: איזה מין סדר? האם זהו הסדר של בית-הקברות, המוסר המסודר ביותר בעולם — או סדר חי, המלווה את תהפוכות החיים הדינאמיים?

באופן מעשי אפשר לנסח את השאלה כך: האם זהו סדר המטפח את הכי נוגיות והעקרונות, או סדר המעלה מנהיגים בעלי כושר ויוזמה?

★ ★ ★

ה נסיון ההיסטורי מוכיח כי בעיות מצוקה ומשבר, בימי סכנה עליונה, מעלה המישטר הדרמפלגתי, כמו כל מישטר אחר, מנהיגים בעלי שיעור-קומה.

פראנקלין רוזבלט, שנבחר בימי המשבר הכלכלי הנורא של 1932, גינסון צרציל, שהועלה לשלטון בימים הקודרים ביותר של מלחמת-העולם השנייה, שימשו עדות לכך. אך אותו נסיון היסטורי מלמד

עליזה עם טוידל-דום וטוידל-די

גם לקח הפוך: שבימי שלום ורגי עה יחסית, מעלה המישטר הדרי מפלגתי כימעט תמיד אפסים.

מי שנבעת כיום ממבחר-האפסים של ארצות-הברית, לא ימצא נחמה בכריסטינה, הדמוקראטיה הגדולה השנייה בעלת המישטר הדרמפלגתי. הוג וילסון-הית אינו מלהיב יותר מן הוג גינסון-האמפרי.

ואם מלאה ההיסטוריה של ארצות-הברית בגודש עצום של נשיאים בינוניים, ואף כסילים — הרי לא חסרו כאלה גם ב-בריטניה. מול כל קולדיג, הארדינג והובר בדברי ימי ארצות-הברית יש בהיסטוריה הבריטית באלדווין, צימברליין ואידן.

הדבר בולט עד כדי-כך, שיש לגשת ל-בירור הסיבות המביאות לכך.

מדוע נוסח המישטר הדרמפלגתי, תי, או הולתי-מפלגתי, להעלות לשלטון אפסים גמורים?

★ ★ ★

ה סיבה היא פשוטה למדי, ואפשר לכלול אותה בכל אליף-ביית פוליטי.

ה נה כי כן, חזרו אלינו טוידל-דום וטוידל-די, שני התאומים הזהים מה-סיפור עליזה בארץ-המרחא.

ריצור: טוידל-דום ויוברט טוויילרדי. ואולי להיפך, ריצור טוויילרדי ויוברט טוידל-דום.

שני טיפוסים מופלאים, השרים במקלה, העומדים כאיש אחד, והצועדים כאיש אחד. שניים שהם אחד.

הם מסכימים בדיוק איש לדעת רעהו. הם גם מסכימים לדעת כל שאר הפלגים האמריקאיים — לדעת שוחרר-המלחמה ול-דעת שוחרר-השלום, הלוחמים-בעניי והלור-חמים-בהפליה.

הם מתנגדים לחטא ולפשע. לאלמוות ולאיהצדק. הם דוגלים בשחיון ובחופש. בקיצור: הם נוקטים עמדה אמיתית ובהתאמה-פשוטה למען הטוב.

ואשר לכל שאר העניינים, מככימים שניהם שאל להם להיגרר לקיצוניות, או לדגול בדיעות בלתי-שקולות וחד-צדדיות. או לשפל בעניינים הנתונים במחלוקה, שמא יפגע הדבר באחדות-הדיעות המרהיבה השוררת באומה גדולה ודגולה זו, אשר למענה מסרו האבות את חייהם, וכי וכו'.

טוידל-דום וטוידל-די, הצמד-חמד הדמוי-רפובליקאי, המתחרים ביניהם על התפקיד הרם ביותר באומה העצומה ביותר בעולם. תפקיד המעניק לבעלי סמכות העלולה לקבוע את גורל המין הי-אנושי כולו.

★ ★ ★

א תה עומד ותוחה: מה קרה לאומה האמריקאית, שאלה הם נציגיה?

יש מאתיים מיליון אמריקאים בעולם, וביניהם גאונים בכל השטחים והמיקצועות. מדוע, אם כן, כבואם לבחור כי מועמדים לתפקידם החשוב ביותר, אין הם מוסוגלים להעלות אלא שני אפסים עגולים, שני עסקני-קרקע שרופים ואפורים, שני הודכי בתלם נעדרי ברק אינטלקטואלי ואומקילב גברי?

שניים שהם אחד? לא. שניים שהם אפס. מה גורם לכך?

היכן שורש הרעה? התשובה הכוללת ביותר — לא היחידה, כמובן, אך החשובה ביותר לגבינו — נעוצה בשיטת הי-בחיור האמריקאית: השיטה הי-אישית-איזורית.

וכל החסידי-השונים של שיטה זו, כדאי להם מאוד לחשוב על כך — אם בכלל פתוחים הם עניין למחשבה חדשה.

★ ★ ★

שיטת-הבחירות האישית-איזורית יוצרת, במיקרה הרע ביותר, מישטר של מיפלגה אחת, ובמיקרה הטוב ביותר — מישטר של שתי מפלגות.

דווקא בכך רואים הדוגלים בה את פיסגת כל חלומותיהם, את האידילא הנשגב שיש לחתור אליו.

שתי מפלגות, כמה זה טוב. כמה זה נעים. אין התפלגות. אין פילוגים. יש סדר. (ורק דרך אגב נעיר כאן כי גם זוהי שטות. כי הגיוניים המהותיים הקיימים בחברה אינם נעלמים שנעלמות המפלגות המייצגות אותם. הם עוברים פשוט לתוך מפלגות-הענק עצמן, בהן נמשכת מלחמת-אחים ביר שאת, אם כי בצורה פחות פומבית ודמוקראטית.)

חבונה או כניעה לסחסנות?

„מלחמות היהודים“ על המטוס החטוף

לחטוף גנרל ישראלי? להנחית מהלומת מחת על תנועת התיירות ל"ישראל? להבריח נוסעים מחברת אל-על? לגרור את ישראל לפעולת תגמול רחבת היקף שתסבך אותה במלחמה חדשה? — אלה היו המטרות המשוערות של שלושת אנשי המחתרת הפלסטינאים, שהטפו את מי טוס אל-על ואילצו את צוותו לנחות ב"אלג'יר.

השבוע, שעה שהמטוס, צוותו ואחרוני נוסעיו נחתו בשלום בישראל, הסתבר כי אף אחת ממטרות אלה לא הושגה. לעומת זאת השינוי החוטפים מטרדה אחרת, אליה לא התכוונו ולא ציפו כלל. הם גרמו לקיטוב קיצוני בין מחנה היונים למחנה הניצים ב"ממשלת ישראל. כתוצאה מכך הם גם הביאו לבידודו הכמעט מוחלט ולהרחקתו מהכרעות מדיניות של הגוף הראשי בממשלת ישראל, שר הביטחון משה דיין.

המטוס החטוף לא הצליח לשמש נשק ב"מטוס החטוף לא הצליח לשמש נשק ב"

ידיהם של אירגוני הטרור הערביים, גם לא בידי ממשלת אלג'יריה. אבל הוא היווה נשק מכריע ב"מלחמות היהודים" הכתנהלות מאז מלחמת ששת הימים.

★ ★ ★

אשכול הכריע

מן קצר אחרי חטיפת המטוס עמדו ב"פני ממשלת ישראל כמה אפשרויות תגור בה. דעת הקהל בישראל, שסבלה מהלומה מוראלית כבדה מעצם חטיפת המטוס, סיעה למחנה הניצים בממשלה.

בעד ונגד השימוש בכוח

לעומת משה דיין, הסתמן בוויכוח זה שר החוץ אבא אבן כסמל מחנה המתנגדים לפעולות תגמול ודוגלים בפעולה דיפרומטית בינלאומית. הנימוקים העיקריים בעד הפיתרון הדיפלומטי החלקי, ובעד המחווה העומדת במרכזו של פיתרון זה:

- על-ידי השלמתה עם מעשה החטיפה העמרי דה אלג'יריה את עצמה באור עגום בעיני העולם, ויחד איתה שאר מדינות ערב שהצדיקו את החטיפה. לעומת זאת הופיעה ישראל — זו הפעם הראשונה מזה זמן רב — כבעלת צדק תרבותית, העומדת מול שורדי-אוויר ופורצי חוק בינלאומי. ברגע שישראל תבצע פעולת תגמול מקבילה — תוריד עצמה לרמת אירגוני הטרור ואלג'יריה.
- על-ידי פנייתה למוסדות העולם, הצליחה ישראל לגייס לצידה את מוכרי האו"ם, ממשלות רבות, וכן את אירגון החיילים הבינלאומי. היות זה חשובה מאוד גם מבחינה מדינית כללית.
- אין כל ביטחון שפעולת תגמול — אפילו מוצלחת ביותר — אימנם תבטיח את שיחזורם המהיר של המטוס ונוסעיו. פעולה כזאת יכולה להחניק לגאווה הלאומית, אבל אין בה פיתרון לבעיה.
- לישראל חשובים 12 חטופים הרבה יותר ממיספר מקביל של טורוריסטים כלואים. איש לא יפרש את הסכמתה לתשלום כופר כסימני חולשה. הערבים — והעולם בכלל — ימשיכו לכבד את כוח ההרתעה של צה"ל גם לאחר המחווה.

בוויכוח הגדול שהתנהל הסתמן משה דיין כסמל ה"עמדה הנוקשה, הגורסת הפעלת עוצמתה של ישראל בתגובה על חטיפת המטוס. ואלה הנימוקים העיקריים שהושמעו בעד הקו התקיף שיתיה עלינו לאחוז בו:

- בטחונה של ישראל מושתת על כוחה הרתעה שלה. כדי לשמור על אמינות העקרון הזה יצא צה"ל למלחמת ששת הימים. חייבים להפגין את כוח ההרתעה גם לגבי פעולות טרור לסוגי הק, ובכלל זה פעולות חטיפה.
- אם לא תבוא פעולת תגמול ישראלית, מות אמת למיקרה המסויים הזה, תגבר העותם של אירגוני הטרור. אתמול חטפו מטוס בשמיים, מחר יכולים לחטוף אישים ישראליים בחו"ל, ומחרתיים סתם אזרחים בשטח ישראל — ככני ערובה.
- מתן תמורה כלשהי לערבים, עבור שיחזור המטוס ואנשיו, כמוה ככניעה לסחסנות. אם אירגוני הטרור יראו שהצליחו פעם אחת — יהפכו את חטיפת בנייה ערובה לשיטה קבועה והרת אסון.
- התגובה צריכה להיות מופנית לא רק אל אירגוני הטרור ואלג'יריה, אלא גם אל הארצות הנותנות גיבוי לאירגונים אלה — ובראשן מצריים — כדי להוכיח למנהיגיהן שתמיכה כזו תעלה להם ביוקר.

אל אשכול מפני החרפת דמותה התוקפנית של ישראל בדעת הקהל העולמית נוסף ה"חשש מפני הצגה חוזרת של משה דיין כג"ר האומה ומושיעה.

במעצר האלגירי משך 39 ימים. מימין נראה הדייל הראשי יעקב מירב, סטודנט באוניברסיטת תל-אביב, בוכה מהתרגשות כשהוא מחבק את אשתו. באמצע נראה כדורגלן מ"י, אלקנה שמן, מחבק את אמו ואת אשתו. משמאל נראה מהנדס הטייס יונה ליכטמן עם בתו.

בשביל השימחה הזאת שולם המחיר

מטוס אל-על בעת הפגישה הרגשת עם בני משפחותיהם בנמל-התעופה בלוד, אחרי שישבו שלוש

עמדתה ולטעון שמכוננים להולכה שולל.

הפעולות בפרשה. דיין רצה לדעת מה בדיוק הובטח לאיטלקים, ואם אין מנסים לעשות דברים ללא ידיעתו. למחרת הופיעה ידיעה קטנה במעריב: „שר הביטחון משה דיין הציע שלוש פעמים לטפל בבעיית המטוס והצוות באלג'יר... הפרשה העסיקה ביותר את תשומת ליבו של שר הביטחון והוא חזר וביקש פעמים נוספות לטפל בה, בתור האחראי לענייני ביטחון. אולם ראש-הממשלה, לוי אשכול, החליט לרכז את הטיפול בידי הווא, ובקשתו של דיין נדחתה.“

ניסה דמיונית

יחרור המטוס הביא לנצחוננו של אבא אבן ולבידודו הכמעט מוחלט של משה דיין. נצחוננו של שר-החוץ יכול היה להיראות שלם יותר, לולי ניסה אבן לחפות על ההסכם העקיף עם ממשלת אלג'יריה. בנסיגותיו הנואשים שההסכם לא יראה ככניעה לסחטנות, אלא כמחווה הומניטארית בלבד, הסתבך אבן בגימגומים ובהכחשות. לוא היה לשר החוץ העוז שלא לנסות לטשטש את עובדות-היסוד, ולהציג בפני הציבור את הוויתור לאלג'ירים בצורתו האמיתית, היה זוכה בהילת המנצח. כי בסופו של דבר, מעדיפה דעת-הקהל את סיום הפרשה בדרכי שלום על פני הרפתקה חדשה.

מתנגדיו של דיין הכחישו נמרצות ידיעה זו, טענו רק כי נועדה להכין לו אליבי במיקרה שייכשל הטיפול המדיני. אולם חמתם עלתה להשחית כאשר, כעבור ימים מספר, פורסמה ידיעה נוספת בידעיות אחרונות. ב-27 באוגוסט פירסם איתן הבר, הכתב הצבאי של ידיעות אחרונות, ידיעה שאמרה כי „תמורת שחרור המטוס וצוותו תחזיר ישראל 12 חבלנים, אולם יהיו אלה חבלנים פצועים וחולים.“ ממשלת אלג'יריה קפצה מיד על ידיעה זו, שצוטטה ברדיו האיטלקי, כדי להקשיח את

רים חיפשו מוצא של כבוד. בהסכמת אירן גוון הטייסים הישראלי הגיעו נציגי הפרדציה הבינלאומית של הטייסים להסכם עם ממשלת אלג'יריה, לפיו יבוטל האיום בחרם — ותמורת זאת תשחרר ממשלת אלג'יריה את המטוס עד סוף חודש אוגוסט.

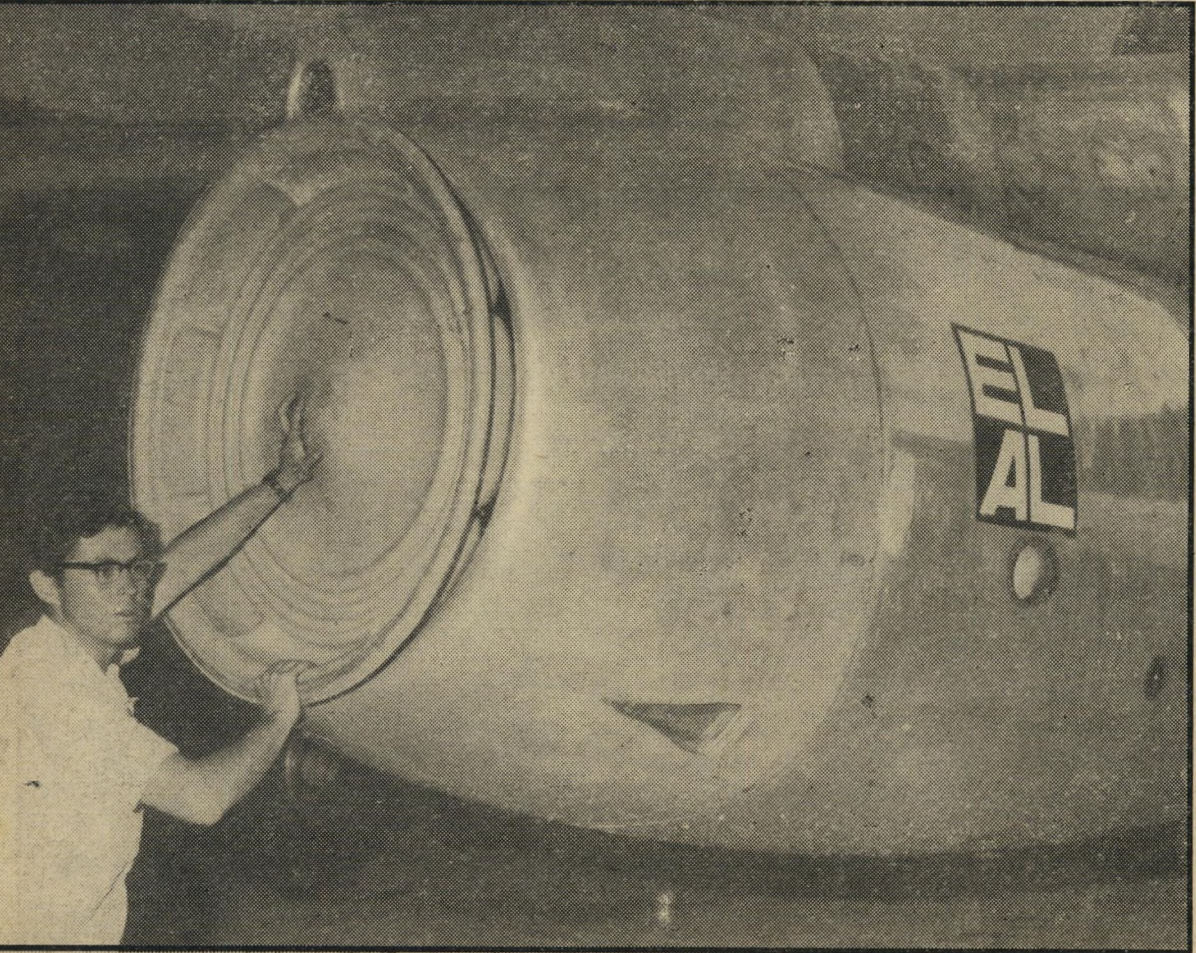
אולם בינתיים כבר ניהלו האיטלקים משא ומתן עם האלג'ירים, בהתאם להסכמה על המחווה של ישראל. אלא שבשני המקרים אי-אפשר היה לדעת כיצד ינהגו האלג'ירים. שוב נקלעה ישראל לעמדה בלתי נוחה. שתי הפעולות המקבילות, של משרד החוץ ושל משרד התחבורה, נחננו ל-אלג'ירים הודמנות לדחות כל פעולה, בטענה שהם מקיימים מגעים בצניור השני. אבן, של ממשלת איטליה, ביטל את ערך פעולת ארגון הטייסים, מתוך חשש ששיחרור המטוס לא יזקף לזכות משרדו ולזכות הדרך המדינית, אלא לאיום בינלאומי. בשלב זה, כשנראה היה שהפעולה לשיחור המטוס נכנסה למבוי סתום, שוב נכנס משה דיין לתמונה. יום אחד ביקש משרד הביטחון ממשרד החוץ לקבל לעיון את תיק

שיחות דיין הוקדמו

מרגע זה התפתחו העניינים בדיוק כפי שחזו אנשי דיין. אבן רצה להשיג את שחרור המטוס מהר ככל האפשר באמצעים מדיניים. אולם לא היתה לו תוכנית ברורה או דרך בדוקה כיצד לעשות זאת. אנשי משרד החוץ בגישה נכונה ובמגע עם כל העולם, הם ניסו להפעיל כל השפעה ולחץ שבידם, גייסו לעזרתם את נציגי האיגודים המיקצוריים בהסתדרות ואת אנשי משרד התחבורה. במשך תקופה די ארוכה היתה התרוצצות גדולה של גורמים שונים, מבלי שאיש ידע על פעולות רעהו ומבלי שיהיו הנחיות ברורות מטעם הממשלה או שר-החוץ על דרכי הפעולה. באו"ם, בבירות המעצמות הידירות תיות, במרכזי האיגודים המיקצועיים הבינלאומיים רבי-ההשפעה, נעשו לפעמים צעדים נוגדים.

בסופה של אותה התרוצצות הסתמנו שתי אפשרויות: נציגי אירגון הטייסים הישראלי הצליחו להשיג החלטה של איום בחרם מצד איפלא, הפרדציה הבינלאומית של אירגון הטייסים. מצד שני העלתה פעילות משרד החוץ ברומא הצעה של משרד החוץ האיטלקי. האיטלקים, שיש להם יחסים הדוקים עם אלג'יריה ועם ישראל, הביעו נכונותם לתווך בשיחרור המטוס. אולם הם דרשו מישראל התחייבות, שהיא תהיה מוכנה לעשות מחווה כלשהי. הם היו מוכנים לפנות אל האלג'ירים רק כשבידם זיכרון-דברים בכתב על התחייבות נגדית של ממשלת-ישראל לשחרור, במקביל לשיחרור המטוס, מספר עצורים ערבים המוחזקים בישראל.

מאחר שהדבר עמד בניגוד להחלטה קודמת שלא תיעשה כל עסקת חליפין עם האלג'ירים, היה קשה להעביר החלטה כזו. אולם באותה החלטה לא דובר שלא תעשה עסקת-חליפין עם אי-טליה, כמתוכנן. מאחר שהאיטלקים יזמו את המחווה ולא האלג'ירים, נוצר פתח להסכמה. הסכמת ישראל למחווה המבוקשת ניתנה לנציגי משרד החוץ שנשלח לרומא, אביעור שלוש.

מי חרליף?

בשלב זה נמשכה הפעולה במקביל, בשתי שלוחות. איפלא הודיעה על החלטת החרם. לפי כל הסימנים, היה זה הקש ששבר את גב הגמל האלג'ירי. האלג'יר

סוף המסע
התחנה הסופית של מטוס הבואינג של אל-על שנחטף והובא לאלג'יר. המטוס הוחזר רשמית על-ידי האלג'ירים לממשלת איטליה, שהחזירה אותו. במקום רישמי לישראל. מרומא הוטס המטוס לישראל ללא נוסעים. הוא נראה בתמונה במוטס האווירונים בלוד, שעה שטכנאי אוטם את פתח מנוע הסילון שלו, לצורכי חנייה ממושכת ובדיקה.

שליח העולם הזה ראה את אנשי "כתח"

המונחות בשעה זו במשרדי משטרת חיפה.

★ ★ ★

היתה זו פגישת הראשונה עם נציגי אל-פתח, אבל לא היחידה. למעשה, אחת המטרות העיקריות ששמת לי, כאשר החלטתי לנסוע לפלסטינאל בסופיה, היתה לפגוש נציגים ערביים בכלל, ופלסטינאים בפרט. והעיקר: לפגוש את נציגי אל-פתח.

ההזדמנות הראשונה ניתנה לי במה שנקרא, בתוכנית ה"פסטיבאל, יום הסוד" לידאדיות עם העם הערבי. שלושה אי-

רועים מרכובים הוכרו לאותו יום. הראשון היה סמוך למקום מגורי יצאתי למקום העצרת. מאות צעירים ו צעירות הסתובבו על פני השטח. מישלחות ערביות ניצבו על דגליהן. סיסמאות בער- בית ובולגאריה הכריזו על ידידות למאבק העם הערבי. נואם ערבי קרא סיסמאות נגד האימפריאליזם והציונות. ניגשה אלי בחורה צעירה ויפה, כשבידיה מלוא החופן סרטי בד שעליהם מודפסת סיסמה דו-לשונית. בלי לשאול תקעה סרט בדש חולצתי. "מאיפה את?" שאלתי.

"אני פלסטינית. לומדת באוניברסיטת אל-אזהר בקאהיר."

"מה יהיה בפלסטין?" שאלתי. היא הצביעה על סמל אחר שהיה תקוע בחולצתי: ניצחון לעם הוויאטנאמי! "כמו שם, השיבה, "ניצחון לעם הפלס-טיני!"

★ ★ ★

כאן אני צריך לציין את העובדה המר-כזית הבולטת בכל התעמולה הפלסטי-נית: היא משווה את המצב בוויאטנאם לי-מצב בפלסטין, וקושרת את גורל העם הי-פלסטיני עם גורלו (וניצחונו) של העם הי-וויאטנאמי.

כך, למשל, ביום הסולידאריות עם העם הפלסטיני, היה הכוכב האורח גנרל ויאט-נאמי רזה ונמוך-קומה, אך מפורסם מאוד: ואן טונג, אחד מאלופי הוויאטקונג. הוא הוצב במרכז שורת המנהיגים הפלס-טיניים, צולם איתם כמאות תצלומים, לחץ ידיים, חתם על כל מה שהוגש לו. באחת ההפוגות ניגשתי גם אני אליו, לחצתי את ידו, ביקשתי משהו שיצלם אותנו ביהד. "אתה יודע מי אני?" שאלתי.

הוא נכון. "לא". "אתה יודע מי כל האנשים האלה שאתה

"מאיפה אתה?"

שאלה זאת נשאלת תמיד, במיפגשי הפסטיבאל. הפעם היססתי מעט לפני ש-עניתי. על דש מעילו היתה סיכת אל-עאספה, הזרוע הצבאית של אל-פתח, והוא אישר בגאווה: "כן, אני שייך להם!" לכן רציתי דווקא ששיחתנו תימשך. חששתי, כי ברגע שאומר לו מניין אני — יפנה את גבו ויסתלק. לבסוף עניתי: "מתל-אביב."

הבחור נראה כי אילו לא תפס, "מ-ניין?" חזר ושאל בי-אנגלית.

עניתי שוב: "מתל-אביב." נטלתי גלוויה שהיתה בידו והוספתי: "אני מכיר את ה-שניים האלה. ראיתי אותם בבית-המשפט." זה כבר סיקרן אותו, וראיתי איך הוא כובש את תגובתו הראשונה, שהיתה להס-תלק.

כי הגלוויה שהוא החזיק נשאה את תמו-נתם של ויליאם נאצר וכמאל נמרי, שני חבלני אל-פתח בני האמהות היהודיות, ש-נחפסו ונשפטו על חלקם ברצח השומר הי-דרוזי באבר-גוש. בזמנו כיסיתי את משפטם בבית-המשפט הצבאי בלוד, לכן היו דיוק-ניהם מוכרים לי. תועמלני אל-פתח העתיקו את התצלום מאחד העיתונים בארץ, הדפיסו אותו על גלוית-דואר והפיצו את הגלוויה ברבבות עותקים, בצירוף הפניה: "שלח את הגלוויה הזאת למוכיר האו-ם. דרוש את שיחרור הקורבנות הפלסטינאיים ויליאם נאצר וכמאל נמרי, הנמקים בבתי-סוהר ישראליים."

בן-שיחי שאל בסקרנות: "איך יכולת לר-אות אותם? הרי תולשים את ציפורניהם ו-מענים אותם!" צחקתי: "הם ניראו בריאים לחלוטין כש-ראיתי אותם."

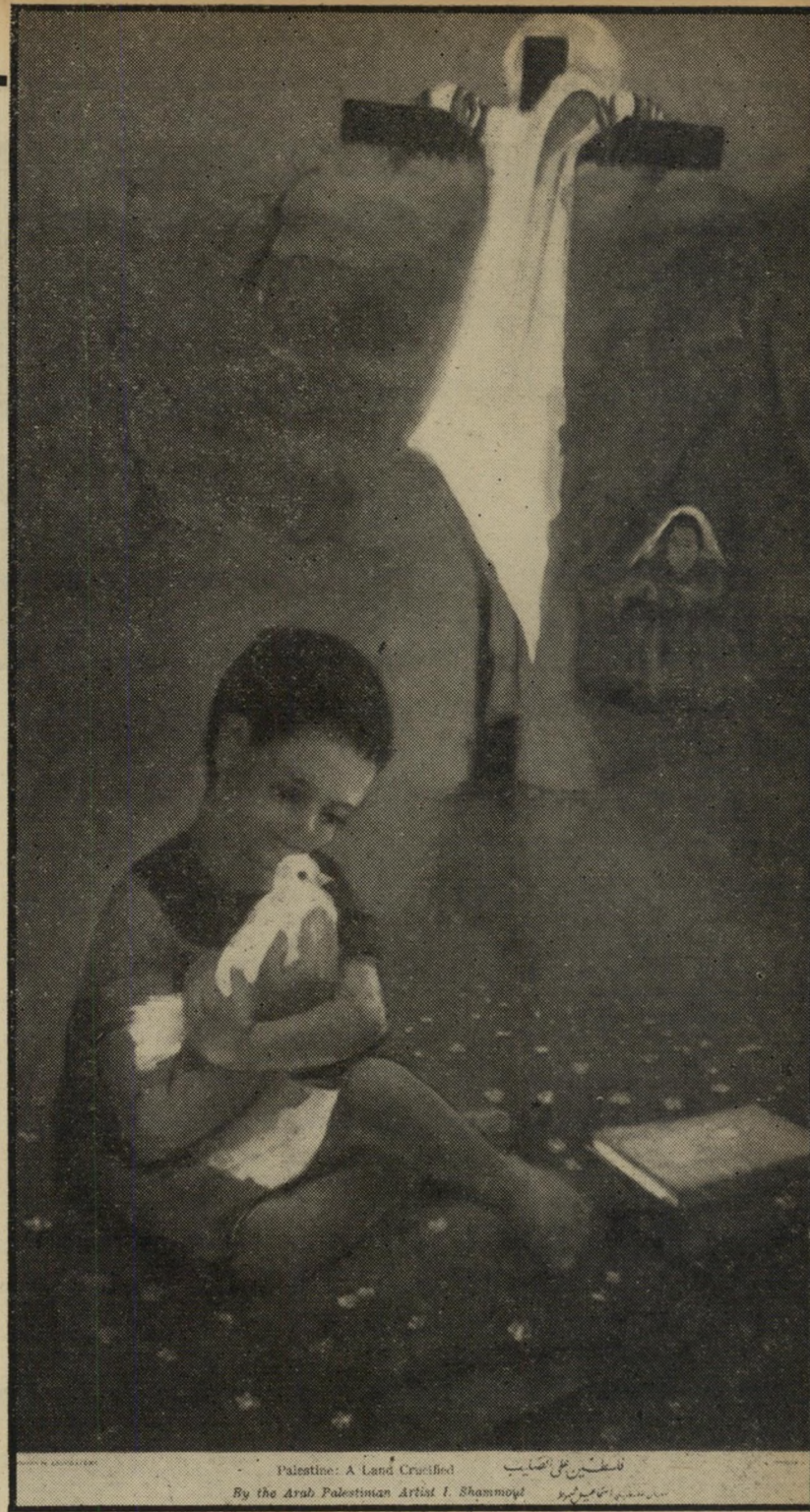
הבחור ניראה נכון. הוא לא ידע אם לשמוח על הזדמנות כזאת ולהמשיך לחקור אותי, או לעשות מה שאמרו לו שיש ל-עשות בכל פגישה מסוג זה: לנתק מהר ובכוח את המגע. הוא מצא פשרה: תפס אחד מחבריו בשרחל, משך אותו אלינו, ואמר לו בערבית: "זה עיתונאי מתל-אביב."

בעל-השרוול נהג לפי הדוקטרינה הרשמית. "מאפי'ש!" היתה המילה היחידה שהבנתי. אין, אין מגע, אין כלום. הוא משך את חברו — והשניים הסתלקו.

בידי נשאר פרס חשוב: ערימה של חוב-רות-תעמולה של אל-פתח. אותן חוברות

ציורי זוועה

פלסטין צלובה — זהו שמה של התמונה העליונה, בה נראה פלסטיני צלוב שגופו כמיבנה של מפתי-ישראל. ציורו השני של איסמעיל שאמוס, אותו כינה השואה, מתאר איכר ואשתו הרגומים, וילדם הבוכה על גופותיהם.

Palestine: A Land Crucified
By the Arab Palestinian Artist I. Shammoql

בפעולה בחו"ל - נכנס למיבצרים - רא"ן אחדים מהם - והוצע לו:

בוא הצטרף ל"פתח"!

מצטלם איתם ומסתובב בחברתם?
שוב מבוכה. "אני כבר מצטלם שלושה ימים. אני לא יודע עם מי ולמה."

★ ★ ★
נחש בהחלטתי לראות את הפלסטינים בפעולתם, הלכתי לאיספה ערבית נוספת, אשר עמדה להיערך ליד אחד הבניינים המרוחקים יותר.

כשהגעתי למקום, ראיתי שיש שם כ- מאתיים איש, רובם ערבים. הבולטים שבהם היו אנשי הבעת הסורים, אנשי אירגונים ימניים מלבנון, ואנשי אל-פתח. כמו כן היו במקום נציגי משלחות זרות אחרות.

עאספה שהם מקבלים את הוראותיהם "מהריאקציה הערבית, מכחיית ומסעודתה".
החיוכות היה חריף ביותר.

★ ★ ★
למחרת, שוב פגשתי בהם - כשאני הולך לבקר בחור עימי התידתי, וש- כא עם המשלחת של פרו. באותו ביתן גרה גם משלחת אל-פתח.

ליד הולת עמד אוטובוס מכוסה פלאק- טים, המראים חייל ערבי המחזיק בת- מיקלע ומעליו הסיסמה: "מאבק עד לנצ- חוץ!" פלאקטים דומים קישטו את הבניין. היתה זו תעמולה מגהגת ביותר. שלט

אחד הראה את השם "ישראל" - כשהוא חצוי עלידי צלב-קריס. שלט נוסף הציג חייל ערבי המחזיק בת-מיקלע ועליו יושבת - יונה צחורה.

כשניסיתי להיכנס לבניין, כדי למצוא את ידידי, נתקלתי בשומר-רסף שתבע את הפר- טים האישיים והתעודות שלי. היו אלה סדורי-ביטחון שלא היו נהוגים בשום בני- יין אחר. נדרשתי להמתין באולם צדדי, מבלי שיונתן לי להיכנס.

כעבור כמה דקות חזר השומר ואמר, באדיבות רבה, שידידי איננו. אחר-כך ליחה אותי, צעד אחר צעד, עד לדלת.

ננקום בישראל!"

צעקו אנשי אל-פתח, ש- הפגינו בתהלוכות מלוות

מוסיקה. הם היו הקיצוניים בין הערבים, וקריאותיהם - הלאה ישראל! - לא מצאו חן בעיני ראשי המשלחות הערביות האחרות.

התועמלנים

היא צעירה פלס- טינית הלומדת באוניברסיטת אל-אזהר בקאהיר. הנערה חיל- קה סרטיסמאות: "סולידריות עם עמי ערב."

היתה זו פגישתי החיה האחרונה עם אל- פתח. מחוסר-כריזה, התחלתי לעלעל בחומר. נוכחתי מייד לדעת שהדימוין שבו מרובה מן המציאות: היו שם תיאורים דימוניים של פעולות-קרב בישראל ודבריה-התרבות. לעומת זאת, התרשמתי עמוקות מציוריו הכאובים של אמן פלסטיני היושב בלבנון, איסמעיל שאמוט שמו. תמונותיו - שלא הוחרמו בחיפה משום שפשוט שכחתי ל- הכריז על קיומן - חודרות כאב, געגועים ואהבה לעמו.

ברור שיצירות אלו משמשות, בהצלחה רבה, ככרזות-תעמולה לאל-פתח.

(בשבוע הבא: מה אומרת התעמולה של "אל-פתח")

לפתע התחיל הקהל קורא "יעישי!" (יחי!) לעבר יצור צרחני שהשמיע קריאות היסטי- ריות באמצעות הרמקול. הקהל היה צעקני ונירגש, והגיב בקול-קולות. בשיאה-התלהבות התארגנה תהלוכה שסו- בבה את הבניינים, כשהצועדים בה קוראים סיסמות פראיות, וביניהן שוב ושוב הפיו- מון החזר אללה-אכבר ("אלוהים גדול!"). הניגוד לאסיפת-הבוקר היה תהומי. הייתי מן הסתם הישראלי היחיד במקום. נחפזתי להסתלק: לא היה כל טעם להיות שם, כי אחירה שכונת, והיתה קיימת אפשרות ש- יעשו בי שפטים, אם יגלו מי אני.

★ ★ ★

בערב התקיימה עצרת-הסיום של יום הסולידריות עם העם הערבי. שם פגש- תי סוף-סוף איש אל-פתח הרוצה לשוחח עם ישראלי. ליתר דיוק - הוא חיפש אותי. "שמעתי שיש כאן יהודים מישראל", פתח באנגלית. "מה דעתך על בעיית הפליטים? מה אתה חושב על הציונות? האם אתה קומוניסט?"

לא היה לי פנאי לחשוב הרבה. עניתי שאני בעד ארץ-ישראל השייכת לכל תוש- ביה, פלסטינים וישראלים כאחד. הוא קיבל את דברי בהתלהבות, לחץ את ידי בחום - ופתח בשטף ארוך של אידיאו- לוגיה, ושל התפארות על הצלחות אל-פתח. אחר-כך, בלחש, שאל אותי אם אני מוכן לעזור לאירגון אל-פתח. עניתי, כמובן, בשלילה. אז הוציא מכיסו תצלומו של צעיר צרפתי והסביר לי שההוא כן עזר להם. כיוון שעמדתי בסירובי לעזור לאל-פתח, הסתכל בי אישישתי במרירות והפליט: "קודם אמרת לי שאתה לא ציוני. שיקרת!" - והלך.

אנב, אותו ערב הייתי עד לחיכות בין קומוניסטים מצרים גולים לבין אנשי אל- פתח. הקומוניסטים האשימו את אנשי אל-

גיבורי היום

אנשי אל-פתח הופיעו בעצרת סולידריות עם עמי-ערב, כשהם נושאים פלאקט ענק,

בו מצוירת מפת-ישראל ועליה כתוב "פתח" - מהפכה עד לניצחון. לידם בתמונה נראים אנשי המשלחות של לבנון ושל מצרים.

„אל-על“ תמשיך

לטוס בשבת

למרות איזומי משרדיהדתות להסיר מי מטוסי „אל-על“ את ההכשר שלהם — ימרי שיכו קווייהתעופה הלאומיים לטוס, לפי שעה, בימישבת. העומס הרב בתנועתהתיירים גרם בשבועות האחרונים להטסת מטוסי אל-על בשבתות ובחגים, כדי שלא יישאר מטוס שאינו בשימוש 24 שעות ביממה. המיוזנון — שעבד קודם ללא גבייתתשי לוב, בשבתות — עובד עתה בשבת כמו בימיחול.

עוד צעד לקראת

יישות פלסטינית

בחזית עורכידין הערביים שהתקיימה לפני כשבוע בביירות, השתתפו משפטנים מן הגדה ומן הרצועה — אשר השתתפו בדיונים שעסקו באפשרות הקמתה של מדינה פלסטינית עצמאית מירדן. רוב באייהוועידה חייבו אפשרות כזאת — אם כי לא נתקבלה החלטה מפורשת. הדבר יעודד את עסקניהשטחים, שישתתפו, כפי הנראה, במישלחות ובחזיתות נוספות כדי ללחוץ על ארצותערב לא להתנגד לאפשרות כזו. בין השאר ישתתפו כנראה מנהיגים פלסי טיניים בוועידתהפיסגה הערבית הקרובה.

מזימת

אחוז-החסימה

מערכת הבחירות הבאה תעמוד, כמעט בוודאי, בצל מזימתה של מע"י להעלות את אחוזי-החסימה. בשבועות האחרונים גברו ההתייעצויות הפנימיות בצמרת מע"י, ועתה נפלה ההכרעה להעלות את אחוזי החסימה בשלושה או ארבעה אחוזים. הדחף העיקרי, שלא הוסתר בשיחות אלה: הרצון לחסל את סיעת העולם הזה — כוח חדש בכנסת הבאה.

חקירה ממשלתית —

בבאנקים אחדים

בסודיסודות מתנהלת עתה חקירה ממשלתית, כדי לברר אם לא אירעו עוד מיקרים, בהם שיתפו מנהלי בבאנקים מסוימים את עצמם בעסקי-לקוחותיהם ה"חוקיים" בהחלט. בעיקבות פרשתסימון, בה התגלו קשריו עם באנקים מסוימים הקרובים לתנועת החירות, בדקה רשות ממשלתית מסוימת את ספריהם של באנקים אחדים נוספים —

צפויים מעצרים

נוספים

צפה למעצרים של אחדים מחברי מישלחת ר"ק"ח לפסטיבאל הנוער בסופיה, אשר חזרו לפני שבועיים.

הסיבה: המשטרה ושירותי-הביטחון החליטו לסעף את חקירתהחומר של אירגוני-סירור, שנימצא בידיהן של

השטחים — יילקחו

מידי דיין

צעדם הבא של מתנגדידיין בממשלה: פעולה שמטרתה להוציא את שילטון השטחים המשותקים מידי של שריהכטחון, המשימש עתה למעשה ראשיממשלה כדי יכול של שטחים אלה.

כדי להצר את צעדיו של דיין, יילחצו מתנגדיו שענייני-השטחים שוב לא ינוהלו על-ידי המושלים הצבאיים — אלא יועברו לטיפולם של משרדיהממשלה השונים, דבר שיסאיר בידי משה דיין אך ורק את הטיפול בענייניביטחון מובהקים.

מועד ביצוע התוכנית, המשווער: לאחר הבחירות, בעוד כשנה, לכל המאוחר.

עוד סיכסוך

ספיר—פרס

פינחס ספיר, מזכירה החדש של מע"י, כועס על סגנון שמעון פרס — המציף אותו במכול תביעות-שכר ותשלומים של אנשי-רפ"י לשעבר.

בשפורקה רפ"י, הכטיח ספיר דפרס שכל עובדי המיסגרת הקבועים יוספו לעבוד. אולם זמן קצר לאחר-מכן — בתחילת 1968 — הושלכו לרחוב רבים מאוד מהפונקציונרים של רפ"י. רק כשליש נקלט במיסגרת-האם.

וגם לאלה חייבים אלפי לירות דמי-אש"ל, הוצאות ונסיעות. הם פועלים באמצעות תתי-המוכיר „שלהם", פרס, והדברים הגיעו לידי כך שחלק מהם מאיים במערכה ציבורית — דבר מאוד לא נעים בשנת-בחירות.

אמצעי-בטחון

ב„אל-על“

שורה של אמצעי-ביטחון חדשים יופעלו באל-על — זהו לקח פרשתהמטוס אצל מנהליההחברה.

חמדי כנען —

מתוור חדש ?

„אני מוכן לתווך בין ממשלות-ערב לבין ישראל — אם תפנה אלי אישיות ממשלתית בכירה מישראל.“ הצהיר לא מכבר חמדי כנען, ראש עירייתשכם, בפגישה סגורה.

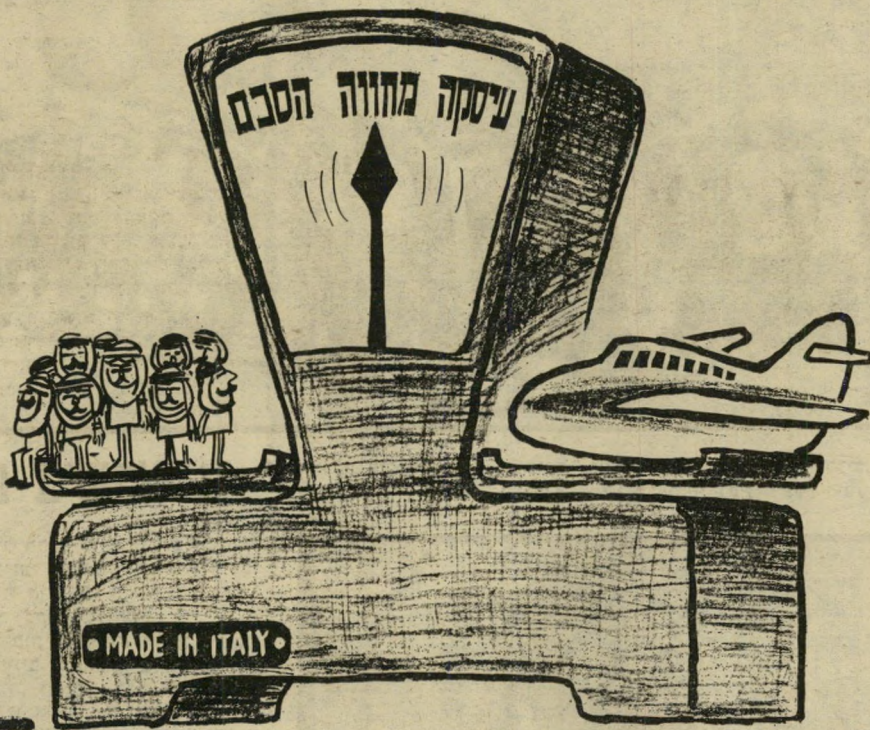
הסיבה: עם כישלוננו של שלוחההאום, גונאר יארינג, רואה עצמו כנען יותר ויותר כאחד מדובריהם הראשיים של אנשיהשטי חים — מה עוד שהשייך אליג'עברי נחשב לפחות מדי לאומני, בעיני רבים מתושבי הגדה.

התחזית: אישיות ישראלית תעשה מיחזה כזו: שלילית.

כבשים מרומניה

בקרוב יתנו שלטונותישראל בגדה המערבית רישיון נותיבוא לסוחריהגדה, שבעזרתם יוכלו לייבא כבשים מרומניה.

הממשלה נוכחה לדעת, כי הסידור הנוכחי, לפיו מותר לאנשיהגדה לייבא כבשים, דרך הגדה המערבית, גורם להתישטות מחלות-צאן בכל הארץ —

שתי הצעירות חנה בק (17) היהודיה ולאמיס שקאר (20) הערבית.

הכוונה: להוכיח שחומר זה נלקח, כביכול, כדי לעשות בו שימוש תעמולתי בי-ארץ — ולהדביק את האחריות לכך לחבריי מישלחת רציניים יותר.

וחקרה את המנהלים שלהם — כדי לברר איפה עוד קיימות אפשרויות של פגיעה בי-הסדרים להם מסכים המפקח על הבאנקים.

שיחרור המטוס החטוף ונוסעיו הצליח לדחוק הצידה אפילו את המאורעות האדיריים של ציפולובקה.

כי לא היה זה רק סיומה של פרשה סנסציונית. סביב הטיפול בהחזרת המטוס געשה מלחמה שפילגה את ממשלת-הליכוד. בסעם הראשונה מאז הורכבה הממשלה, הובאה לכלל הכרעה בעייה מסוימת, הקשורה ביוחסי ישראל-ערב. בפעם הראשונה היו השרים חייבים להכריע בין שני קהלים: ה"שימוש בכוח, או חיפוש מוצא של שלום. ייתכן שההכרעה למען דרכי-שלום יכלה ליפול רק מכיוון שהבעייה היא בעייה מישית. לכן גם הנץ התקף ביותר לא איים להסיק מסקנות. אבל בכל זאת נוצר תקדים, והמאמינים בשלום שאבו ממנו עידוד.

קבוצה הקוראת לעצמה קוֹסְטֵר (קבוצה ישראלית נגד טיבוב רביעי) הפיצה גילויי דעת, ששם את הדגש על הנקודה המרכזית של פרשת המטוס: "המשאומותן העקף ו"הנכונות ליתורים הוכיחו את עצמם בצורה חד-משמעית, בעוד שנוסחת משאומותן ישיר לא הצליחה לקדמנו אפילו צעד אחד, והפכה לנוסחת-קסמים להרחקת כל הסדר של שלום למעשה.

...המטוס הוחזר באמצעות ויתורים — מדוע לא השלום? ... אנו צריכים לשלום לפחות כמו למטוס בואינג!"

רת

"קברן נבזה!"

מול "בני בליעל!"

יהודה צדוק, תושב גבעתי-מרכזי בירושלים, נהרג לפני חצי שנה בתאונה. אבל אין נותנים לו לנוח בשלום על מישכבו. מה שקרה לו אחרי מותו הפך לסלע-מחלוקת, ובשבוע הבא ישמש עילה לתביעה משפטית. "ימי שני חיו מעט ורעים היו", נאמר ב"כרוז שהופץ ימים אחדים אחרי מותו. "והנה במותו, אחרי יסורים קשים, עטו על בשרו הפאחולוגים מנתחיה-המתים מבית-החולים הדסה בירושלים, וביד זדון ואכזרית ביתר-הוא ללא רחם, חיללו כבודו ומענו כמנו מנוחת עולמים."

קרוביו, ממשיך הכרוז לספר, הביאו מומחה מחברה קדישא שיבדוק אם חסר משהו לגופה. אבל "עמד לשטן איש החברה קדישא של עדתנו בשם אברהם סיחי ולא נתן למומחה לגשת אל הנפטר ז"ל... אין דרך אחת להסביר את התנהגותו של אברהם סיחי אלא בזה שהוא שיתף כאן פעולה עם הפאטולוגים עבור בצע-כסף."

"אותם ארורים!" הכרוז המשוכפל מופנה "אל אחינו יוצאי תימן", ולכל אורכו חוזרת הנימה העדתית, של תימנים המדברים אל תימנים: "האיש הזה אין לו זכות להמנות בין אנשי חברה קדישא של עדתנו, אחרי שהוא איננו אלא קברן גיבזה מחברת הטומאה — הפאטולוגים."

על כן אך טבעי היה, שכעבור זמן קצר נכנס לתמונה הוועד הכללי לקהילת התימן בירושלים. הוא פירסם כרוז המופנה אל "אל ציבור יוצאי תימן" ואשר מסרתו להוכיח, כי כותבי הכרוז הראשון היו אשכנזים, וגם שקרנים.

"מעשה שהיה כך היה: אחד מבני העדה נפצע בתאונה מחרידה, ולאחר אישפוז ב"בית-החולים הדסה, משך ימים אחדים, נפטר. חברה קדישא שלנו בדקו את הגופה וניכחו שלא נעשה בה ניתוח שלאחר המוות... (הם) טיפלו במת כראוי, רחצוהו במעמד המשתפחה ורבים מבני העדה, וכרכוהו בתכריכים.

"כשהחלו להספידו באו אנשים מהעדה ה"אשכנזית ורצו לפתוח את התכריכים ולגלות את המת, בניגוד לגמרא מפורשת שאינם רשאים לנחלו. כל הנוכחים שם התנגדו להם וגרשוהם בחרפה. למחרת יצאו אותם אנשים בני-בליעל בכרוז מלא חרפות ושיקוצים על החברה קדישא שלנו... האם בשם המתים יתירו לעצמם לשקר ולאנוץ את החיים?

...אותם ארורים קובלים שלא נתנו להם לבדוק את הגופה ועם זאת באותו

(המשך בעמוד 18)

אם אלוך דודך - צריך פשוט לברוח!"

חשב נהג ה"סאב" וכן התפתח מירדך מסוכן

ראה קצין בדרגת אלוף דודך אחריו ומפעיל את הסירנה שבמכוניתו.

שבאבו לא ידע בדיוק לשם מה דודך אחריו ה"אלוף" — אבל הסיק במהירות את המסקנה, שאם אלוף החליט לרדוף אחרי אורח, סימן שמהו לא ידע מה, אבל החליט לברוח.

יום שני חוד

כ"י להבין מדוע החליט שבאבו להימלט מן האלוף יש לחזור 12 שעות קודם לכן, לדירה ב"שכונת-התקווה, שם גרים הוריו של י"ש ראלי הנושא את ה"שם אריק עינב.

אריק היה פעם סדר בדפוס הארץ וחברו הטוב של שבאבו. יחד היו מבצעים מעשי-הרפתקאות של נערים. לפני שנתיים ירד עינב לארצות-הברית, ושאם שם אשה עתה בא לביקור בישראל.

אותו יום נסע עינב במכונית שכורה, לרמת-

ה"סתכל בציוור המקיף עמוד זה. הוא מהמה מירשם גם של מירדף-מכוניות עוצר-נשימה ש"התחולל השבוע ברחובות תל-אביב, נוסח "ימי ש"קאנו העליונים."

המירדף התחיל בבוקר יום החמישי האחרון, ליד הצטלבות תל-ברוך שבדרך חיפה, נמשך לאורך קילור-מסרים רבים — עד לליבה של תל-אביב, שם הסתיים בצורה דרמטית ליד היכל-התרבות.

מירדף זה, שהכיל את כל הסממנים המאפיינים דהרות-מכוניות בסרטי-גאנגסטרים אמריקאיים, יכול היה להיראות כקומדיה של טעויות לולי גרם לפצ"ע תם של שני אנשים, סיכן את חייהם של אחרים.

הסימה עז איתנועה

ב"בוקר יום החמישי האחרון נסע ראש-אג"ם, האלוף עזר וייצמן, במכונית הפליימוט הצבאית שלו (המכונית השחורה בציוור) מביתו ללישכתו ב"קריה. עימו במכונית היו טרמפיסטים.

בדרך חיפה, ליד הצטלבות תל-ברוך, הבחין ה"אלוף בתאונת-דרכים משולשת של מכוניות שניכנסו זו בזו, כמה שניות אחרי-כך כשהלך על פניהן ב"מכוניות, במסלול השמאלי של דרך-חיפה, פרצה לפתע מכונית ברחוב הצר שבינו לבין המכונית ש"נסעה לימינו, עקפה אותו — וזינקה קדימה במהירות.

האלוף ירה בשבאבו

הגולן, שבאבו חיכה לו בבית-הוריו עד חצות ה"לילה. כשתור עינב ביקש משבאבו, שהוא בעל רשיון-נהיגה, להסיע שניים מקרובי משפחתו ל"רענה. שבאבו מילא בריצון את בקשת ידידו הטוב, "כשחזרתי", סיפר שבאבו, "שאל אותי אריק אם מתחשק לי לנסוע עוד. בטח שהסכמתי. שאלתי אותו אם מותר לי לקחת איתי שני חברים, מנחם ושלמה, שהוא מכיר אותם. הוא הסכים ונתן לי את מפתחות-המכונית. הוא רק ביקש שאחזיר את ה"מכונית עד שמונה בבוקר, כי הוא רוצה להחזיר אותה למשרד ששם שכר אותה.

"לקחנו את המכונית ונסענו לדיונגוף. אחר-כך נסענו לרחוב החשמונאים לדיסקוטק סאני. העלינו שם שתי בנות שאנחנו לא מכירים ולקחנו אותן הביתה. משם נסענו לטייל ברחובות בתים. הדלק הלך להיגמר — ואז נסענו לתחנת-דלק בדיונגוף. "לא היה מה לעשות ומישהו הציע לנסוע ל"נתניה. בדרך עצרה אותנו המשטרה, בדקה את התעודות שלנו ונתנה לנו להמשיך לנסוע. בנתניה לא היה מה לעשות והחלטנו לנסוע לחיפה לבקר שם את דודתי ולהציע לדוד שלי — אולי הוא רוצה שניקח אותו לבקר את הורי בתל-אביב.

"כשהגענו לחיפה היה כבר ארבע וחצי בבוקר. ישנו חצי שעה במכונית, ליד קפה גינתי, על ה"כרמל. אחר-כך נסענו לראות אם יש מה לעשות בגן-האם. הכל היה סגור והחברים שלי היו צמאים. עמדו שם ארגונים עם חלב והם ירדו ולקחו חמישה בקבוקים. שניים מהם שתו ושלושה הכניסו לאוטו. "נסענו לדודה שלי ושתינו שם קפה. אמרתי לה שלום ולהתראות והתחלנו לחזור לתל-אביב, כי הייתי צריך להחזיר את האוטו בשמונה. בעשרים לשמונה היינו ליד הצטלבות תל-ברוך וראינו שם תאונה משולשת. משם המשכנו הלאה לתל-אביב. אני נסעתי במסלול הימני. מצד שמאל שלי נסעה מכונית פליימוט צבאית. ישב שם איוה אלוף, היו

(המשך בעמוד 22)

היה זה אוטו בעל צבע אפור-כהה מדגם סאב (המכונית הלבנה בציוור). לפי מיספר הוזהו שלו ניתן היה להבחין שזו מכונית שכורה. ישבו בה שלושה צעירים, שניצאו חשודים בעיניו של האלוף. ייתכן שהצורה הבלתי-זהירה בה עקפה המכונית את מכוניתו העלתה את חמתו; ואף ייתכן שקישר אותה לתאונה שראה. על כל פנים, האלוף החליט לרדוף אחרי המכונית, לעוצרה ולהטיף מוסר לנהגה. לאחר-מכן סיפר האלוף וייצמן, כי חשד שהמכונית נהגה בידו ערבים, ולכן פתח אחריה במירדף. עזר וייצמן הצליח להדביק את מכונית הסאב ליד הרמזור שבצטלבות דרך-חיפה ויהודה המכבי. היא נעצרה ליד הרמזור, כשלפניה מיספר מכוניות — והאלוף נעצר לפניה וחסם את דרכה.

כשראו זאת האנשים שבמכונית ה"סאב, הם עלו על אי-התנועה החוצה את הכביש, ירדו ל"מסלול הנגדי, עק"פו את המכוניות שעצרו לפניהם וחזרו למסלול המוביל לעבר תל-אביב.

עתה היה ברור לאלוף שמהו לא בסדר במכונית זו. אם נהג מעז להסתכן בצורה כזאת כדי להמיק ממנו, סימן הוא שהוא מנסה לברוח. האלוף הפעיל את הסירנה שבמכוניתו ופתח בדהירה בעיקבות המכוניות הבורחות.

אותה שעה נהג במכונית הסאב השכורה שלמה שבאבו, צעיר בן 20 מתל-אביב, בנו של פקיד במוסד ציבורי בתל-אביב. הוא לא הכיר את האלוף וייצמן. הוא סתם היה אחוז פחד-מוות: כי

שבאבו

★ היא ברחה מהצבא - אל הזוהר והעירום

על תקליטי ג'ז. ושם ישנה אן, רוב שעות היום, כי "בקיץ אי אפשר לחיות כאן ב" חוץ".
מקן זה היא יוצאת רק בשעות הערב — "כי אני ציפור לילה".
אן, אפשר לראות אותה חיה וסוערת ב" בתי הקפה של דיזנגוף ובדיסקוטקים.

★ ★ כרתי נתפסת

אולי מצוייה אן רק בחלומותיה, חלום מות על חיי כוכבת קולנוע נערצת? בינתיים היא מתנדבת להופיע חגם בכל מיני סרטים ניסויים, בתקופה למצוא את הדרך אל הסרטים הגדולים: "אני בלתי נתפסת, נכון?" אומרת אן, "אבל כשאני מעוניינת שיתפסו אותי — אז תופסים אותי חוק".

אז לא מגיע לה אחרי זה שיעשו עליה סרט?

בסח שמגיע. אפילו בצרפת היו עושים עליה סרט. הנה, למשל, רצה במאי צרפתי צעיר בן 20 לעשות סרט על צעירה צרפתייה. הוא לקח את אן בורגיניון בת ה-18, בת לאחת המשפחות הידועות בפאריז, דודי ניתן של הכתב הידוע של תחנת השידור אירופה מס' 1, אלן בינסון. אן הצרפתייה היתה צעירה כשעזבה את הבית והסתובבה בסן ז'רמן ובבתי הקפה שם, הדומים לכסית ולקליפורניה.

לקח הבמאי את אן הצרפתייה ועשה עליה סרט שהוצג כבר בבתי הקולנוע של הרובע הלאסיני. הוא הציג אותה בשמה, מסר ב" סרט את מידות גופה ואת כתובתה הפרטית. ולא תנחשו — גם הוא קרא לסרט שלו אן. ואם אוריאל גבריאל היה מוכרח להפשיט את אן שלו בסרט אן, ברור שגם אן ה" צרפתייה התפשטה בסרט אן הצרפתי.

כדי שיסריטו סרט מיוחד אודותיה? באן אן היא רק מדיום, כפי שהס" ביר גבריאלי: "הסרט מנסה להמחיש את חוסר היכולת לתרגם את האדם ל" מערכת הגדרות סטאטיות. האישיות לר" בשת ופושטת צורה בכל רגע. ואינה חוזרת על עצמה לעולם. היא הולכת לאיבוד ברגע שמנסים לבטא אותה ב" כלי סטאטי.

"הסרט מראה נערה בשם אן. תחילה הוא מנסה להגדיר אותה מבחינה מי" לולית. אחר כך אנו רואים פסל היוצק ממנה פסל. אף על פי כן ברור לנו ש" אין זו אן האמיתית. אן אינה מצוייה בהגדרות שלה".

★ ★ ★

נימאס דה

היכן, איפוא, נימצאת אן? היא נימצאת אי שם בערכות של רוסיה — שם נולדה לפני 20 שנה. היא נימצאת ביפו, לשם עלו הוריה לפני 18 שנה. היא נימצאת בפנימייה של אלוני יצחק ובכפר הירוק, שם למד דה והתחנכה.

אן נימצאת בבסיס הצנחנים, לשם התנדבה כמקפלת מיצנחים כדי לזכות בעבודה בלתי שיגרית. אבל אחרי תש" עה חודשים נימאס לה.

"כל בחורה צריכה ללכת לצבא", היא אמרה. "אבל כל דבר שמתחיל להיות משעמם ושיגרתי, עושה אותי חולה. החלטתי שמספיק לי עם ה" צבא. ביקשתי שיתנו לי ל" לכת. לא שמעו לי.

"עשיתי נפקדות. ישבתי

ליאן

חלום בעיניים
אן, בת ה-20, מסתגרת בדירתה התלאבית בכל שעות היום, יוצאת אל הרחוב כימעט רק בערבים ובלילות. מלבד תעסוקתה כדוגמנית צילום היא שואפת להיות כוכבת. בשלב זה היא משחקת בסרטים קצרים.

חודש בכלא צבאי. אחר כך עשיתי נפקדות עוד שבוע ואז כבר החלתי להיפטר ממני. אלא מה? כשפרצה המלחמה התנדבה אן שוב — לקפל מיצנחים.

★ ★ ★

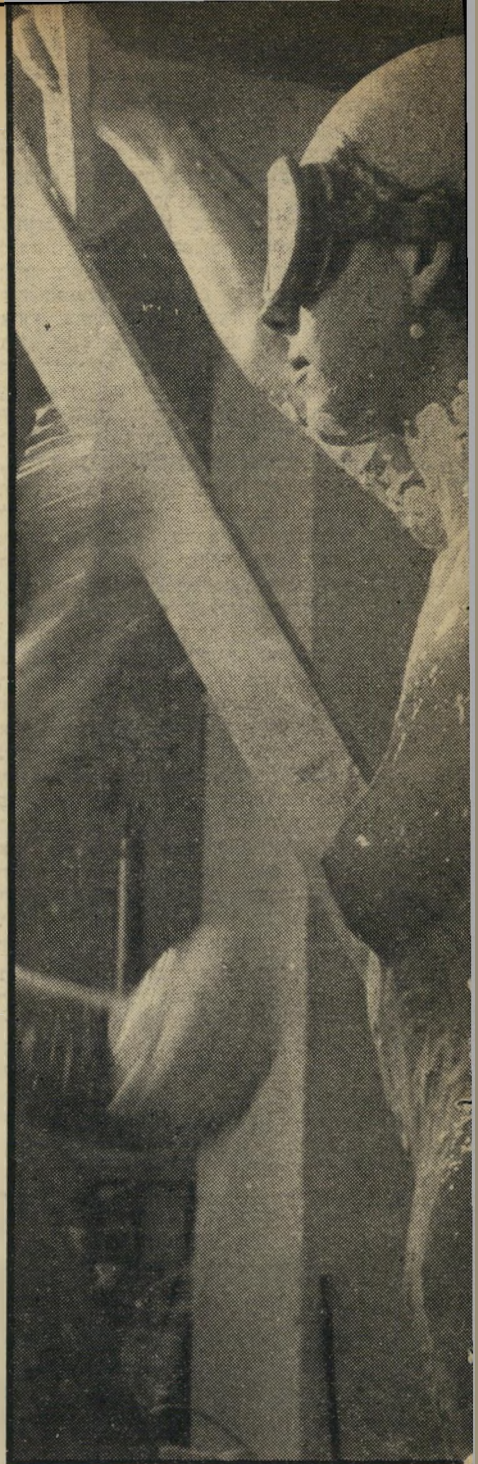
ביישנות מדי

אולם אם גם זו אינה אן האמיתית תוכלו למצוא אותה, אולי, בעושות צלמי האופנה של ישראל.
אן היא דוגמנית צילום מעולה. הצלמים אוהבים לעבוד עימה. היא ביישנית מדי, לפי דבריה, מכדי לעלות על מסלול — אבל כשהיא נימצאת בחברתה האינטימית של ה" מצלמה, היא מרגישה עצמה משוחררת. ואם לא שם — אולי נימצאת אן בחורה שבצפון תל אביב, חדר עירוס קירות, שרק פלאקט בודד אחד של הזמר הכושני גימי הנדריקס תלוי בו.
למרות זאת, זהו חדר מלא. מלא מוסיקה: ומחשבים וספיקס אינה פוסקת מלהסתובב

הגוף החשוף ביותר על מסך הקולנוע הישראלי עשוי להיות בקרוב גופה של צעירה תמירה, צנומה ובעלת עיניים בוהות — גופה של הדוגמנית אן טוכמאיר.

לפחות שלושה במאים ישראלים בחרו בה כדי להתפשט בישראל. ז'ק קטמור צירף אותה לפסטיבאל העירום שלו, בסרט העוסק בגוף האשה אשר הוא מביים זה מספר חודשים. אורי זוהר בחר בה לתפקיד אפי' זודי — בעירום כמובן — בסרט קצר ו" מטורף אשר הפיק תוך שלושה ימים וכינה הצד השני. הסרט יוצג כהקדמה לסרטו השכונה שלנו.

אך הגדיל לעשות משניהם במאי קולנוע חדש, אוריאל גבריאלי, בעלה של השחקנית מרים גבריאלי. הוא הפיק סרט קצר העוסק כולו באן, מפרט את מידות גופה ואת כתובתה הפרטית, ונושא גם את השם — אן.
במה זכתה אן, דוגמנית צילום צמריתית,

רת קבצן. למעלה, משמאל, אן פצ'ילוס-דוגמנות של פיטר הרצוג. אן צולמה צילומים רבים עליידי הצלם פיטר הרצוג. לפי דבריה של אן, היא עצמה ביישנית מדי מכדי לעלות על הסמלול, וכך היא מעדיפה להצטלם. **בצורה זוג'** היא אומרת, **אין** קשר ישיר ביני לבני קהל הצופים, דבר המאפשר לי להיות חופשית וטבעית.

בשר ודם וגבס שלוש תמונות בהן נראית אן טוכמיייר בשלושה מצבים. מימין: גופה העירוט מכוסה בגבס על־ידי הפסל יהודה בן־יהודה, לצורך הסרת אן העוסק בתיאור דמותה למעלה, מימין: נראית אן בחיי־היום שלה, על־יזו ושובבה כפי שידי־צלם קלס אותה בחב־

הולכת און?

מטייל לו צב שכיניו בסרט הוא אוסקר. אן, שהופיעה עד כה בעירום בשלושה סרטים ישראליים, מוענת כי היא ביישנית — דבר המונע בעדה מלהיות דוגמנית-מסלול או שחקנית-איטרון.

אוסקר על הגב אן טוכמאייר כפי שהיא מוֹפיעה בסרטו הקצר האחרון של אורי זוהר **הצר השני**, לצידו של השחקן דודיק סמדר. על גבה

צ'אפלין ביד אן בצילוס־אופנה של פֿיטר הרצוג, בו היא מדגימה חליה כדוגמנית, נסעה כבר ליוון להציג שם אופנה ישראלית.

צ'אפלין ביז

אוסקר על הגב

מאת שליחת העולם הזה ברומוניה

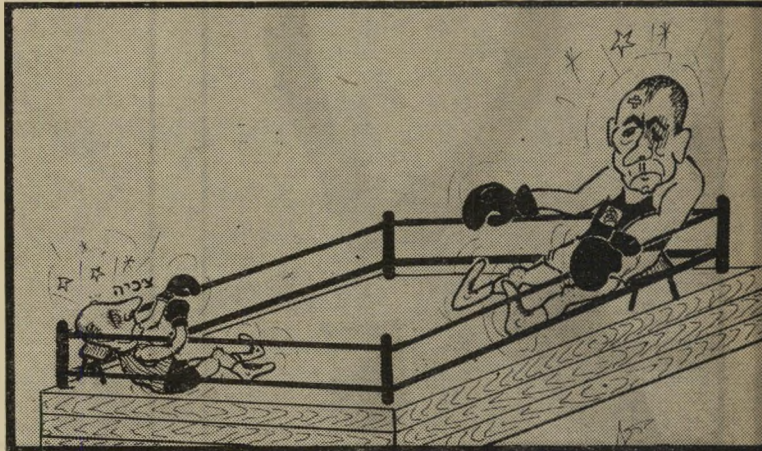
נושמים - אבל בשקט

זרתי השבוע מרומניה. לא ממש מן הכפור — אך מארץ הקופת הולכה.

אומנם ממשיכה הממשלה לחלק נשק, בדחתנות, לאנשי המיליציה העממית, המכונה "משמרות הלאומיים". החלוקה נעשית בבהירות ובכפרים הקטנים. "לקראת פלישה סובייטית אפשרית", אומרים כולם.

בין שני נצים. וכך נראה את שרידי החירות שלנו נעלמים לגמרי.

ב ינתיים מורגשת היטב המתחנות, ברחובות בוקרשט. כל האזרחים הצטופפים נהנים עדיין מזכויות יתר ומהאהדת הציבור, השלטונות

מנוחה בין הסיבובים

המקומיים והאזרחים יוצאים מגידרם כני להנעים להם את השהות.

מאכסנים אותם בבתי-ספר או במעונות. הממשלה משלמת את כל הוצאותיהם. איש לא חולם — בשלב זה — לדרוש מהם לשבץ לארצם הכבושה.

בינתיים התחיל מתפשט נוהג של מיברקי מחאה פארטיזניים, הנשלחים מצד פועלים ועובדים אחרים, מן המפעלים הגדולים. עד כה היה נוהג לעשות כך נגד "מזימות האימפריאליזם". לא רבים המיקרים שפעולה קומוניסטית גררה תגובה כזאת.

הדבר גרם לחששות אצל התיירים ה"סובייטיים" שבבוקרשט. הם מסתגרים בחדרי המלון שלהם. ואילו משטרת רומניה מפעילה מישמרות כבדים מאוד, השומרים מכל עבר

אולם יחד עם זאת, ניכרת אווירה של יכאון ושל השקת כל רעש מיותר. אסור עשות גלים. מותר עדיין לנשום — אבל בקשקש.

אווירה זו של הליכה על בהונות הרגליים העיר אחד מעורכי-העיתונים רומנים: "אם הרוסים מתכוונים לפלוש, יעשו זאת כך: קודם כל, יתנו להונגרים, משתוקקים לקבל בחורה שטחים ניכרים ל טראנסילבניה, לפלוש אלינו.

"ההונגרים יעשו זאת ברצון. הם יהיו נכונים להילחם כמו אריות למען שטחים הם עדיין יש רוב דוברי-הונגרית.

"ואז יתערבו הרוסים. הם יבואו, לא פולשים אכזריים אלא כמצילים, המפרידים

במדינה

(המשך מעמוד 15)

כרוז טוענים שהגופה חסרה לב, כבד ועוד אברים. מניין ידעו זאת? האם נביאים הם? **המרת והחל**. מי שנפגע במיוחד מכל הפרשה היה אברהם סיחי, איש החברה קדישא התימנית. אך מכיוון שהכרוז הראשון לא נשא חתימה, לא ידע נגד מי להתלונן. חקירה נמרצת של עורך-הדיון הירושלמי הצעיר משה בן-ארי הביאה אותו למסקנה, כי מאחרי הכרוז עומד הוועד הציבורי להגנת כבוד המת. בית-המשפט יתבקש להכריע, כי אויבם היתה כאן הגנה על סודו של יהודה צדוק המת, או פגיעה ב"כבודו של אברהם סיחי החי.

תחבורה

הענק הכפות

השבוע חנך הקואופרטיב אנד את הקו הארוך ביותר שלו: מתל-אביב לאברירוס, העיירה שבחוף המערבי של הצי-האי סיני. אולם החברה המפעילה 1111 קוילים, ב" עזרת צי של 2200 אוטובוסים, עלולה — לדברי אנשיה-המינהלה שלה — לעמוד בקרוב במצב בו תיאלץ לצמצם את הקוילים. הסיבה: מחסור באוטובוסים, הכופת את הענק ששמו אנד.

פיגור מצטבר. כבר ברגע יש פיגור מצטבר. אנד הומינה אוטובוסים רבים, ו" 200 כלירכב חסרים בשלב זה. קיים חשש סביר, שהפיגור יגדל וילך בקרוב. כי מיפעל לייאנז-אשדוד, בעל זיכיון הפקת שלדי האוטובוסים בישראל, אינו מצליח לספק את כל השלדים הדרושים לחברה.

לשבע בערב, לדברי המשטרה, הגיעה שולה לחורשה קטנה המפרידה בין כביש פתח תקוה — ליד סיבוב נהג — לבין המפעל בו עבדה. יש להניח שהאנס ארב בחורשה. מה שהתחולל שם, אפשר רק להעלות על הדמיון. אין ספק שקרב אכזרי נערך בין השליחים: בגדים וחפצים אישיים נמצאו פזורים בשטח, העידו עדות אילמת על רגועיה הנואשים האחרונים של הצעירה. אחרי שהרוצח תלש מעל הנערה את בגדיה, ואנס אותה — הוא חנק אותה בידיו החשופות, כפי שמעידות החבורות שעל צווארה. אחר-כך, בנוסותו למצוא מחבוא לפשע, תחב את הגופה הקטנה לתוך החבית שעמדה בקירבת-מקום.

"כולם ניבו להתחיל איתה." כי אשר לא הופיעה שולה ועקנין בביתה, כי לילה שלאחר הרצח, לא דאגו הוריה במיוחד: עוד בשעה שלוש אחר הצהריים נפרדה שולה מאחותה הצעירה תמר, העובדת אף היא במפעל לאריגה; ומלבד זאת — לא פעם נהגה שולה ללון בבית-הוריו של ארוסה אפרים — עימו עמדה להינשא. "הם אפילו נרשמו לרבנות, אך צריכים היו לחכות שימלאו לשולה 17 שנה," סיפרו קרובים השבוע. "הם נורא אהבו."

אלא שעלי-אף אהבה זו היו לשולה וז' חנינות והנאה מחזורים רבים מאוד. גם במפעל ניסו כל הבחורים להתחיל איתה," סיפר אחד הפועלים. "כולם חיבבו את הגוף המחוטב ואת שיערה השחור הנאה." אחד מאלה שחיוורו אחרי שולמית היה יהודה גורגי. וגורגי הוא האיש שהביא לאיתור הנירצחת — בגלותו, כמובן, מייד לחוקרי-המשטרה שהיא לא היתה בשבילי. סתם נערה — אלא נערה אהובה.

גורגי מצא חפצים אישיים השייכים לנערה בחורשת-האקליפטוסים, דרכה עוברים העובדים, בדרכם למפעל. מאחר שגורגי דאג מאוד, כששולה לא באה לעבודה יומיים, הוא הופיע בבית-החרושת פתאום, מלא אימה, כשבדיו המדליון שהיה תלוי על צווארה של שולה — וארנקה שלא מש ממנה. הדבר תהדיר את המנהל, אלי הורביץ. ללא היסוס, הוזיק מייד את המשטרה.

חקירה בדי קו. גששי משטרת פתח תקוה לא התקשו לגלות את הנירצחת, את

שולמית ועקנין

מעשיו של מטורף-מין

סימני-גרירה למרחק עשרים מטרים בערך, את השיחים השבורים שהעידו על המאבק, ואת החפצים האישיים הפזורים בשטח.

מיטב החוקרים הוזעקו לפתח-תקוה. מפ" קד משטרת המקום, פקד יהודה פיישטר, ש" היה בחופשה — בא מייד; ואילו מפקד הנפה, סגן-ניצב מיכאל בוכנר, ראש לישכת החקירות צבי צייטלין; ראש מחלקת-חקיר רות של מחוז הדרום ניצב-מישנה גאיי; ו" המפקח וולמן — התבקצו לצוות-חקירות אחד ששם לעצמו ליעד לפענח את המיקרה בכל מחיר.

זה לא יהיה קל. בשלב ראשון, קיימות שלוש אפשרויות: (א) שהרצח בוצע על-ידי מטורף-מין; (ב) שהוא בוצע על-ידי מחזור נכזב; (ג) ששולה נהרגה על-ידי זר שנקלע למקום, ושחיו לו סיבות להסתתת.

השבוע עדיין סירבה המשטרה למסור פרטים על החקירה. הצהיר רבי-פקד צבי צייטלין, המשמש דובר המשטרה: "שלב זה אנו עוצרים אנשים, כדי שיוכיחו אל-י. אך עדיין אין לנו קו בחקירה — מ" חוסר-נחתנים."

על בניין השגרירות של ברית-המועצות.

מ צד שני, כבר מורגש המתון המדיני, פרי המצב החדש. העיתונים והראיון מפחיתים לאחרונה ב" ערכן של מאורעות-פרא, ושוב אין מקי דושים כותרות ראשיות לנעשה בצ'כוס-לובקיה.

התנויות בבוקרשט גדושות: בייחוד חנוי יות-המזון. כל עקרת-בית המכבדת את עצמה מארגנת לעצמה מאגר-מזון יסודי, לשעת-חירום.

אולם התורים סדירים והקניות נערכות, למרבה ההפתעה, ללא פאניקה ובסדר מופתי. אולי משום שהרומנים למודי-הסבל, ידעו מלחמות וכיבושים בלתי-ספורים.

רומניה אינה צ'כיה, ואם ידרשו הרוסים כניעה — ימצאו אלף קויון לינגים שיהפכו את המישטר הקומוניסטי-הלאומי שלנו למישטר של גורור-רוסים, אמר לי פקיד בכיר ממשלתי, אותו פגשתי בבית פרטי.

כבר בשלב זה מצביעים חוגים די-פלור מאטיים מסויימים על שורה שלמה של אנשים בדרג בכיר שהיו מוכנים — אם לא לשמש קוז'ילגים ממש, אז לפחות להקים ממשלת-יותרים כלשהי.

בין השמות שמזכירים בהקשר זה: שמו של הנגראל דרגיץ; של קובוסטוגיא; של אפוסטול ושל רבים אחרים מאלה ששיתפו בזמן פעולה עם גיאורגיו דו' — מנהיג המפלגה הקומוניסטית הרומנית לשעבר.

כך נמשכים החיים, לפי שעה, בשקט מתוח. משחקים את המישחק של "ה-עסקים כרגיל."

בבוקרשט, טימישוארה, קלוז' יאשי ובעיר דוברת-הגרמנית שבאיזור ההונגרי-רומני, ברוב — החיים נראים כימעט נורמאליים. גם סיסמות-הסולידאריות עם הצ'כים שוב אינן מופיעות. אבל לעומתן אפשר לקרוא עשרות סיסמות נוסח, "בכל היקר לנו אנו נשבעים — נגן על המולדת!"

אם אלו סיסמות בלבד או חלק מרוח-ההתחדשות שעברה לא מכבר על העם הרומני — יעידו המאורעות בעתיד.

● חלון פאנוראמי-ענק עבור הנהג, ש" יקל עליו את הנהיגה.

● עיצוב מחודש של האוטובוס, בעזרת אדריכלי-פנים בעלי מוניטין בין-לאומי.

● הקמת ועדה שתקבע כל הנתונים הללו ולשתף בה את נציגי-הקונים — כלומר את נציגיהם של אנד ושל דו, וכן של היצר-נים ושל משרד-התחבורה.

יצרני-האוטובוסים הישראליים קיבלו את התביעות ברגשות מעורבים. לא זו בלבד שהתביעות ייאצו אותם לפרק את קווי-הייצור הקיימים, ולהקים מיפעלים חדשים: "היום בנות חיות ודן בעצמן את התחנות," תורס אחד היצרנים, השבוע, "או מחר ירצו לייצר בעצמן אוטובוסים!"

פשעים

רצח האורגת

לא היה זה מעשה-האונס הראשון במדינה ויש לחשוש — גם לא האחרון. אך לעיתים רחוקות מבוצע מעשה פראי יותר, חסר רחמים יותר — בנערה תימנית יותר.

כי האונס והרצח של שולמית ועקנין (16 חצי), פועלת קטנה במחלקת האריגה של מיפעל פתח-תקוה, היה כה חדור וזועה ויאוש, שהחוקרים המשטרתיים הנוקשים ביתר וזועזוע למראה הגופה הקטנה, המקופלת בתוך הבית, צעיריה-השוטרים במ" קום — פשוט ככו.

האנס ארב בחורשה. שולה ועקנין נרצחה בחניקה, לאור היום, לאחר שתוקף או תוקפים אלמוניים ביצעו בה את זממם. זה אירע לאחר שחורה ממשמרת-העבו"ד שלה, במפעל-האריגה של האחים הורביץ שבקרית-אריה, בפתח-תקוה, ביום רביעי האחרון, בין השעות חמש

אלא שלו היה לייאנז מסוגל לספק את השלדים, גם אז לא היה כל ביטחון ששני המפעלים העוסקים בהרכבת האוטובוסים ושלדיהם — האונד ומרכבים — יוכלו להתגבר, מצידם, על הפיגור.

החודש התחייב לייאנז לספק 40 שיל-דות. הוא סיפק 12. כי מיפעל זה ייצא השנה גם 80 אוטובוסים לרומניה, ובשנה הבאה ייצא אפילו 100. קורבן העיקרי של תהליך זה: הצרכן המקומי — אנד.

"נקנה כל אוטובוס!" לא מכבר הגישה חברת אנד בקשת-יבוא ל-200 מכרי יבוא. לייאנז ומרכבים הקימו קול זעקה, טענו כי הקואופרטיב לתחבורה מנפח ב" כוחות-תחילה את מספר האוטובוסים שהוא תובע מהם, כדי ליצור מחסור מלאכותי שיאפשר לו הזמנות-חוק.

על טענה זו מגיבים אנשי-המינהלה של אנד: "אדרבא, שיספקו לנו את האוטובוסים. אנו נרכוש כל אוטובוס שהם יוכלו למכור!" אלא שכל הוויכוח הזה אינו אלא גיחה קטנה לעומת הקרב העומד להתחולל בין הספקים המקומיים לבין אנד, בקרוב. כבר בשלב זה, הודיע הקואופרטיב לספקים ה" נידהמים, שאחרי שנת 1969 יסרב לקבל מכונות עם שלדות-פלדה — שאט, בלועזת. **רגשות מעורבים.** באוטובוס בלי שאט אפשר לשאת משאות כבדים יותר — כי גוף-המכונות פחות כבד. אפשר להטעין מזחלות מתחת לרצפת-האוטובוס ו" לא על הגג. מכונות וזו גם מקלה על המנוע. כן תובע הקואופרטיב אוטובוסים המיוע"דים למחר, ולא לאתמול. בין החידושים ש" אנד דורש:

● מכונות גדולות יותר, עם 55 במקום 47 מושבים.

● מנוע חזק יותר. הממוקם בחלק ה" אחורי של המכונות.

בימים שבהם; במלונות פאר; ובמסעדות הי-אלגנטיות. אפילו בדיסקוטקים נראו השניים.

הנערה לא ידעה שפריי נשוי. היא גם לא ידעה שהוא חי את חייו הווהר המשותפים שלהם בעזרת משכורתו הצנועה, כפקיד ציבור.

מה שהתחיל חורה לנערה הוא, שנודע לה יום אחד שיוסף פריי סיבך אותה בצרה רצינית מאוד. ואז תבעה ממנו, כמו כל נערה תמימה אחרת, שייצשה אותה לאשה הגונה. לשואו.

אז, ביאוש ובאכזבתה, פנתה למשרד החקירות של הבלש נחום ציפרוני. איש הבטחון הוותיק העוסק בחקירות פרטיות מאז נפצע בעזה, במלחמת ששת הימים, אסף בשקט חומר — ותבע מפריי: "עזוב אותה מייד. די הרסת את חייה!"

חשובתו האופיינית של פריי: "אבל אני אוהב אותה!"

עכשיו, נוסף להליכים העשויים להתנהל נגדו בקשר לפרשת ההמחאות, יש לפריי דיונים ועיונים עם שלוש נשים:

● עם אשתו, שודאי יש לה על מה להרהר.

● עם רות המר, סביבה רקם את פרשת

פריי בין דיינ ונסים ליד הכותל

השידולים, "מתוך אהבה".
● עם הנערה הרמת-גנית, אותה הוא סיבך.
חבל שיש גברים שאוהבים יותר מדי.

לחיי הת'זמורת!

השמועה עשתה לעצמה כניפיים בעיר: ה'זמרת האכזרית ירדנה דרז'ה, לדברי אותה שמועה, את החבר הקבוע שלה וזה שכותב לה חלק משיריה, הצייר **אדישע נמרי** — מדירתם המשותפת.

הלכתי ושאלתי את ירדנה, "לא, זה לא נכון שזרקתי את נמרי". היא ענתה מייד ובגילוי לב, "נכון, אומנם, שאני יוצאת לי אחרונה הרבה לבד. נכון גם שיצאתי עם כל מיני נגנים מן התיזמורת הפילהרמונית של ניו יורק, המצויים כעת בארץ."

"אבל מה זה שייך?"

האמת היא שזה כנראה כן שייך. ירדנה נראתה עם שניים מן הנגנים האמריקאיים בבריקה של אכדיה ועם שניים אחרים ב'פרוריקה ובקליפורניה. וכאלה שמכירים או תה היטב נשבעים, שלאחר הופעותיה במו' עזון-הילטון היא יושבת מאחרי הקלעים של התיזמורת ומצפה שם לירדנה.

אבל אולי זה בכל זאת לא שייך, כמו שהיא אומרת.

האם נכון ש...

עורך-דין צעיר ובנה של משפחת משפטים ידועה מאוד בישראל, נאלץ בי ימים אלה להתגרש מאשתו — מאחר וזו התאהבה בגרמני צעיר ולא-יהו-די?

פריי — לגברת ירושלמית אמידה, לאה עהרנטל.

אבל לא איש זריו כיוסף ישב על זרי דפנה. הוא התגעגע, דווקא לאחר נשואיה, לרות. על כן שכר בלש פרטי, מאלה — איך אומרים? — שמוכנים לעשות מה שאחרים לא מעזים.

יוסף הפקיד בידיו קטעי-עיתונים ובעיקר תצלומים המראים אותו בחברת נשיא

איש מכובד מאד

המדינה, משה דיינ, והרב ניסים. כל אלה, כך הורה לבלש, יש להראות לרות כדי לשכנע אותה שכדאי לה לחדש את הקשרים איתו.

אבל אי אפשר לחיות מתקווה בלבד. לכן התלבש מנהל ליטכטו של הרב דאן על נערה רמת-גנית חמודה, ממוצא עיר-ראקי, אותה פגש במיקרה בכנס עיון דתי בירושלים. העיון היה ממושך: הוא החליט

לפני שובעיים (העולם הזה 1616) סיפרו לכם ודאי הקולגות שלי איך יוסף פריי (28) ראש-ליטכטו של הראשון-לציון, הרב יצחק ניסים, הסתבך בפרשת המחאות בסך 640 דולאר — ופסק פיתאום להיות מנהל-ליטכטו של הרב הראשי הספרדי.

אני רוצה לספר לכם, על חייו האינטימיים של פריי הממושקף, הנקי והרציני למראה.

אז לפני כשנה ומשהו חיזר בלהט אחרי דיילת אל-על צעירה, נחמדה ותקיפה בשם רותי. הם יצאו ביחד ולבסוף הסתכסכו. אז קפץ על פריי רוגזה של רותי: "הבטחת לי חתונה!" זעקה עליו, כשנתקלה בו בפתח משטרת רמת-גן, "אז כוא ונתחתן! עכשיו! מנוול!"

פריי ברח על נפשו.

זה היה לפני כתישעה חודשים. מאז נשואים השניים. כל אחד לחוד, כמוכן.

רותי — לעזריאל המר, פקיד בכיר העובד במכון הבדק בלוד.

כי שרר, המשחק כיום בקבוצת כדורגל של חובבים בסאן-פרנסיסקו, לומד שם פיז'יוטרפיה. מייד כשהגיע לארץ החל להוכיח כי התקדם בלימודיו, ערך סקר מקיף של הגופות העתידיים להימנות בין לקוחותיו, כשיחזור בעוד שנתיים לארץ עם התואר מוסמך לפיזיוטרפיה.

אולם הגוף שמשך אותו ביותר היה זה של צעירה בשם רותי שטיינברג, בתו של אחד מסוחרי מתכת-הכסף הגדולים בי-מינכן. רותי עומדת לפני נישואים לצעיר גרמני, והיא מאורסת לו מזה שלוש שנים. הנערה הגיעה לארץ לביקור קצר — עד שפגשה בגדעון. למענו דחתה את שובה למינכן.

המיקרים והטלפונים הבהולים שהגיעו מגרמניה ממשפחתה ומארוסה כאילו לא היו.

חוסר-התגובה ניראה חשוד בעיני הארוס הגרמני. הוא עלה על המסד הראשון שיצא לארץ והגיע לכאן כדי להחזיר את רותי לבית-הוריה. רותי לא יכלה לסכן את החתונה או לסרב.

אבל הסיפור עוד לא נגמר. השבוע יצא גדעון שרר בדרכו חזרה לסאן-פרנסיסקו — ודאג לכך שהחנייה האחת שייצשה בדרך תהיה במינכן.

אירוש-י-במה

הבמאי אדם גולדברג ורעייתו החבורה לוטה פרימור מתגרשים, סוף-סוף. בעצם, לוטה רצתה להתגרש מאדם מזמן. ליתר דיוק: מאז מצא אדם סטאטיסטיקה חמור דה, בעת הסרטה חזל בעיניים, והתחיל להסתובב איתה.

אבל אדם לא כל כך רצה. הוא העדיף לחכות עד שתהיה לו הזדמנות לסיים את הפרשה, דווקא, כשהצדק איתו — לפחות למראית-עין.

וזה בא, מאוחר אומנם — אבל כידוע מאוחר טוב מלא-כלום. זה בא בצורת מישל, שחקן צרפתי חתיך, שהתחיל להרץ ציאו את לוטה — שהיא, אגב, היתה צריכה להיות המחליפה של רבקה-לה רן, בזמנו.

אז אדם עשה ללוטה סקאנדל, והשניים החליטו שצריך להפרד. וכך זה קרה. תמיד אהבתי גירושים מתוך הסכמה.

מומחה לאנטומיה

גדעון

עוד כשהיה גדעון שרר כדורגלן בקבוצת הכוח תל-אביב הוא היה ידוע כבנקי גדול באנטומיה של המין השני. אבל הקיץ, כשי הגיע שרר לחופשת מולדת קצרה מצרצות הברית, הוא היה כבר מיקצועי בשטח זה.

זו הולכת — זו באה ?

גם לכל העיתונים וגם למדור שלי — מבלי שזה יכה גלים גם בחוצאלרץ.

עירית

גליה

איך מגיבות נערות צעירות כשהן חוזות בסצינות של סיפוק עצמי נשי ושל לס-ביות? מה תגובתן, ומה דעתן על סרטים שעולמה האירוטי של האשה במרכז? כדי לקבל כמה תשובות לשאלה זו, נל-קחו שלוש נערות תל-אביביות צעירות ל-חזות, השבוע, בהקרנה מוקדמת של השועל, סרט אמריקאי על-פי ספרו של ד. ה. (לידי צ'רלס) לורנס — שיוקן החל במוצאי שבת הקרוב בקולנוע אורינו, בתל-אביב.

על המסך הופיעה דמותה העירומה לחלוטין של מארץ' (אן הייחד), כשהיא מת-ייחזת עם עצמה, בחזרה-האמבטיה. מול כפי-תורה-הדלת מבצעת השחקנית, בין אדי-האמבט, אקט מיני בווד.

באולם ישבו אותה עת מורת-הדרך צ'יט-גוסטדינר (25), תלמידת-התיכון אסתר ברון (18), והסטודנטית מיכל מארק (22). תגובותיהן היו לפחות מפתיעות מן-התמונות שעל המסך.

מתיחות של קפיץ. כל פעם שהדמות העירומה התעוררה בסרט, בקעה אנקה כבר שה מפיה של נערה זו או אחרת. ההי-דחות היתה מלאה. אך הנערות לא חשו בנוח, רוחנית או גופנית. מיכל וזה על מושבה, ממקום ל-מקום, עישנה ללא הרף; צביה, לעומת זאת, ישבה כמי שקפאה שו, אצבע תקועה בפייה וכולה מתנשמת בכבדות.

אסתר, הצעירה שבין השלוש, רכנה כל הומן, מתוחה כקפיץ, מבלי לזוז. עיניה בהקו, ידיה לא מצאו מנוח, התפתלו סביבה. תגובות אלו החריפו עוד יותר, כאשר סצינת-האהבה הבוררת התחלפה, על המסך, בסצינות של אהבה לסבית.

כל אשה — קצת לסבית! עם תום הסרט נתבקשו שלוש הנערות להגיב על מה שראו וחשו. מתגובותיהן ניכר היה, שהן נמצאות עדיין תחת השפעתו החזקה של החייון שעבר עליהן. "בכל אשה קיים משהו מן הלסביות!" קבעה מיכל, מייד ובפשטות. "לא חשוב אם זה מבחינה מינית או רק מבחינה רוחנית."

ליזה אסטוני ב"דורתי" מפחיד ומלא חשק

אז כשרואים דבר כזה קורה משהו ש-קשה להבהיר במילים. משהו מטה-פיסי. אשה מיטיבה לדעת מה קורה אצל אשה אחרת. וזה בדיוק מה שקורה בסרט — כששתי הנשים מתעללות.

פחות מתריסה היתה צביה הקטנה ובעלת הפנים המתקוות: "נכון, כשראיתי את ה-בקרוב של הסרט זה סיקרן אותי," הודתה. "הרי כל בחורה שהיא קצת למעלה מן-הממוצע יש לה לפעמים מחשבות כביחון של יחסים עם אשה אחרת..." וכשהיא נלחצת אל הקיר: "היו בסרט אקטים מיניים שנגעו בי אישית. אקטים נשיים. קשה לי להגיד את זה, אבל אחרי

אכזריות בעלמא. אין לו פיתרונות, לברגמן, כי איראפטר לגשר בין הסתירות שבחיים. השחקנית, כמו הנערה המטפלת בה, חיה לבדה. ושקריה-האהבה שהיא משמ-עה באוזני בעלה ושבועלה משמיע באוזניה באים לחפור על זה שאין להם שום אמת אשר יגלו זה לזה.

כשהבעל בא לבקר אותה בביקתה, והוא מוצא את האחות במקומה, הוא שופך עליה את דבריה-האבה, כביכול, מבלי להבחין בכ-לל שהדמות המאוינה להם השתנתה. מרוב חוסר-הכרה בזולת מגיעים להתאכזרות ב-זולת.

זה מתחיל, בסרט, עם תמונות של אכ-

צביה, אסתר ומיכל בהקרנת "השועל"

מגרה! מגרה מאוד!

זריות בעלמא: מסמר ננעץ ביד של צלוב. ילדים באושוויץ, נזיר נשרף. וזה נגמר — בתמונות של אכזריות בין שתי הנשים.

הסרט מסתיים כמו שהתחיל: מכונת-הק-רנה, וילד המסתכל בהשתקפות אמו על הבד. תמונות רצות. לפתע, המכונה עצרת והבד מלכין: התמונות נעלמו, כאילו בא-ברגמן להדגיש בפנינו שגם כל מה שראינו לא היה אמת.

עולם המיטות

דורתי אהובתי (פאר, תל-אביב: אי-טליה) יכול היה להיות סרט חשוב: סיפור-חייו של בן-מיליונרים, המתחזה כמשותק, משום שאינו רוצה לחיות בחברת הקוקה-קולה והטלפונים של ימינו.

הסרט אינו טוב — משום שאינו מעמיד במרכז את החברה — חברה שבה הכל ממוסחר, כולל חייה-האדם הרוחניים והגו-ניים, חברה העוסקת במטבעות וכספים, בתענוגות כספיים, וברצח בווייט-נאם.

במקום לתאר את זה, נתקע הבמאי ה-צעיר סלחטורה סאמפרי לתוך חייו האינ-פאנטליים והלא-מעניינים ביותר של ה-כאילו-משותק.

הוריו של אלכסנדר נוסעים והוא מובל על כיסא-הגלגלים שלו לדירתו הצעירה והיפה, שהתחייבה לטפל בו עד שובם.

לשווא — לתוך המיטה. בהתחלה, מחזיקה עדיין הדודה בחייה-החברה שהיו לה עם אינטלקטואל-קומוניסטי-מוזיקאי ועם חב-ריו, סופרים ואנשי-קולנוע. אבל אט-אט סוחף אותה אלכסנדר — הנער שלא התבגר — אל תוך מישחקיו הסאדיסטיים והילדו-תיים. היא זונחת את הכל, ובחצי האחרון של הסרט לא רואים יותר איש מלבד אל-כסנדר ודודתו.

הוא מכריח אותה לרוץ אחריו. לחפש אותו, ליפול לבורות שתמן לה. להיחנק בחבלים ששם עליה. והוא מנסה לשוא למ-שוך אותו אל מיטתה.

הסרט דומה באופן חריף מאוד לאחד ה-ספרים הסובים של ימינו: צריך לחסל את הטושים. אלא ששם, בספר, רוצים למות יחד עם הגיבורה. משום שיחד איתה לא רוצים להמשיך לחיות בחברה בה היא חיה; ואילו כאן החברה מוכנסת לסרט באופן מלאכותי.

שריפת ביקתות. כמה פעמים זורק הגיבור את המילים "קוקה-קולה, טלפונים, אמריקה." פעם אחת הוא משחק בשריפת ביקתות-קש וייט-נאמיות (סצינה חזקה). וזה הכל.

(המשך בעמוד 24)

הסרט הוזהיתי עם מארץ', הגיבורה. הר-גשתי אותה בכל.

אסתר הצעירה סירבה להגיב. רק חייו-ערבובי שחק על שפתיה. ניכר היה שהיא באה במבוכה ורוצה להסתיר זאת. כאשר נשאלו שלוש הנערות מה דע-תן, בסיכומי של דבר, לא היו מוכנות ל-הביע חתך-דעת אמנותית. לעומת זאת חזרו-בזו אחר זו על אותו משפט פשוט: "זה מגרה. מגרה מאוד..."

סרטים

אלקטרה שותקת

פרפונה (בקרב: פאריס, תל-אביב; שבידה) שוב עולות כאן הבעיות שעלו מ-חשבת ימיה-הבניים של החותם השביעי, מ-היער הקדמוני של מעיי-הבתולין, מהעיר-הסתר-השם וחסרת-המקום בהשתיקה: הבע-יות שאינן-מאמר ברגמן לא מוצא ולא ימצא להן פיתרונות.

הפעם המדובר בשחקנית מפורסמת שוב-אמצע הצגת אלקטרה השתתקה, הייתה, ול-מחרת — חדלה לדבר. היא פשוט סירבה לקום מהמיטה, או להגיב על החיים.

נימאס לה. נימאסו לה השקרים, היוף, המישחק הממלא את החיים, המקום היחיד-בו התאוששה במקצת היה על הבמה — משום ששם אין זיוף. שם הכל מישחק, וכר-לם יודעים שזה מישחק.

אבל לבסוף גם הבמה לא עזרה. היא לא יכולה יותר והיא החליטה לחתור על הכל, לנתק את כל הקשרים.

קשרים מזורים. אבל גם השתיקה שלה היא מישחק, זיוף חדש: היא ממשיכה לחיות, בתוך הכללים והחוקים של החיים. היא יוצאת לבית נידה, על שפת-הים, עם אחות צעירה שצריכה לטפל בה; ושם — כיוון שהן לבדן, ויש רק ים וחול — נקשרים ביניהן קשרים מזורים.

האחות הצעירה מתלבטת בבעיות דומות לאלו של השחקנית; בפער שבין החלום למציאות, בין הפחד מן העונש להכרח לחטוא, בין העולם המסודר כפי שהוא צריך להיות — לבין התהויר-והבוהל הממלא את הנפש.

גם היא מפחדת מיחסים מזויפים עם א-נים ומן המילים שאינן אומרות את מה שצריך להגיד. והיא שופכת את ליבה בפני השחקנית שאינה מדברת.

וכאן, במקום הזה בו יש רק שמיים וים ופסל אחד — סמל המתחלף מדי פעם ב-תמונה עם השחקנית — כאן מתברר ההבדל בין הנערה התממה, הנאבדת עם הבעיות שלה, לבין השחקנית הבורחת מהן.

מאחרי "איריס"

ככל ששול

ס ותיסוף יצא המרצע מן השק. במשך עשר שנים אפשר היה לשמוע את ה-סיפורים האלה בדינונגוף רק מפה-לאונן — ולפעמים לקרוא חלק מהם במדור-הרכילות שלי.

עכשיו אפשר לראות את זה בשחור-לבן, על מסך הקולנוע. או לפחות, את מה שעשה כהם הבמאי דויד גרינברג, כשהשתמש בכל פרשות-הרכילות ובכל הרפתקאות-האהבים של ידידיו ושל עצמו, והכניס את כל הסאלט הזה לתוך סרטו הראשון הארוך — איריס.

איך הגיעו הגיבורות של חייו ושל חיי-ידידיו למסך — זהו סיפור אחד. ואיך ש-הוא שינה את זה לפי יצירות ולפי הדחפים של עצמו ושל חבריו — זהו סיפור שני.

★ ★ ★

דיון/ואן

סימפאטי

תחילי, כמו שצריך, עם הגיבורה ה-ראשית — איריס.

איריס, בסרט הנושא את שמה, היא ילדו-נת מתבגרת, מעין לולוטה מיסתורית ש-כזאת, המבלבלת את המוח לעיתונאי ה-מזדקן שאוהב אותה. היא עושה לו כל מיני קונצ'ים, משגעת אותו, ובכלל, מקסימה אותו עם פיתוייה הילדותיים.

מייה איריס במציאות הדיונוגופית? זו היתה אחת השאלות הראשונות ששאלו ה-

סקרנים המכירים את גרינברג, יודעים שהוא לא המציא דבר מקווי-אופיה של הלולוטה שלו, רק אסף, שנים על גבי שנים, פרטים ורכילות כדי להפוך את זה לסרט אמנותי.

אז יש לי חדשות בשבילכם: קיימות לפחות שש נערות מהן לקח גרינברג פר-שות'חיים או קווי-אופי, ועוד איוה אופי!

הראשונה — ואולי העיקרית — היא כיום אשה נשואה, הגרה באמריקה. פעם היתה זו אחת הנערות היפות בדינונגוף. קוראים לה דפנה ליפשיץ-רייכן, והיא בתו של נשיא הבורסה ליהודים של ישראל, ואשתו של מהנדס אמריקאי בשם סם רייכן.

דפנה היתה אהבתו הגדולה, הטראגית אפילו, של הדון-וואן הדיונוגופי הסימפאטי — הצעיר איקא ישראלי. איקא, הקוצר חתיכות על ימין ועל שמאל, התאהב בזמנו באמת ובתמים בילדה בת ה-16, הלך אחריה כסחרורי.

אגב: שמה השני של דפנה הוא -- איריס. היה זה שם-סבתה, שהיא גם הסבתה של השחקנית הצעירה איריס יטבת, שירשה כמנה את שמה.

מרמו עתה דויד גרינברג, בערמומיות טובת-לב: "דמות החבר הטוב של העיתונאי-האמן, אותו מגלם שמוליק קראוס, אשר יש לו יחס דומשמיץ לאיריס, הוא צירוף של שתי דמויות: זו של איקא, האמן שאהב את דפנה במציאות — וזו של החבר שלו

סרט-אהבה פיוטי, מסתתרים-

ההסקה נדל"ס

ד"ר דניאל גורן

הכי טוב, שהיה ידידה משפחה, וידידה ה- אינטימי של הלוליטה.

וידעה מהשפחה הלוליטה של איקא ישראל במציאות? נחשתם. לא היה זה אלא דויד גרינברג עצמו.

★ ★ ★

האהבה

של מי?

איקא ישראל מכחיש, כמובן, את הגירסה הזאת. "דפנה היתה החברה שלי, והידידה הצעירה של דויד. אני, בעצם, לקחתי אותה כימעת ממנו". הוא קובע. "אבל לא משום שהיתה חברה שלו ואני גנבתי אותה. אלא משום שהכיר אותה סתם — ואני קשרתי בינתיים איתה סוג אחר לגמרי של יחסים. יחסי-אהבה".

מובן מאליו שזה לא יעזור לא לגרינברג ולא לישראל, כיום: כי דפנה-איריס נטשה מזמן את שניהם לאנחות, נישאה למהנדס היהודי-אמריקאי שבא לבקר בארץ, מתגורר רחוק עתה בגרינביץ-וילג' הבורוכי, בניו-יורק. מסביר איקא ישראל: "גרינברג חיאר, בעצם, את חיי החדר על הגג שבסרט הוא העתק מדויק של חדר-הגג שלי, שברחוב קרית-ספר בתל-אביב".

ואיקא ממשיך ומרמז: גרינברג ידידו שאב מלוא-חופניים מפרשיות-האהבים של הצייר הבורוכי — כדי להוביק אותן לחיי העיתונות אי הבורוכי שבסרט.

★ ★ ★

כל

האיריסיות

א לא שגם איקא מוכן להודות שיש בין האיריסיות השונות, מהן מורכבת ה- איריס אותה משחקת ליאורה רמון בסרט — גם כמה נערות שהיו ידידותיו או חברותיו של גרינברג.

בין השאר:

• נירה ("היפה") ירון, שנישאה לא מכבר לרופא עוזי ויינברג. כאן שאב גרינברג, לדברי הרכילאים, מפרשת-אהבתה של נירה-לה עם הבמאי נסים אלוני — שאהב את נירה-לה, בת ה-16, שעה שהיא כבר קשרה קשרי-אהבה מסועפים — ותמימים,

כמובן — עם שורה שלימה של ידידים שלו. הריב בין שני גיבורי-הסרט בנוי על פרשת-אכזבתו של הבמאי אלוני לאור תע- לוליטה-לוליטה של נירה-לה.

• המשוררת דליה הרץ — המתגוררת כיום באוכספורד, בריטניה, ועושה שם את הדוקטוראט שלה. דליה היתה זמין-מה ידיד- תו של דויד גרינברג — ולא אחת התפלחה אלתוך דירתו של דויד, כשזה לא היה ב- בית, דרך חלון-המיטבת שלו.

כך נולדה גם סצינת-ההתנגבות של איריס לחדרו של שמר, בסרט.

• גרושה צעירה וידועה, שהיתה חבר- תם האינטימי של גרינברג, ושל רבים אחרים, נהגה לבקר בקליפורניה כשהיא עוד לבשה את מדי-הגיבנסיה שלה. בינתיים

בסרט

מתעלס גדעון שמר, בפראות, עם איריס הקטנה — לאחר שחברו שמוליק קראוס מרמז ש, כל הגברים בעיר היו איתה. במציאות של הבורוכי התל-אביבית היו כמה נערות שיכולות להזדהות עם דבריו של שמוליק קראוס.

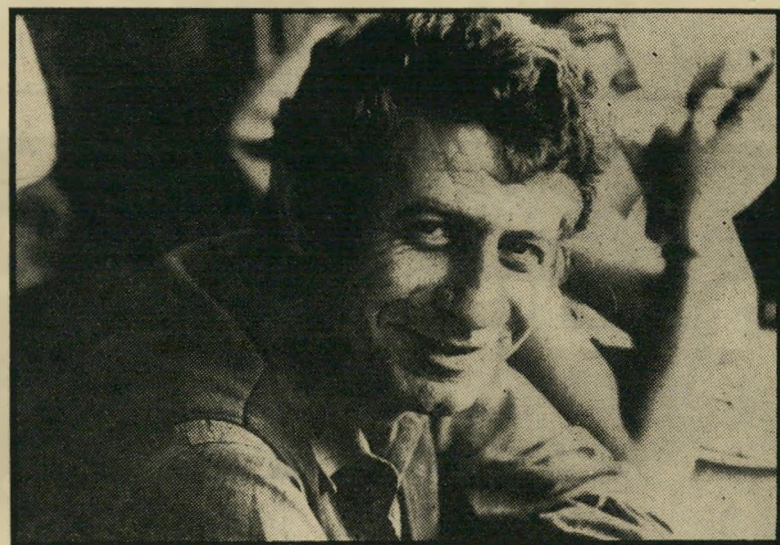
הבלונדינית והקטנה של הבמאי גרינברג משך תקופה לא מבוטלת, מתגוררת עתה בשיקאגו שבארצות-הברית.

★ ★ ★

מי הצמיח

קרניים

כאן נרקמת שוב רשת-הבגידות ה- אופינית כל-כך ליחסים הקיימים בין אנשי הבורוכי התל-אביבית.

האמן

ששימש אבי-טיפוס לדמות-העיתונאי, אותה משחק בסרט גדעון שמר, אינו אלא הדון-ז'וזף הדיזנגוף, הצייר המוכשר איקא ישראל. טוען ישראל:

"אפשר בהחלט לאהוב לוליטה שכזאת, לי אישית אין כל התנגדות לקשרים עם ילדה צעירה".

גרינברג טוען, כמובן, שהוא היה החבר האמיתי של איריס-דפנה, נערותו של איקא ישראל.

איקא, מצידו, טוען שהוא היה ידידו הטוב של איריס-גירה-לה, של איריס-שושי, ושל איריס-הגרושה-הצעירה.

במילים אחרות: כל אחד מן הגברים טוען לעצמו כתר של מצמיח-קרניים ל- חברו, בעדינות. בגיבסיות. מבלי להגיד את זה במפורש, כמובן.

★ ★ ★

כל נערה

היא אשה

א גב כך מסביר איקא ישראל: "לי אישית אין כל התנגדות לקשרים עם ילדה צעירה. הכל תלוי רק באם היא אשה אמיתית או לא".

מוסיף, מצידו, הבמאי גרינברג: "פעם היו לי היסטוסים בכיוון זה. עכשיו אני בטוח שכל נערה היא אשה ושכל גבר יכול לנסות לחזר אחריה".

★ ★ ★

כופות

רמופות ולבן

א כל דויד גרינברג לא הסתפק בהלב- שת אהבותיו — ואהבות-חבריו — על

האהובה

של איקא ישראל ו/או של דויד גרינברג — הי- תה הלוליטה היפהפיה דפנה-איריס ליפשיץ.

במציאות

נראה הבמאי דויד גרינברג, שגם כתב את התסריט לאיריס, בחברות של שתיים מן הנערות שצירפו כמה מקווי-האופי שלהן לדמותה של איריס: המשוררת דליה הרץ (אמצע) ונערת-הדיזנגוף נירה-לה ("היפה") ירון (משמאל).

(המשך מעמוד 15)

המון מכוניות בכביש, ואני פחדתי שלא נגיע לאריק בזמן.
 "בדיוק לפני נסעה איזו מכונית שזחלה. החלטתי לעקוף אותה מצד שמאל. נכנסתי ברוח שבינה לבין מכונית האלוף. הוא פחד שייכנס בי וציפצף, אבל אני לחצתי הרבה בנוזן ונסעתי מהר כדי שלא ייכנס בי.
 "המשכתי לנסוע הלאה", סיפר שבאבו, "ולא הרגשתי בכלל שהאלוף רודף אחרי. אבל בהצלבות יהודה המכבי הוא נעצר לפני וחסם לי את הדרך".

★ ★ ★

"פחדתי ממכות!"

השכתי שהוא כועס עלי מפני ש"עקפתי אותו", המשיך שבאבו בסיפור, "פחדנו שהוא יירד ויכנס לנו ככות. חוץ מזה הייתי הרוג מזה שלא ישנתי כל הלילה. נזכרתי שפעם רדפה אחרי המשטרה ותפסה אותי, כשאני נוהג במכונית בלי רישיון. שכחתי כמה אני נוהג, חשבתי אולי המכונית גנובה ולא רציתי להסתבך. עליתי על אי-התנועה, עקפתי את המכונית שעמדו לפני — והתחלתי לברוח".

"אז כבר התחילה נסיעה מטורפת. נסעתי בלי לראות את הצבע באור של הרמזורים. לא ראיתי ולא שמעתי שום דבר. ההברה אמרו לי רק שהאלוף אחרי והוא מפעיל סירנה. הגעתי עד לרחוב חשמלאים פינת דרך פתח-תקוה ונכנסתי אליו. בפינה נסע קטנוע ואני שימשפתי אותו. הווספה נפלה ואני רציתי להיכנס לשוק הסיטונאי, אבל בדיוק הגיעה המכונית של האלוף.

"המשכתי לנסוע על המסלול השמאלי, כמו באנגליה, כשהאלוף נוסע מצד ימין ובינינו מפריד אי-תנועה החוצה את כל הרחוב. עברתי את הרמזור באדום והמשכתי ישר לכיוון יהודה הלוי. לא ראיתי שהאלוף כבר אחרי. פניתי צפונה ופיתאום ראיתי אותו בא מכיוון אחר לחסום אותי. המ-

כל. סיפרנו להם שאת החלב לקחנו בחיפה מפני שהיינו צמאים. אבל סיפרתי גם שה' חברים שלי רצו להוריד ארגו-ענבים לאכול ואני לא נתתי להם.
 "המשטרה היתה בטוחה שתפסה פושעים מסוכנים. הם לא האמינו שהמכונית לא גנובה. אבל כשבא אריק עינב וזיהה אותנו, ואמר שנתן לנו את המפתחות מרצונו, היו השוטרים נורא מאוכזבים".

★ ★ ★

האלוף מרדף מירדף

עוד באותו בוקר, בטרם התבררה זהותם של נהגי המכונית הנמלטת, העי' ביר האלוף וייצמן את סיפור המירדף לעי' תונות. כשהתברר שכל העניין יסודו בי' טעות, ניראה כל העסק מנוחך.

לרדוף בצורה כזאת, תוך הפעלת סירנה, שלפת אקדח בנסיעה, ודהירה מטורפת בי' רחובות עמוסים בתנועה אחרי מכונית שבסך-הכל עקפה אותו בצורה בלתי-זוהירה — זה נראה קצת מוגזם לגבי אלוף שאין זה מתפקידו לתפוס עבריי-יתנועה.

"אבל אם היה מסתבר שאלה שלושה ערבים", הצטוק האלוף וייצמן לאחר-מכן, "היו מסתכלים עלי אחרת, היו אומרים שזה מעשה-גבורה".

הכי עצוב מכל הפרשה היה שבאבו. מחוסר-עבודה ששירותו לצה"ל נידחה, לא הצליח שבאבו להירגע גם כשחלפו כמה ימים מאז המירדף. הוא ניסה לחפש את האלוף וייצמן כדי להתנצל בפניו ולבקש את סליחתו. במבוכתו הגדולה על שאילץ אלוף בצה"ל לרדוף אחריה, יכול היה להתנחם ולהתגאות רק בדבר אחד:

"אתם יודעים מה שהאלוף אמר לי אחרי שתפס אותי?" סיפר, "הוא אמר לי שאני נוסע יפה ושאתי נסען לא נורמאלי. הוא אמר שאני נהג מעולה ושאתי יצטרך פעם נהג פרטי — אז הוא יקרא לי".

אית שהצטרפה לרדיפה. הם לא ידעו אחרי מי רודפים. חשבו בטח איוה אל-פתח. כש' ראו אותנו התחילו להרביץ לנו מכות, בי' ייתוד הסרמפיסט שישב במכונית של האלוף. הוא התחיל להכות את מנחם, קרע לי את החולצה, לשלמה סגר את הדלת על הראש ועשה לו צביטות בחזה. אבל האלוף הפסיק אותו ואמר: "מספיק, אל תרביץ להם! זה משפיל את הכבוד שלך!"

שכתי לנסוע, כשהוא אחרי, עד מיגרש' החנייה של היכל-התרבות. שמעתי את החבר שלי צועק: "תורידו את הראש! הוא מוציא אקדח!"
 "לא הספקתי להתכוף — ושמעתי ירייה. הוא יירה באקדח דרך החלון, ממרחק של עשרה מטרים. כשיירה הרגשתי כאילו האוטו נפל קצת. המשכנו לנסוע עוד 400 מטר, עד דיזנגוף פינת אבן-גבירול. שם לא ידענו

הנרדף ומכוניתו

שלמה שבאבו במכונית הסאב אחריה רדף האלוף עזר וייצמן ברחובות תל-אביב ואותה הצליח לעצור רק אחרי שיירה בצמיג של הגלגל הקדמי שלה, ברחבה שלפני היכל-התרבות. כדי להימלט מווייצמן, נסע שבאבו במסלולים נגדיים, טיפס על אי-תנועה ואף חצה רמזורים באור אדום.

"הוא לקח אותנו במכונית שלו למסכ"ל, בלי להוציא מילה. שם הושיב אותנו באולם ההרצאות והזמין לנו מיץ-אשכוליות. אחר כך בא סמל מהמשטרה ולקח אותנו לנפה הצפונית. הושיבו אותנו 24 שעות, להקירה. בחקירה לא רצינו לשקר וסיפרנו להם

כבר מה לעשות. בגלגל לא היה אחיר ואי אפשר היה לנסוע. אמרנו לעצמנו: אנחנו תפוסים. לא ידעתי כבר מה לעשות. אמרתי לחברתי: "בואו נצא מהמכונית החוצה, לפני שירביצו לנו מכות".
 "בינתיים הגיע האלוף ועוד מכונית צב-

כל שבוע מערכת לבוש חיונים!

כל אשה יכולה לזכות במערכת לבוש אופנתית בשווי של - 200 ל"י וזאת לפי בחירתה, באחת מחנויות האופנה המובחרות:

- * ירושלים: קליין ושות', רח' יפו 33.
- * תל-אביב: אקסקלוסיב, רח' דיזנגוף 112.
- * חיפה: גבריאלי, רח' הרצל 18.

שלחי תווית זו המופיעה על גבי כל קופסאות מי בושם דלילה, לת.ד. 729 תל-אביב, עבור דלילה, וציני את שמך וכתובתך המדויקת.

כל תווית תשתתף בהגרלה, אשר תיערך בכל יום שישי בנוכחות הנהלת חברת תיא, רואי החשבון ופרסומאי החברה.

מבצע אופנתי זה, ייערך החל ב' 15.8.68 ועד - 15.10.68 במסגרת 35 שנות נעורים של תיא.

התלבשי בבושם דלילה Taya

זלמן האלג'ירי שיגע את החמופים

קברניט אברבנאל
— "אקדח וכדור אחד"

מייד הגיע הקצין למקום, וכאילו לא האמין למשמע-אוזניו שאל את הקברניט: "מה אתה רוצה?"

"אני רוצה אקדח אחד, כדור אחד, ללכת לרגע לחצר ולחזור!" שב אברבנאל על בקשתו. הקצין נחרד כולו. בקול חצי בכיני פנה אל אברבנאל: "בשביל מה?"

אנחנו, שעמדנו מסביב ושמענו את ה"שיחה", התפוצצנו מרוב צחוק. אני רוצה להרוג את זלמן! אמר אברבנאל לקצין האלג'ירי. הקצין לא ידע מי זה זלמן, חשב שזוהי הכוונה לאחד העצורים.

"אבל לאברבנאל לא היה נעים שהקצין יתעלף. אז הוא הסביר לו שזלמן זה התרגול שעומד בחצר ומפריע כל לילה לישון."

"הקצין פרץ בצחוק. אותו לילה כבר לא היה זלמן בחצר. בצהריים של אותו יום אכלנו אותו לארוחת-צהריים."

אביו, תוך דקה הדבקו לו גם את השם זלמן, אבל הוא לא הפסיק להרעיש. "ככה זה נמשך כל לילה. הולכים לישון וזלמן מתחיל לצרוח ולא נותן לישון. עד שהעסק הזה נשבר, יום אחד, לקפטן **עודד אברבנאל**. בוקר אחד, אחרי שלא ישנו כל הלילה, הוא ניגש כעוס אל השוטר שהיה מופקד עלינו ובקול חמור ומצוה פקד עליו: "תן לי אקדח אחד, כדור אחד ואני הולך לרגע מאחורי הבית וחוזר".

"השוטר התבלבל לגמרי — והוציק עזרה. הוא רץ במהירות למפקדו, ושכילו נרגש סיפר לו על בקשתו הנוראה של אברבנאל."

דנן ומיידזה
— "רוצים לישון?"

את היום הראשון לשיחרורם מן המעצר האלג'ירי היו 12 החטופים צריכים לבלות במסיבות נרגשות שנערכו לכבודם. אבל בעוד שאת המסיבה לאנשי צוות אלג'יר ערכה הוועדה המרכזת של ההסתדרות, שהגישת מיץ-תפוזים ותסס, הרי היחיד מכל המשוחררים שזכה למסיבה כדת וכדין היה הפחות ידוע מ-12 החטופים: **רזיאל מייז** ו**דנן**.

מיידזה הוא ידידו הקרוב של **שמעון דנן**, מקים חברת שומרי-הראש ואחת הדמויות הידועות של חייהלילה בתל-אביב. דנן ערך לכבוד מיידזה מסיבה בה נשפכו בקבוקי ויסקי ושפפנייה כמו מים מצינור מכביה-אש. וכטוב ליבו בידי, סיפר מיידזה את הסיפור הפאנטסטי ביותר מכל עלילות החטופים באלג'יר.

"כמו בכל יום", פתח מיידזה, "שיחקנו שם יום אחד קלפים עד 12 בלילה. אף-על-פי שכמו שאתם יודעים, אני לא חלש כל-כך, בעניין הזה של הקלפים, הפסדתי אותו לילה **לאלקנה שמן** ארבע קארטונים סגירות — והלכתי לישון במצב-רוח רע."

"אני לא גומר לעצום עין — ופיתאום אני שומע מהחצר צריחות נוראות. כמו של תרגול ביום כיפור. כולנו זינקנו לחלון. ראינו בחצר מין ציור כזה שאפשר לראות רק באלג'יר: חצי תרגול רגיל וחצי תרגול-הודו. הוא לא הפסיק לקרוע."

מיד התחלנו לקלל את התרגול באבי-

נוכח גם קונסול ישראל בפילדלפיה, **יש"ש בר בן-יעקב**. בן-יעקב, ייקה במוצאו, הפסיק את דברי מזכיר ההסתדרות באמרו: "לפי עניות דעתי, גם במלחמת-ששת-הימים לא היתה מדיניות לגרש את הערבים". ברקת

עד להחזרת מטוס אלג'יר החטוף מאל-ג'יריה היתה נפוצה ברחוב הישראלי רבדיחה הבאה: אדם ניגש לחברו ומברך אותו: "אני מאחל לך שיחטפו אותך ו**שאבא אבן** י"ט פל בשיחרורך". הבדיחה הגיעה גם לאוזני עובדי משרד-החוץ, והם לא יכלו להתאפק מלספר לו אותה. לבסוף אור אחד העובדים עוז וסיפר לאבן את הבדיחה בתיקון קל: "הלאה שיחטפו אותך ו**שאבא אבן** י"ט פל בשיחרורך". אבן לא צחק. כנראה הביר את הבדיחה בגילגול הראשון. מלחמת-הספרים בישראל נמשכת במלוא עוזה, ו"עשויה להתעצם עוד יותר, בקרוב. המישינה למזכיר מע", **שמעון פרס**, החליט להזכיר את נוכחותו בענייני-ביטחון, ופרסם ב"קרוב ספר שיכיל את התאוריות האישיות שלו ואת התפיסות שלו בנושאים אלה. פרס יקבל סיוע ניכר מהאגף בספר שיצא לאור **אפי עברון**, שייקרא בשם מסומן 1956 עד סוף 1967. לעומת זאת תובא לדיעת הציבור התפיסה הביטחונית של ראש-הממשלה **לוי אשכול**, בספר אותו עומדים לפרסם במשותף אלוף-מישינה **ישראל רייזר**, **אור**, שלישי של ראש-הממשלה **ואלי ניסן**, הכתב המדיני של דבר, ממקורביו של אשכול. ניראה שהעבודה על הספר מכבירה על השניים, שכן ניסן שכר לאחרונה אסיסטנט באוניברסיטה העברית בירושלים, ש"יסייע לו באיסוף-החומר." רק הוסרה ה"סודיות" מעל מעמדו של האלוף **מאיר עמית**, מי שהיה יורשו של **אייכר הרי** אל כממונה על שירותי-הביטחון, וכבר הירשה עמית לעצמו להצהיר הצהרות בעלות גחן פוליטי. עמית, שניכנס לתפקידו כמנהל הכללי של קונצ'ון כור, נשאל ב"ראיון עם כתב הארץ, **דן מרגלית**, כיצד הוא, הידוע כאיש-דין, רואה את יחסי עם הממשלה בתפקידו החדש. תשובת עמית: "כמנהל כור אני צריך לקיים קשרים עם שר-האוצר, המיסחר והתעשייה, **זאב שרף**. יחסינו טובים מאוד. אצטרך לקיים גם קשרים עם משרד-התבורה, ואני מקדה שזה בסדר. משרד-החוץ? איזה קשר יש למנהל כור עם משרד-החוץ?" • **לירושם משה**, ממלא-מקום המזכיר הכללי של ההסתדרות העובדים, אין אשליה בקשר לחשיבותם של הדיונים המתנהלים בין כתלי הוועד הפועל. השבוע, בישיבה החגיגית של התעודה ה"מרכזת שנערכה לכבוד שיחרור חטופי מטוס

ספרסידה פראבל גורקה דאקסון באהו ביקראט טרי טאקטי פאטה שארי שארדור שומשר ג'פנק בהדרר ראנה. ידידים קרובים יוכלו לכוונתו בשם הקיצור שלו: **ששארדור שומשר ראנה**.

האינקוגניטו של דליה לביא

הזמרת **יונה עטרי** ילדה השבוע בת, במולדת. הבת, בלונדית ותכולת-עיניים, דומה לאביה, קברניט אלג'יר **אורי יפה**. היא נולדה במישקל של ארבעה קילו ומא"תים גראם. • אינקוגניטו, ללא רעש וללא צלמים, הגיעה לארץ לביקור פרטי קצר, שחקנית הקולנוע **דליה לביא**. היא יצאה לדירת-הוריה שבשביל-ציון, הסתגרה שם ב"מעטה של פרטיות." • **חיים טופיל** שוהה עתה בספרד, שם הוא משחק בתפקיד ראשי בסרט האמריקאי האמנותי **לאהוב**. לצד שני כוכבים אמריקאיים ידועים: **צינור דומיור** ו**ריצ'ארד וירמאדק**, טופול מגדם ב"סרט את דמותו של גנאל מכסיקאי מטרף, המוקף נשים בנות כל הלאומים. למרות תעסקתו המוגברת, הצליח טופול למצוא פנאי כדי להתחכם עם אחד מידידיו ב"יש ראל. הוא שלח מכתב בן חמש מילים דבעל-הדיסקוסט **משה ינוקא**, ציין על המעטפה כתובת שנועדה לבחון את חוש-ההתמצאות של דודו תל-אביב. טופול רשם על המעטפה: **לכבוד משה ינוקא**, רבי-סרן צנחנים לשעבר, כיום מסתובב ברחוב דיזנגוף. לא להאמין, אבל המכתב הגיע ליעדו. בינתיים התברר כי טופול מתכנן את עסקיו בישראל. במגעיו עם חברות הסרטים האמריקאיות, הצליח טופול לעניין את אחת החברות להקים עימו בשותפות אולפן סרטים בישראל. טופול כבר פנה לראש עיריית חיפה, **אבא תרשי**, בבקשה להקצות לו את השטח ה"דרוש להקמת אולפן הסרטים על הכרמל." • **צמיר-דן** פרשה מהתיאטרון הקאמרי. כדי לחזור לקאריירה שלה כזמרת, וכבר החלה להופיע לבדה. בד בבד עם הופעותיה היא עורכת חזרות עם הזמר-מלחין **יוסף מוס"ס טאקי**, לקראת הופעה משותפת. השניים כבר התחילו בעבודה, וגם בהפקת תקליט משותף.

טופול והחתיכות ב"אמנות לאהוב"
"דעה ענייה מאוד"

לא חס על כבודו של הקונסול, השיב לו: "אני מסכים איתך שיש לך דעה ענייה מאוד."

אתגר לקורצווייל

במאי התיאטרון הקאמרי, **גראשון פלומי קרן**, חזר לא מכבר מסיר סביב העולם — אותו ערך בלחיי אשתו, במשך חודשיים וחצי. זמן קצר אחרי שובו הוזמן פלומי לקונצרט-החוץ ושם נמסר לו כי התקבלה בק"ש רישמית של ממשלת סינגפור לשלוח אליהם את פלומי כמנהל הראשי של

אלג'יר, הכריז משל בחגיגות מרובה: "אין לי ספק שההיסטוריון שיעבור על ישיבות הוועדה המרכזת עוד ייתקל בישיבה זו ויציין אותה כמעמד היסטורי." • פחות אש-ליות היה המזכיר הכללי עצמו, **ראובן ברקת** ניפגש בעת ביקורו בארצות-הברית עם קבוצת סטודנטים ישראלים מפילדלפיה. הוא סקר בפניהם את מדיניות ממשלת-ישראל וציין את ההבדלים בין מלחמת-העצמאות למלחמת-ששת-הימים. "אז", אמר, "היתה המדיניות שהערבים יישארו בבשר חים שבידינו והם ברחו. היום היתה המדיניות שהם יברחו והם נשארו." בפגישה

★ ★ ★

מפתח

למפיות החשק

הבה נסקור גם את הנערות המופיעות במסיבת החשק של הסרט, ואותן מנסה שמוליק קראוס להלביש על גדעון שמר. כי גם הן קיימות במציאות:

● סקאנדינביה אינה אלא רבקה וייס,

הכוכב ליאורה רמון, המגלמת את איריס, ירשה עם תפקידה לא רק את חסריו של גרינברג אלא את כל זכרונותיה האהבה שלו ושל חבריו לבוהימה. ליאורה משרתת כיום בצה"ל, נשארה סמל הפשטות והתן גם לאחר שהפכה לשחקנית.

אחת מידידותיו של גרינברג ובתו של ה- במאי היהודי פיטר (מארא/טאד) וייס, שי ביקרה בזמנו בישראל.

● התאומות הן שתי צעירות, תמי ו- רינה, עיתונאיות ונערות-דינוגוף, שאומנם נהגו להשתתף, בזמנו, במסיבות-ההוללות ש- נערכו במרתף-האורגיות של הפסל איזי בן- יעקב — אשר משחק את עצמו, בסרט.

לו היה זה הכל — היה זה די והותר. אך הבמאי לא הסתפק בלקיחת פרשיות-נאפופים ופרטי-רכילות מסביבתו.

הוא נגע גם בפרשה טראגית מאוד, ש- אירעה בשעתו לדמות בוהמית אחרת: לסופר יצחק (צ'יד הצביה) אורפז, שהוא במיקרה גם עיתונאי וגם התגורר כל השנים בדירת- גג קטנה, בשדרות גורדו שבתל-אביב.

ואורפז זה היה בקשרים עם נערה — נקרא לה רק רבקה — אשר התאהבה, כך אומרים, בגלל אהבתה הנכזבת לסופר.

משנשאל אורפז, השבוע, אם יש בסרט קווים הלקוחים מחייו, משך הסופר הכישרון

ני רק את כתפיו: "כך אמרו לי, הודה, אבל אני עצמי לא ראיתי את הסרט."

אצטרך לשפוט עליך לאחר שאראה אותו. מובן שפרשה טראגית זו מהווה רק אפי- זודה קטנה המשובצת בסרט, משום-מה, ב- דמותו של העיתונאי שמוליק קראוס —

עימו מזוהה, גרינברג הרבה יותר מאשר עם הגיבור שלו, גדעון שמר.

אלא שהשבוע שוב לא היה גרינברג פנוי למישחקי-פיענוח, החושפים את הסקאנדלים של דינוגוף. בעוד הסרט שלו המשיך למשוך ולהרגיז את הבוהימה בארץ, נודע לגרינברג שאיריס ניבחר כאחד הסרטים המועמדים לתואר "הסרט הזר הטוב ביותר" בתחרות-האוסקר ההוליוודית.

אם איריס יזכה, במיקרה בתואר זה, יוג- צחו כמה וכמה ישראלים כעוסים בעולם הגדול — כסמלי ההוללות הישראלית המית- דת במינה.

קולנוע

(המשך מעמוד 20)

הפגישה היחידה שלו עם ידידה של דו- דת, שצריכה היתה להיות מרכז-הסרט וה- סיבה לכל מה שקורה אחר-כך, דומה יותר מדי לסצינות דומות, ביותר מדי סרטים אחרים: החברים משוחחים. יש כוכבניות- קולנוע מטופשת, המדברות על ההצלחה שלה. הקומוניסט המזויף נואם. והמצלמה מת- קרבת לפיות של האנשים ומראה אותם מפי- חידים ומלאי-חשק.

הדיאלוגים של הסרט מלאכותיים וצורמים את האוזן. המנגינות, לעומת זאת, מרפאים מעט את הנזק. המישחק של הגיבור המשר- תק (לו קאסטל) נוגע ללב. ובסך הכל, יש כאן עוד סרט שניסה לעסוק בבעיות העולם — ונשאר תקוע בתוך עולם אינפאנטימי של מיסות ומין.

צרות וצער

בשירות הנשיא (מאי, חיפה; ארצות-הברית) יש כמה דרכים כדי לתאר את העולם של ימינו. אחת מהם היא דרך השרלטנות — כשאדם, מסוגל בקושי לתאר את הצרות שיש לו עם אשתו, מנסה לתאר את כל צער העולם.

כל בעיות הדור נדחסו לתוך הסרט ב- צורה מוגזמת, מזוהמת, מרגיזה. זה מתחיל כשבחור כושי עוזב את עבודתו ורץ ל- פסיכיאטר שלו. (בעיית הפסיכיאטרים באמ- ריקה). הוא מתוודה בפני הפסיכיאטרים על בעיותיו בתור כושי. (בעיית הכושים). ה- הפסיכיאטר מתבקש לבוא לושינגטון, כדי לשמש פסיכיאטר לנשיא ארצות-הברית. לפני זה הוא מסתובב על גורדי-השחקים בניו- יורק ועל פסל החירות, וכך רואים כמה האדם הוא קטן (בעיית קטנותו של האדם). בושינגטון נספלים אליו אנשי האפ-בי-אי-י והס-אי-אי, ומראים לו כמה שלטונם חזק בארצות-הברית. הנשיא שופך בפניו את ליבו, וכך הוא הופך סוד צבאי של ארצות-הברית. הוא בורח. נקלע לבית של משפחה אמרי- קאית ממוצעת, ורואים במבט חטוף את בעיית האלימות, תסביך האם ובעיית ה- היפוס. משם הוא נחטף על-ידי הרוסים, ה- אמריקאים, הקנאדים, האנגלים ושירותי-ה- טלפון.

רואים קצת מלחמה קרה. שני הגושים המתקרבים אחד אל השני. הנאציזם וקבוצות- הלחץ באמריקה. הפילוסופיה שמאחורי ז- גיימס בונדס למיניהם, האדם ההופך רובוט, ויסלח הקורא אם נשכחו כאן עוד כמה עשרות נושאים שהורדו מרוחו של עולם אל תחתיות הסרט.

תדריך

אמנות

קולנוע פאריס בתל-אביב מומלץ באופן קבוע לכל צופה נאור. **אשה נשואה**, סרטו המרתק של גודאר על בעיות החברה המודרנית, כפי שנראות בעיניה ובחיה של אשה נשואה, יוחלף שם בקרוב ב**פריז-סוף**, סרטו של אינגמאר ברגמן, ואחר-כך יעבור שם טור של סרטי-מופת שעוד ידובר עליהם ובהם. לכן צריך פשוט לבקר שם באופן קבוע, ועיוור.

פעולה

הטוב הרע, והמכוער (אופיר, תל- אביב) מחפשים מסמון, בבית-קברות צבאי, מחתת לשריקות פגזי הצבא הצפוני והדרו- מי, ומול היריות של אקדח-עצמם. מערבון מצויין שיכול לקבל מקום-כבוד, לצידם של סרטי-המערב הקלאסיים.

הומור

אידיוט בפאריס (גורדון, תל-אביב) הוא סרט חביב — לא יותר מזה, אבל גם לא פחות מזה — על אידיוט חסילב, המגיע לפאריס ומוצא שם זונה מתלילב, המת- אהבת בו, בפשטות שלו, ובגופו ממנו עולה ריח-האדמה.

אחרים

הנוער רשעטון (חן, תל-אביב) הנוער שהופך אטאט לגורם חשוב בחיי הכלכלה והחברה, אינו מקבל זכות-הצבעה — ולכן מתמרד. המרד בזקנים הוסף, במשך הסרט, לשינאת-זקנים, והנוער שבא בתחילת הסרט לתקן את העולם של המבוגרים, מחליף שינאה בשינאה — שינאה לכושים, ליהו- דים ולסינים בשינאה לזקנים.

קולנוע "דן" ת"א גאה להציג לפתיחת העונה

החל מהשבוע
6 הצגות ביום

הסרט הראשון
בסדרת סרטי פקוס!
משפחתי נרצחה
נקמתי ללא רחמים
אקדחי כותב פסקידין
כדורי במקום הגרוע
שמי הוא

פקוס

בצבעים סינמסקופ
פקוס גבור חדש של המערב
הפרוע!
רובוט וודס ★ פיטר קארסטן
פיטר קאפ
מסרטי פורום פילם ★ דובר
אנגלית. תרגום עברי וצורמתי.
בקרב "תל-אור" ירושלים
מ"רון" חיפה

למכירה בגלל פירוק אולם לתעשייה

300 ממ"ר על שטח של דונם
באזור-התעשייה בכביש פתח-תקוה

פרטים: טלפון 914343

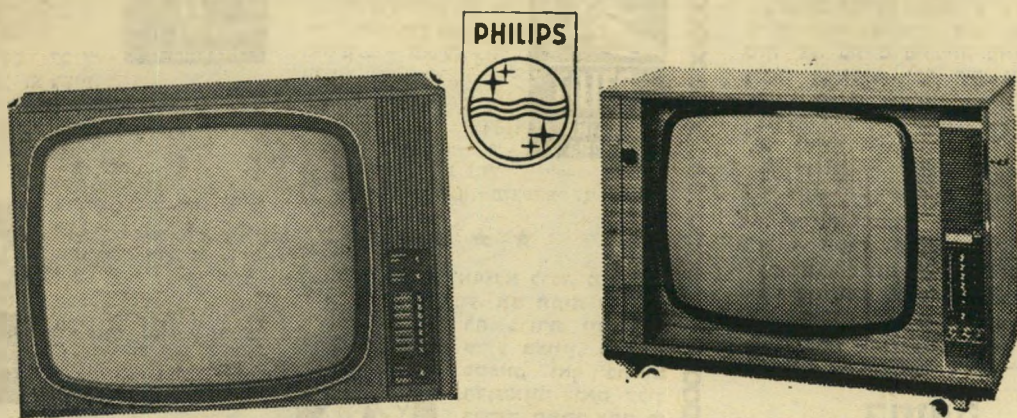
"ציפרוני"

סוכנות לאינפורמציה וחקירות פרטיות

טלפונים 757613, 623001 • רחוב החשמל 8, תל-אביב

★ איתורי כתובות
★ חקירות מסחריות

המבחר הגדול ביותר של טלביזיות לשנת 1969

SABA

PHILIPS

פצצת העונה
טלביזיה

פיליפס מיוחדת במינה

באולמי התצוגה שלנו תמצא את המבחר הגדול ביותר
והעשיר ביותר של טלביזיות חדשות בעלי איכות מעולה
מחירים ותנאי תשלום נוחים * אחריות על כל מכשיר

אוניברסלי

תל-אביב, רחוב אלנבי 75, טלפון 624741

חיפה, רחוב הרצל 8, טלפון 67516

לתשומת לב הסוחרים:

אצלנו ניתן להשיג כל המכשירים במחירים סיטוניים

בעולם

ארצות - הברית

הפנתר השחור

בית-היכורים של מדינת קליפורניה גיד:
הם: קבוצת-הלחץ שהופיעה על מדגות-
הבית, לתבוע אי-ביטול החוק המתייר לשאת
נשק בגלוי, היתה בלתי-רגילה.
קודם כל — היו כל חבריה כושים.
שנית — כולם לבשו מדי-קרב, חבשו
כומטות שחורות, נשאו רובים בידיהם ו-
הלכו יחדיו, כגוש אחד.

בראשם ניצב באותו יום סתיו של '67,
כושי בעל מראה גאה: היה זה היוי גיוטון,
ואנשיו לא היו אלא חברי מפלגת הפנתר
השחור להגנה עצמית — אירגון-כושים
שהוקם בשנות השישים, כדי להגן על
זכויות-השחורים וכדי-העור.

כעבור שנה וחצי היה גיוטון בבית-
הסוהר, כשמאשימים אותו ברצח: חברו
בובי האסון נרצח; עשרות חברי-האירגון
הוכו, נעצרו שוב-ושוב או נקטלו; ואמריקה
כולה התחילה להתחייס לתנועה העושה
לעצמה שם וכנסיים — למרות שאינה
גועגת-שחורה, כרוב אירגוני-הכושים ה-
קיצוניים.

כמו יהודים בגרמניה. חברי הפנתר
השחור רואים את הכושים כאומה קולוני-
יאלית ואת אמריקה הלבנה — בתור האומה
האימפריאליסטית.

משום כך, קבעו לעצמם, בהשראתו של
היוי, 10 דברות:

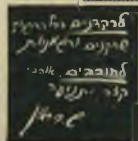
(א) אנו תובעים לעצמנו חופש לקבוע
את גורלנו (ב) אנו תובעים תעסוקה מלאה
לעם שלנו (ג) אנו תובעים שכל הגברים
השחורים יהיו משוחררים מחובות-גיוס (ד)
דיוור הראוי לבני-אדם (ה) חינוך נאות,
המלמד את מהותה האמיתית והמנוונת של
החברה הגזענית, והמלמד את האחים ו-
האחיות השחורים מהו מקומם בתוך ה-
חברה.

(ו) קץ לשוד השחורים על-ידי בעלי-עסק
לכנים (ז) קץ לאלימות ולרצח משטרתי
(ח) שפיסת כושים על-ידי חברי-מושבבים
המורכב מכושים — בהתאם לחוקת-היסוד
האמריקאית, המבטיחה שיפוט על-ידי שוים
לך (ט) מזון, מרפא, אדמה, בתי, ביגוד,
צדק ושלוש (י) שיחרור כל הכושים ה-
נמצאים בבתי-סוהר: עצם העובדה שנשפטו
על-ידי לכנים כמות ואילו נשפטו יהודים,
בגרמניה של היסטוריה, על-ידי נאצים.

2 כדורים בכטן. ברור שגישה זו —
והעובדה שהפנתר השחור מארגן משימות
נושאות-נשק ברחובות אוקלנד וסן-פראנ-
ציסקו — אינה יכולה אלא לעורר את
אלימותה של משטרת-קליפורניה, הידועה
בשל הברוטאליות שלה.

גיוטון עצמו נעצר פעם, ב-1964, על
תקיפת-לכנים. ב-1968 הוא נעצר שנית,
הואשם ברצח לכנים — אחרי שנמצא
פצוע בכטנו, משני כדורי-אקדח.
אותה עת נמצא שטר מת, ואחד פצוע —
שנשבעו כי גיוטון יירה בהם. המנהיג

JAZZ 68

סטודיו לריקוד

תנועה וג'אז

שמעון בראון

פתיחת הלימודים-יום א' 15 לספטמבר

ל"ח הירשנברג 15 ת"א

(סטודיו של רינה גלוק) בין 4-6

לרטים והרשמה; טל 249106

חזק!

סופר דיאו דורנט

מונע זיעת-יתר
שומר על רעננות
והרגשה נעימה
במשך יום תמים.

Tanya

מורד גיוטון

„רוצים לחסל אותי“

הכושי טוען, כמובן, שלא עשה דבר —
אך נפגע בעת נסיעה ברחוב מכדורי-
משטרה: „זה ידוע שהמשטרה רוצה לחסל
אותי“ הוא מסביר.

עד היום הזה יושב גיוטון בבתי-
סוהר. בבתי-החולים בהם נותח והוחזק
(המשך בעמוד 26)

אל תלך... רוע!

לפונדק הסטייקים יוחנן המהלך

כביש תל-אביב-ירושלים, ליד בית-ספר מקוה-ישראל

בעולם

(המשך מעמוד 25)

נכבד למטה, קיבל מהלומות בבטנו הפצועה מאלות השוטר, וגם סתם מכות וגידופים. בינתיים הצליחו השוטרים של קליפורניה לירות באחד מחבורי, בובי האטון, שעה שזה יצא, בידים מורמות, מדירה שכותרה עליידי המשטרה, ובה היה גם סגנו של מנהיג הפנתר השחור, אלדריג קליבר. לשניהם היה נשק בידה — אך שניהם יצאו בידים ריקות.

אלא שרצת זה, ומעצרו המפוקפק ואולי הבליתיחוקי של ניוטון, אינם מדאגים את המדינה הלבנה, שבחורה במושל ריגן שלה — משום שהיה אנטי-כריש.

מה שלא נרשה לעולם, אמר לא מכבר מפקח המשטרה צ'רלס ג'יין, "הוא שהכושם יחזיקו בנשק ויזרעו אנרכיה". לעת עתה נראה כאילו ודוקא משטרת קליפורניה היא הזורעת בהלה — ואלימות.

רפואה

לחיות יותר

"התרופה הזאת לא זו בלבד שהיא עוצרת את תהליך ההזקנות, היא פועלת נגדו: הופכת אדם ישיש לעציר יותר". האיש שהצהיר הצהרה בלתימתקבלת-על הדעת מעין זו לגבי תרופת הפרוקאין אינו רופא-אליל ולא מטורף או רמאי. זהו הד"ר

מירצאיה — דפני —
הרפואה אמרה —

— ואחרי —
— לא כדאי —

גונתר בודה, אחד הגרונטולוגים הידועים בעולם, חושב ברלין המיוזרחית. מהשקמת-כאבים לריפוי. הפרויקט קאין אינה תרופה חדשה. היא נוצרה לראשונה ב-1905, עליידי אלפרד איינהורן. אבל רק ב-1956 התפרסם התכשיר ברבים — שעה שהרפואה הרומנית, הפרופסור אנה אסלאן מן המכון לגרונטולוגיה של בוקרשט, טענה שהשתמשה בפרוקאין כדי להפוך זקנים לצעירים יותר.

לדברי הפרופסור אסלאן, השתמשו במכון לרביי הפרופסור אסלאן, השתמשו במכון (המשך בעמוד 28)

ביום הראשון הקרוב יוצאת להקת בידור ישראלית לסיבוב הופעות סביב העולם אשר שום אמן, תיאטרון או להקה ישראלית, לא עשו כמוהו מעולם. שלושת חברי להקת הגשש החיוור יוצאים למסע של ארבעה חודשים אשר יקיף תשע מדינות באירופה, ארצות-הברית ודרום-אמריקה, יכלול הופעות באולמות הגדולים והידועים ביותר, כמו ההופעה בתיאטרון ויטוריה

אמרגן מאושך

המפיק אבי רהם (פ"ש) דשא, האיש שעשה את להקת הגשש החיוור והוליך אותה אל פיסגת ההצלחה ה"מיסחרית". בעבר היה פשול מנהל תיאטרון זירה ומנהלה של להקת בצל ירוק.

פאלאס בלונדון בסוף חודש זה או ההופעה בקארנגייהול בניו-יורק ב-15 לדצמבר.

אמנים ותיאטרונים ישראלים יוצאים מעת לעת לחו"ל. המיוזרח בסיורה של להקת הגשש החיוור הוא בכך שהיא יוצאת אליו מבלי שאיש יזמין או יארח אותה. הגששים לא יהיו אורחיה של המגבית-היהודית המאוחדת והם לא נקנו עליידי אמרגן זר. שלושה בדרנים ישראלים צעירים יוצאים לכבוש את העולם בדרך מסחרית פשוטה שאין כמעט אמן או בדרן בעולם שיעז ללכת בה מחוץ למולדתו: לשכור אולמות ידועים, להציג שם תכנית בשפת-האם שלהם ולמכור כרטיסים לקהל כשהם גוסלים על עצמם את כל הסיכון המסחרי הקשור בכך.

הגששים יכולים להרשות זאת לעצמם. בשנה האחרונה הם הפכו לפנומן של הבמה הישראלית. הם הציבו שיאים שאיש לא חלם עליהם. הם החלו להופיע בתכניות ה"אחרונה טינימה גשש לפני 14 חודש. תוך תקופה זו הם ערכו 520 הצגות בהם חזו קרוב לחצי מיליון צופים. כל תקליט ש"הוציאו נמכר ב-20 אלף עותקים.

בזמן זה הם גילגלו במחזור עסקי-הבידור שלהם קרוב לשני מיליון "לי".

תחרות

בין

צנחנים

הו סיפורה של הצלחה שאינה נמדדת רק מזויות-הראיה של חשבוניות הבנקים.

מאז הוקמה הלהקה לפני ארבע שנים, הפכו הגששים לחלק מההתיישראל. ב"מקומות רבים בארץ, לא רק שמחקים את העברית המיוחדת שהם משמיעים מעל הבמה, אלא שאנשים מסגלים לעצמם אף את דרך-הדיבור המיוחדת האופיינית לאחד מ"שלושת הגששים. לפעמים, כשהם מציגים שתי הצגות לערב במקום אחד, אפשר לראות אנשים היוצאים מהצגה ראשונה רצים מיד לקופה כדי לרכוש כרטיסים להצגה השנייה.

ביחידת-צנחנים לאורך הקו עם ירדן הביא מישור תקליטים של מערכוני הגששים. הצנחנים למדו אותם בעליפה, ערכו אחר-כך

בשום אופן לא לחכות ליוזמתו! אם את צריכה, גשי ישר לעובי-הקורה. ואל תסמכי על ידידות או ידידים שיעשו את דברייך.

את כל מה שעלייך לעשות — בסוד ובצל — פגישת-עסקים בלתי-שיגרתית פותחת את השער לרווחה בפני רוחים כבדי-מישקל אבל הבוחן להצלחתך בעסקים. ב"בתולה, יהיה ה"שבוט אש תעשה לבדך את המוטל עליך — ר"אם תעשה את זאת כח"טב יכולתך. אם כן, מובטחת לך הצלחה.

אסור לך לשכוח, אף לא לרגע, מה אתה רוצה באמת, השבוע. אם תהיה לך מטרה ברורה יהיה זה שבוע מצויין, מבחינה כספית, ואף בתחום הרומנטי. ואם עליך לעשות משהו, נסה ל"הוציא עצמך מן התר"דמה הנעימה בה היית שקוע לא מזמן, ופעל — ביום ו' זה. אז יע"זור הירח החדש לכל מאמצייך. אם את ר"צה באיש — דחי אותו. אבל אל תהני לו להתרחק מהישיגידך. לבשי שגול.

החיים
22 בספטמבר - 22 באוקטובר

שוב התקפות הדיכאון הללו? מה לעשות, תור כל רק להתנחם שחלק רב ממכריך ואהוביך נמצאים באותו מצב. איגרת צפויה אך יתר עליהמידה גורמת לך מביכה רבה. פגישה מיקרית עם דמות מן ה"עבר מקלה מעט על ה"עצבנות שלך. אל תשקצי במרירות: ההיים הם יפים ויש לך המון-המון כוח ויופי.

החיים
22 בספטמבר - 22 באוקטובר

אין זו בושה לראו לעמדתך ולדיוקנך ה"ציבורי. יוקרה היא, בינתיים מילת-מפתח. אל תשקול נסיעה. התוצ"אות עלולות להיות שלי"ליות ביותר. הימים ו', שבת, א', יאפשרו לך להגשים עד תום תוכ"נית חביבה עליך. אחר"כך תצטרך להגות בשי"נויידרך. אבל זה עדיין רחוק. לעת עתה — הת"רכו בבקשה בצד הצי"בורי של עיסוקיך, או במה שנוגע לאנשים אחרים. לבשי אדום, גחן זה יתן צבע אדום לוהט לחיידך.

החיים
22 בספטמבר - 22 באוקטובר

את אשמה? הוא אשם? מה זה משנה. המריבה לא תעזור לאף אחד מכם. תסיח את דעתך מבילוי ומן המנוחה ש"כל"כך דרושה לך. אם יש לך ילדים, שמרי על בריאותך. תכנן נסיעה קצרה אך רחוקה: בק"רוב יתגלה לך, שיש ב"אפשרותך להגשים אותה, גם אם לעת-עתה אינך חולם על זה כלל וכלל. כוח-היצון שלך דועך במקצת. השבוע: החזם והש"פעה שלילית של כוכב מאדים. לבשי אר"גמן והישרי מחזם רב מדי העלול להדיקך.

החיים
22 בספטמבר - 22 באוקטובר

את אשמה? הוא אשם? מה זה משנה. המריבה לא תעזור לאף אחד מכם. תסיח את דעתך מבילוי ומן המנוחה ש"כל"כך דרושה לך. אם יש לך ילדים, שמרי על בריאותך. תכנן נסיעה קצרה אך רחוקה: בק"רוב יתגלה לך, שיש ב"אפשרותך להגשים אותה, גם אם לעת-עתה אינך חולם על זה כלל וכלל. כוח-היצון שלך דועך במקצת. השבוע: החזם והש"פעה שלילית של כוכב מאדים. לבשי אר"גמן והישרי מחזם רב מדי העלול להדיקך.

החיים
22 בספטמבר - 22 באוקטובר

את אשמה? הוא אשם? מה זה משנה. המריבה לא תעזור לאף אחד מכם. תסיח את דעתך מבילוי ומן המנוחה ש"כל"כך דרושה לך. אם יש לך ילדים, שמרי על בריאותך. תכנן נסיעה קצרה אך רחוקה: בק"רוב יתגלה לך, שיש ב"אפשרותך להגשים אותה, גם אם לעת-עתה אינך חולם על זה כלל וכלל. כוח-היצון שלך דועך במקצת. השבוע: החזם והש"פעה שלילית של כוכב מאדים. לבשי אר"גמן והישרי מחזם רב מדי העלול להדיקך.

החיים
22 בספטמבר - 22 באוקטובר

צ'ר לי, אבל אתה שוב ניכנס לתקופה של מתי"חות ושל עצבים. ברי"אות: לא כל"כך טוב. הדיאטה "חיונית. נשים: התיסכול שהוקל, לאח"רונה, חוזר במלוא-יעוצ"מתו, השבוע. כספ"ס: הסדרות קטנות אבל בלי תיפוסקות. משום כך, טוב תעשה אם תפסיק לרגז על כל התקלות הפעוטות, התרכז בעניינים חשובים יותר.

החיים
22 בספטמבר - 22 באוקטובר

התקדמות במישור ה"מיקצועי תגרום לך נחת. דע, מצד שני, שכדאי לך לבצר את עמדותיך בשבועיים-שלושה הקרובים. אחר"כך תהיה פעילותך הר"בה פחות עניפה. יום ו' הוא נוח מאוד לעי"סוקים ולעסקים: זהו היום בו אתה צריך להגיע למסקנות, לחתום חוזים או לזיום פעולה חדשה.

החיים
22 בספטמבר - 22 באוקטובר

שוב התקפות הדיכאון הללו? מה לעשות, תור כל רק להתנחם שחלק רב ממכריך ואהוביך נמצאים באותו מצב. איגרת צפויה אך יתר עליהמידה גורמת לך מביכה רבה. פגישה מיקרית עם דמות מן ה"עבר מקלה מעט על ה"עצבנות שלך. אל תשקצי במרירות: ההיים הם יפים ויש לך המון-המון כוח ויופי.

החיים
22 בספטמבר - 22 באוקטובר

אין זו בושה לראו לעמדתך ולדיוקנך ה"ציבורי. יוקרה היא, בינתיים מילת-מפתח. אל תשקול נסיעה. התוצ"אות עלולות להיות שלי"ליות ביותר. הימים ו', שבת, א', יאפשרו לך להגשים עד תום תוכ"נית חביבה עליך. אחר"כך תצטרך להגות בשי"נויידרך. אבל זה עדיין רחוק. לעת עתה — הת"רכו בבקשה בצד הצי"בורי של עיסוקיך, או במה שנוגע לאנשים אחרים. לבשי אדום, גחן זה יתן צבע אדום לוהט לחיידך.

החיים
22 בספטמבר - 22 באוקטובר

את אשמה? הוא אשם? מה זה משנה. המריבה לא תעזור לאף אחד מכם. תסיח את דעתך מבילוי ומן המנוחה ש"כל"כך דרושה לך. אם יש לך ילדים, שמרי על בריאותך. תכנן נסיעה קצרה אך רחוקה: בק"רוב יתגלה לך, שיש ב"אפשרותך להגשים אותה, גם אם לעת-עתה אינך חולם על זה כלל וכלל. כוח-היצון שלך דועך במקצת. השבוע: החזם והש"פעה שלילית של כוכב מאדים. לבשי אר"גמן והישרי מחזם רב מדי העלול להדיקך.

החיים
22 בספטמבר - 22 באוקטובר

את אשמה? הוא אשם? מה זה משנה. המריבה לא תעזור לאף אחד מכם. תסיח את דעתך מבילוי ומן המנוחה ש"כל"כך דרושה לך. אם יש לך ילדים, שמרי על בריאותך. תכנן נסיעה קצרה אך רחוקה: בק"רוב יתגלה לך, שיש ב"אפשרותך להגשים אותה, גם אם לעת-עתה אינך חולם על זה כלל וכלל. כוח-היצון שלך דועך במקצת. השבוע: החזם והש"פעה שלילית של כוכב מאדים. לבשי אר"גמן והישרי מחזם רב מדי העלול להדיקך.

החיים
22 בספטמבר - 22 באוקטובר

את אשמה? הוא אשם? מה זה משנה. המריבה לא תעזור לאף אחד מכם. תסיח את דעתך מבילוי ומן המנוחה ש"כל"כך דרושה לך. אם יש לך ילדים, שמרי על בריאותך. תכנן נסיעה קצרה אך רחוקה: בק"רוב יתגלה לך, שיש ב"אפשרותך להגשים אותה, גם אם לעת-עתה אינך חולם על זה כלל וכלל. כוח-היצון שלך דועך במקצת. השבוע: החזם והש"פעה שלילית של כוכב מאדים. לבשי אר"גמן והישרי מחזם רב מדי העלול להדיקך.

הגשש החיזור:

2.000.000

ל"י

בשנה

הבמה הישראלית

השלושה לשותפים בכל חייהם. למרות שלכל אחד מהם יש חיים ומשפחה משלו (גברי התחתן רק השבוע), הם נמצאים יחד כל היום: הם עובדים יחד משעות הבוקר המוקדמות בחזרות אינסופיות, ואת הזמן החופשי מבלים יחד. בתום ההופעה שוב אפשר לראות אותם בדיסקוטקים, בשלישיה. עתה, לאחר ארבע שנות עבודה משותפת, ברור להם שהם ימשיכו כך, לתמיד.

עברית

של

בדור

כשהם עולים יחד על הבמה הם משלימים זה את זה, הן בשירה והן במערכונים. הטקסטים נשמעים בפיהם כי משחק פינג'פונג כשהם נורקים מהאחד לשני.

אבל אין ספק שחלק מהצלחתם נזקק לזכות העברית המיוחדת שלהם. אומר פולי: "יש עברית של ספרות, יש עברית של תיאטרון ויש עברית של עיתונים. הבעיה שלנו היא תמיד למצוא את העברית של הבידור. זה סלנג הרחוב שאי אפשר להשתמש בו בשום מקום אחר. אנחנו לא ממציאים את המילים, אנחנו לא מדברים

סיפור ההצלחה של

תחרות מי מהם מצליח לחקות את הגששים בדיקנות גדולה יותר.

נגני התזמורת הקטנה המלווה את הגששים, שרק שניים מהם יוצאים עימם למסע בחו"ל, החליטו לשבות בחקופת העדרם מהארץ. הם העדיפו להמתין מספר חודשים ללא עבודה ובלבד שיוכלו לחזור ולעבוד עם הגששים כשאלה יחזרו לארץ.

היום, כשבהצגה החמש מאות וכמה שלהם עדיין מתנוסס על הקופה השלט "כל הכרטיסים נמכרו", או כשהם מציגים ב"קרית שמונה" — שתיאטרונים ישראלים מגיעים אליה לפעמים להצגה בודדת אחת — בפעם החמישית, נראה הובר טבעי ומובן: הם כשרוניים, הם מקצועיים, הם נחמדים ומצחיקים, הם שרים יפה. אבל כשרון ומקצועיות אינם תמיד ערובה לצלחה.

קשה להתחקות אחר הנוסחה באמצעותה הגיע הגשש החיזור לאן שהגיע, כיוון שאין נוסחה כזאת. אבל ישנם כמה גורמים שצירופם יחד יכול אולי להסביר את סוד ההצלחה יוצאת הדופן.

הקהל

יתרגל

לשם

לפני ארבע שנים היו שלושת הגששים, פולי, גברי ושייקה, אלמונים וחסידי. זה עתה התפרסמה להקת התרנגולים, אחרי שתוכניתה השנייה נחלה כשלוף מסחרי. כל אחד מהשלושה, שהופיעו יחד במסגרת התרנגולים, חיפש את עתידו.

ישראל ("פולי") פוליאקוב (27), יליד ירושלים ויוצא להקת הנח"ל, החל לפלס לו דרך כשחקן-קולנוע. ישעיהו ("שייקה") לוי (28), יליד קהיר ("אני בעצם מרגל מצרי שנשלח פה") ויוצא להקת-פיקוד-מרכז, ניסה להתקבל לתיאטרון הקאמרי. גברי בנאי (28) בן למשפחת האחים-השחקנים, אף הוא יוצא להקת הנח"ל, חשב על עתיד כזמר.

אותה תקופה הקים המפיק אברהם ("פשי" גל") דשא, מועדון-לילה ביפו שגשש את השם הסנטר הכפול. הוא הציע לשלושה להופיע יחד בתוכנית של קברט סאטירי במשך חצי שעה לאחר חצות, פעמיים ב"שבוע, במועדונו. מכיוון שהדבר לא הפריע לאיש בתכניותיו הפרטיות, הם התחילו בזה מבלי שידעו לקראת מה הם הולכים.

היו צריכים למצוא להם שם ופושל הביא את השם "הגשש החיזור".

"מה זה?" תמיהו השלושה.
"מה זה חשוב מה זה?" השיב פושל, "זה יפה?"

"אין לזה שום חשיבות", סיכם פושל, "אם התוכנית תהיה טובה האנשים יתרגלו מהר מאוד לשם".
התחילו לעבוד על התוכנית כשכל אחד מביא קטעים שנשמרו אצלו בבית. קשה לומר שהקהל קיבל אותם בהתלהבות. ה"אנשים לא ידעו איך לאכול את מה שהגישו: תערובת של מערכונים ושירים עם התי מוזרתיישראל מודגש. הישו אותם להקת זמר אחרות שהיו אז בארץ. הספק והי חרטה החלו להתגבש כבר לליבותיהם של השלושה.

"היו רגעים שהתיאשנו מכל העסק", נזכר פולי. "אבל היחיד שהאמין בזה היה פושל. הוא היה צוחק מאיתנו. מה, הוא מביננו? זה יהיה שלאגרו? חשבנו שהוא השתגע או שהוא לא מבין מה הולך פה".
"פשה אמר לנו", נזכר גברי, "תעשו תוכנית אחת ואחרי זה תהיה לכל אחד מכם דירה, אוטו וטיול מסביב לעולם. הסתכלנו עליו כעל לא גורמלי".

אבל עברו כמה שבועות בלבד של הצגה בפני אולמות ריקים למחצה ולפתע הסתבר כי העסק תופס. התוכנית הראשונה של הגששים, שמחצ זקנתה, שבוימה על-ידי שייקה אופיר, רצה 380 הצגות. תקליטתה נמכרה כבר באלפי עותקים.

זה הספיק לשלושה לזנוח את כל תכניותיהם האחרות ולהתמסר בהתלהבות ל"בדרנות מקצועיות, מה גם שהם לא הועסקו

גברי, פולי ושייקה: כאנגסטרים בוגרי הפלמ"ח

גסויות, לא מעליבים אף אחד. הם זוכרים את התקופה בה הופיעו במסגרת התרנגולים בדגניה ושרו שם את שירי של חיים חפר על החתיכה מרחוב פנורמה בחיפה. אחרי שהשמיעו את הקטע ווג שדיה כגלים / שני סיביר ושליש ירכתיים, קמה סערה נוראה בקבוצה. כמה חברות עזבו את ההצגה באופן הפגנתי. אסיפת הקבוצה הש"מיעה לאחר מכן מחאה: "איך אפשר להשתמש טקסט כזה על הבמה?"
מאז הם נזהרים מאוד שלא לפגוע באיש. בפני הגששים, העולים על הבמה בחליפות מהורדות ולא כפרחחים, מושמע הסלנג ב"צורה תרבותית. הקהל בתל-אביב, רמלה או בנהריה, נעשה שותף למתרחש על הכ"במה. גם הוא מדבר ככה או רוצה לדבר כך. מילה כמו מברבות שהיא סלנג מפותח ומקוצר לכיטוי "מבלבלת את הראש", אפילו אם אינה ידועה ומקובלת, הופכת (המשך בעמוד 28)

שעות ביממה כדי שהעסק יצליח. "כאן אתה לא יכול לזלזל בקהל. זאת הפרנסה שלך", סבור שייקה לוי, "אם העסק הזה נסגר אתה צריך ללכת להתחיל לחפש עבודה. בהצגה ה-500 אתה עוד שומר על ההצגה כאילו זה האוטו שלך".
אבל לא רק השותפות הכספית דירבנה את השלושה אלא גם השותפות ביצירה. הם משתתפים בהרכבת כל תוכנית, נותנים רעיונות לסופרים ופזמונאים. כשהרעיונות הם של אחרים הם מפתחים אותם לפי הבנתם. הם ממציאים לבדם קסעייקשור ואוספים עגות ובדיחות שהם שומעים ברחוב.
"זאת חתייה מסוג אחר", טוען פולי, "כשאתה עומד על הבמה ומשמיע טקסט של אחרים או שאתה מספר בדיחה וזוכה למחאות כפיים ויוצא שאת הבדיחה הזאת השותפות הכספית והיצירתית הפכה את

אצל פושל כשכירים אלא כשותפים שחיים להכנסות.

ההצגה

נשמרת

כמו אוטו

זאת הרגשה אחרת לגמרי כש"אתה מופיע בעסק שלך", אומר פולי. "בתיאטרון אתה אומר: מה זה משנה איך אני עושה? בין כה אני מקבל משכורת. זה שאתה שותף מכריח אותך לעבוד 24

בעולם

(המשך מעמוד 26)

בזריקות לתוך העורקים והשרירים. תחילה, נתגלתה השפעתו הפילאית של התכשיר כתופעת-לוואי: הפרוקאין היה, עד אז, אמצעי-הרדמה חזק מאוד, המיועד להשקיע את כאביהם של חולים-אנושים — ביניהם חולי-סרטן וכיוצא באלה.

אלא שצחת-המכון גילה, בעת השימוש בסם-ההשקטה, בתוצאות מוזרות מאוד: הישישים החולים-אנושים הפכו לעליזים יותר, ערגיים יותר, בעלי עניין בהחלמתם. רבים מהם התחילו ללכת או להשתמש — תוך כאבים איומים — באיברי-גוף שהיו משותקים או מדולדלים. הכתמים האדומים והחומים הקיימים אצל ישישים רבים — נעלמו מגופם.

פרוזה ברהקת. בשלב זה נטלו החוקרים כמה מן הישישים, מבין אלה שגילו סימני-התאוששות, כדי לברר מה עוד אפשר לעשות איתם.

המתנדבים הללו קיבלו מנות מרוכזות של פרוקאין. "בין כה לא היה מה להפסיד", מסביר עתה אחד החוקרים. אותה עת, נערכו ניסויים בקנה מידה גדול על כלבים, עכברים וחולדות.

התוצאה: החיות הישישות הפכו לעירניות, פרחות, החלה בוהקת כמו אצל יצורים צעירים.

כאשר פורסם הדו"ח הרפואי של הרופא-סורס אסלן מחוקן לרומניה, התייחסו הרופאים המערביים למחקרה בחשש ובפיק-פוק. למרות התוצאות המדהימות — ש' הוכחו שוב ושוב במאות ואף אלפים מיקרים — סירבו להודות בבריטניה ובארצות-אחרות, כי קיים תכשיר המסוגל לעזור לאדם מבוגר נגד זיקנתו — ואף להציע אותו. "לא כדאי לנסות, לפני ניסויים נוספים", אמרו.

אלא שדו"קא הרפואי הגרמני-שווייצי, שווארצ-האופט. הם התחילו ליצור את התכשיר למניעת הזיקנה, קיי. אי.טס. 3, הנמכר עתה בכל העולם. די לישיש לקחת גלולה ליום — כדי לגרום לשיפורים ניכרים במצבו.

פעילות מינית מחודשת. בין שיפורים אלה: עידוד פעילות-הקורטס, האיוור המחשב"ש של המוח; השפעה ישירה על מערכת-העצבים; הפעלת הקולטטרול בכלי-הדם — דבר הנחלם בהסתידות, שיפור קיצוני של מחזור הדם; שיפור בפעילות הבלוטות.

ובמילים פשוטות: צמיחה-מחדש של שיער הראש והגוף; ייסור עיוותי-שרירים וצמדות בידים וברגלים; היעלם של עורקים בול-טים רבים; שיפור תהליכי-העיכול ושיבת-התיאבון; ואפילו הוספה חזרת של פעילות מינית נורמאלית — גם מעל לגיל 80.

כיום משתמשים מודקנים רבים בתכשיר — עם או בלי הסכמת המדע המערבי, ביניהם: ההגמון מאנטנבארי, בברטיניה, ושחקן-הקולנוע הצעיר-למראה אך המבוגר מאוד, דויד גיבן.

מכל העולם

פוגרום

וגלולות-נגד-הריון

בשבוע בו התחילה להתגלות מידת-ההש-תעבדות של צ'כוסלובקיה לפולש הסובייטי, ובעוד ענני-הטאנקים הרוסיים התחילו מר-חפים על גבול רומניה — גם זה קרה:

● **בגואטמלה-סיטי,** גואטמלה, הת-קדמה עוד שלב מלחמת-הטרור בין הממשלה הדיקטטורית הימנית לבין האירגון השמא-לניקיצוני פא-ר, שעה שנעצרו ועונו שלו-שה צעירים שנאשמו בהתנקשות בחייו של השגריר האמריקאי.

● **במאלינס,** בלגיה, מרדו ההגמונים בצו האפיפיור האחרון, הצהירו שהשימוש בגלולות למניעת-הריון אינו בהכרח חטא, "נתון לשיקולו של כל פרט".

● **בפאריס,** צרפת, כבשו הסטודנטים לרפואה את אולם-ההרצאות המרכזי שלהם למשך שלוש שעות — כמחאה על כישלון המורים המשולש על הרפורמה בחינוך — בו השתתפו נציגיהם, נציגי-הפרופסורים ו-כלבי-השמירה של הממשלה.

● **בשיקאגו,** ארצות-הברית, ערכה המסורה העירונית פוגרום בנאמניו הצעיר-רים של המועמד-לנשיאות שניכשל, יוגין מקארתי, בישרו כנראה בכך תקופה של זיכוי הגורמים החובעים שלום בחייטנאם. נציגיו של המועמד המנצח, יוברט האמפרי, סירבו להשתדל למען הפסקת הפוגרום.

(המשך מעמוד 27)

תוך זמן קצר למטבע לשון המוני, מושמעת בלי סוף ברדיו, מבלי שלועד הלשון תהיה שליטה עליה.

הגששים הסתגלו גם לעובדה נוספת ש-רבים אחרים מסרבים להכיר בה. הסלנג המקובל והנפוץ בארץ אינו אותו סלנג צברי של דור הפלמ"ח: זהו סלנג מזרחי שהוטבע עלידי בני עדות-המזרח. הגששים היו ה-ראשונים אולי שנתנו לו הכרה רשמית. כתוצאה מכך הם זוכים להכרה מצד קהל שאינו הולך לתיאטרון ואפילו לא למחזות מוסיקליים. הם היחידים שהוא מסוגל להבין אותם.

לא

פותרים

דיסקוטק

אחורי גורמים אלה ובנוסף לכש-רונם הטבעי של הגששים להצחק זי-לבד באמצעים מצומצמים ולא חלגאריים, קיימים גם כמה טריקים מקצועיים, להם אחראי השותף הרביעי של השלישיה ומנהלה — פשגל.

פשגל, או ששה בלשון ידידיו, אינו מנהל רק את הצד הארגוני של הגשש. הוא משתתף עימם בבחירת וסינון החומר, רואה את ההצגה מתחילה בעיניו של הקהל. הוא גם הממציא הבלעדי של השמות המוזר-רים כמו שמה של התוכנית השנייה של הגשש שנקראה תוכנית ד. ש. שמות משוג-עים, אומר פשגל, הם גימיק מקצועי ש-נועד למשוך תשומת-לב ללהקה.

אבל הבעיה העיקרית שלו היתה ליצור התייחסות מיוחדת של הקהל ללהקה. לקהל יש דפוסים משלו להתייחסות לגבי מופעים שונים. הוא מוכן להריע ולהתלהב לקטע של אמן מסוים או זמרת כלשהיא ולשבח אותם בכל פה. אבל הוא לא יהיה מוכן לעולם לקנות כרטיסים להצגה שלימה שלהם. אותו דבר יפה לגבי להקות-בידור וזמר. אפילו קהל שמעריך להקה כסוימת, יודע שיפה לשמוע אותה בכמה שירים בל-בד, ולא בתוכנית שלמה.

הבעיה עם הגשש החיזור היתה איך להציג אותם בפני הקהל במסגרת שלא תזהה אותה בעיניו כלהקת-בידור. הפיתרון היה פשוט: הגשש החיזור אינו מופיע לעולם שלא במסגרת הצגתו השלימה. הם אינם עושים חלופות, הם אינם נותנים מספרים במופעים המוניים. הם אינם עוסקים באלף ואחד דברים שבדורנים אחרים עוסקים בהם: אינם מביימים ואינם פותרים דיסקוט-קים. הם עוסקים רק בדבר אחד.

הקהל הורגל לקבל אותם כתיאטרון, כהצגה בפני עצמה שמתכננים לצאת אליה שבוע מראש.

בלונדון

כמו

בדימונה

היום משמשים הגששים נושא לקינאה לחבריהם בעולם הבידור הישראלי. הם היחידים שהגיעו לשיא ונשארו שם. הם האחידים שאין סכנה שמריבות פנימיות או חלומות התפספות יסכנו את מעמדם — כפי שאירע בעבר ללהקות-בידור דומות, שהפכו לתופעות חולפות. הם הצליחו תוך זמן קצר להגיע מאסל לרחצה כלכלית הנראית בלתי-מושגת על הבמה הישראלית, בה יכיר לים להתעשר מפיקים פרטיים אך לא האמ-נים המועסקים על ידם.

עתה עושים הגששים צעד הנראה לרבים נועז: הופעות מסחריות בחו"ל. אבל למעשה אין הצעד נועז כפי שהוא נראה. בניירורק יושבים יותר ישראלים מאשר בקריית-שמונה ובלונדון יותר מאשר בדימונה. אין שום סיבה ששירת הבידור או המעשיה על הקפסריה שבבריה, תדבר אליהם פחות מאשר אל אלה שהכניסו תוך שנה שני מיליון ליי לקופות הגשש החיזור.

כרנסה וואו בטחון עמיד

רק

בהשתלחות חיקצועית

קורסי ערב מעשיים
בני ששה חודשים

- ✱ רדיו מעשי
- ✱ טלוויזיה מעשי
- ✱ טרנזיסטורים
- ✱ חשמלאות בניין
- ✱ חשמלאות תעשייתית
- ✱ חשמלאות רכב
- ✱ קירור מעשי
- ✱ מיזוג אוויר מעשי
- ✱ עיצוב פנים — דירות
- ✱ עיצוב פנים — חנויות
- ✱ עיצוב פנים — בתי קפה
- ✱ תכנון של ריהוט
- ✱ סרטוט בניין
- ✱ סרטוט אדריכלי
- ✱ סרטוט טכני
- ✱ גרפיקה מעשית

פרטים והרשמה:

החבללה הפוליטכנית

טשרניחובסקי 3, ת.א., 8-10, 4-7

אהבה
מאחורי
ראשן

תוצרת "תיא"

בקצב הזמן

הם נוסעים על שני גלגלים
וחולמים על ארבעה.
הם חולמים גם על הרחבת המשפחה
ובעוד מספר שנים
ימנו שלושה או אולי ארבעה...
ואז יזדקקו לדירה יותר גדולה.
חלומות ניתנים להגשמה
אם מתחילים כבר היום
לחשוב על המחר ו... לחסוך לקראתו.
כאן בא הבנק לקראת הזוג הצעיר
בהציעו לו מבחר מגוון
של תכניות חסכון.
מדוע לא תכנסו לסניפו הקרוב של הבנק
כדי להחענין
כיצד אפשר להגשים בעתיד
את חלומות ההווה?

בנק לאומי
לישראל בע"מ

הבנק
הנבחר
1968

בנק לאומי למי? -
למי שצעיר ברוחו!

עין פשחה: הכלאזיה

פעם היו צריכים בני־ירושלים לנסוע להופי היסתיכון, כשרצו להתרחץ או להשתוף, עכשיו הם יכולים לעשות את זה בים שלהם, לא הרחק מהבירה. לא יסתיכון לא פרץ למרכז־הארץ. אבל מאז מלחמת־ששת־הימים קיים מקום, ליד ירושלים, הממוג את תכונותיו של ים ושל נחל, ואשר יש בו כל הדרוש לבילוי נעים על שפת־הים: עין־פשחה. סינת־החמד נמצאת שמונה קילומטר דרו־מית לכביש ירושלים—עמאן, על שפת ים־

המלח. אלא שבעוד שביתר חלקי־הביקעה של ים־המלח מצויים רק מים כבדים, מליחים מאוד ולא תמיד נעימים לשתייה — יוצרים אשד־המים המתוקים הזורמים ליד עין־פשחה ליס־המלח, מיווג בלתי־רגיל של מים מתוקים וקריירים ושל מים מליחים וחמים. בין עצי־אשל מוריקים מוצבים שולחנות אחדים וספל־ליצץ ספורים — המשמשים לא פחות למישחקי ש־בש מאשר לפיקניקים. רשות שמורות־הטבע, שהיא האחראית ל־מקום, דאגה למיגרש־חנייה, לעשרות המכו־

הפסל החי
הוא הסטודנט משה (מוסא) מטסאי, משפטים ב', שהחליט למרוח עצמו בבובץ "כדי לראות איך איראה כשיפסלו אותי". הוא נראה כמו פסל רומאי עתיק.

ניות הפרטיות המגיעות למקום. מיריחו אפשר להגיע באוטובוסים, בכל שעות היום. ובירושלים המיזרחית אתה יכול ל־ש־מוע את הקריאה "עין־פשחה, עין־פשחה!" באותו קול ולאותה מטרה, אשר משמיעים כיום בתל־אביב: "ירושלים!"

ש כמה דברים בלתי־רגילים, בבילוי על שפת־ימה של עין־פשחה. אדם יכול, למשל, לשחות או לצוף במים הכבדים, כששרה מיזרחית ערבה מנעימה את שיופוגו — כי לא מועטים הערבים

במדינה

ירושלים בושות ובאלאגאן

אם ירושלים ממוזגת לעיר אחת או לא — עדיין לא ברור. מה שברור הוא, שמב־חינת חייה־בדור קיימת התבוללות מהירה מאוד, בעיר המיזרחית. ולא רק בבדור: גם בתופעות־הלואי שלו, כמו מעשיה־מירמה, השערוריות, פשי־טות־הרגל של עסקי־הבילויים ואסילו תגור־בות־הזעם של אירגוני הנשים הצדקניות. הפעם — בערבית.

חשבון רביטורי. מרכז־הבדור שהצי־ליח להסעיר את תושבי העיר הערבית בי־ירושלים היה מועדון־הלילה המפואר סמי־ראמיס, שנפתח לא מכבר על־ידי דרסי, בנו של סגן־ראש־העיר חיפה, ועל־ידי סמי חמש־תא, סוחר ערבי־נוצרי מירושלים העתיקה, ובן לאחת המשפחות הידועות בעיר.

את העסק ייסד דרסי. הוא חיפש שותף, מצא את חמשתא. זה הסכים מייד לתנאי־בנו של סגן־ראש־העיר, התחייב לשלשל לקופת־המועדון 25 אלף לירות ישראליות. את התמורה הסקיד בצ'קים דחויים, שבשום־מה טרם נפרעו ואין להם סיכוי להיפרע. אחרי־כך רכש חמשתא — שוב בצ'קים דחויים — מכונת פיאס חדשה. הוא גם חי על רמה נאותה.

מאוחר יותר ניגש לבנק לאומי ל־ש־ראל בירושלים, ביקש וקיבל חשבון דביטורי — המאפשר לו למשוך מעל למה שיש לו בבנק — על סמך העובדות שהוא היה "בעל־עמ־דה, רכוש, מועדון־לילה ומכונת". כך ניכנס סמיראמיס לחובות ותהתי־בויות של קרוב ל־180 אלף לירות.

ירושלים הזרועה. כדי לפרוע את־חיבויות אלו ולהפעיל את העסק ה־ש־פואר הומונו מלח־אביב אמנים שניארו לעיר ה־מיזרחית כמליה האחרונה והנועזת ביותר של עולם־הדור.

קודם כל, לקחו את תיזומרתו של פפינו דה רומא — שבעליה הסתכן בינתיים בי־פרשת אהבה־ויקנאה (העולם הזה 1617). אחרי־כך לקחו את הוגו הצרפתי הארי וקורה — רקדנים אקרובאטיים מצרפת, ששמותיהם האמיתיים הם ז'ק וקלוד קראבר, ושכבר הספיקו להתפרסם בישראל, מכיליף ועד צברה. כאשר הופיע הוגו, הודעו־עו ירושלים הערבית: כי הארי וקורה מופיעים בתור־דייג ובתולתיים, מבצעים על הבמה אקט מיני מפורש, בעזרת רשת־דייגים עם קשר בקצותיה, היוצרת אשליה ברורה מאוד ומדוגשת מאוד של אבר זכרי.

החבילה התפרדה. ההתעלסות, הנמ־שכת כרבע שעה והמבוצעת לקול סליל ה־מתאר שאגות־ים ועל רקע הקרנות־גלים, עוררה זעמן של נשות־החברה הערביות, ששלחו לפני שבועיים תזכיר־מחאה לטדי קולק, ראש־העיר.

אלא שלמרות שבוז הצטרפה ירושלים

המיזרחית לעולם הבדור הנועז של ישראל, לא כוסו ההשקעות של סמיראמיס. וסמי חמשתא, שהרגיש שהאדמה מתחילה לבעור תחת כפות־רגליו, עלה על מטוס ונעלם. בכך הפך לערבי הירדני־לשעבר היראשון המבושק על־ידי האינטרפול, ביוזמת מש־טרת־ישראל.

הדבר הביא גם להתמוטטותו של סמירא־מיס. מה שלא עשו אירגוני־הנשים ואנשי־הדת המוסלמיים עשו החובות. הארי וקורה עברו למועדון זורבה שביפו. פפינו דה רור־מא — למלון גני־הודה בירושלים המערבית. ואילו בנו של סגן ראש־העיר חיפה חזר לעיר־אבותיו — שם הוא מחכה לשותף חדש ומצולח יותר, ואולי גם לקצת יותר מזל.

מי שיצא מפסיד ביותר מכל הפרשה היה דחקא פפינו דה רומא. פפינו, ששמו האמיתי הוא פשוט גיופה, קיבל מחמשתא צ'קים רבים — אותם הודרו למכור תמורת דו־לארים שרכש בתל־אביב. כיוון שהסחר בי־דולארים הוא בלתי־חוקי בישראל, פתחה נגדו המשטרה הכלכלית בהליכים, מייד כש־נודע הדבר עקב התמוטטות סמיראמיס.

מסתבר, שלשי שעה אין חייה־לילה של ירושלים המיזרחית מביאים מזל לעוסקים בהם.

הים

מוסד אכזר ממים

"יש אנשים עם מזל ובלי מזל. אבל מה שברור לי עכשיו, הוא שאם הים אכזרי, והמים קשים — יש מוסדות שהם אכזרים הרבה יותר".

כך הגיב, השבוע, הדייג משה קורקוס (העולם הזה 1611). כשנודע לו שלא הממ־שלה, לא הכנסת ולא העיתונות יכולות לעזור לו לקבל בחזרה את סירתו או את תמורתה — למרות שלא נטרפה בלבים־אלא נגנבה כתוצאה מפעולת־איבה ירבית.

"לא מגיע!" סירת־המחלוקת נגנבה על־ידי שלושה צעירים ערביים מעכו, שברחו לסוריה כדי ליהפך שם לפידיאן, חזרו ארצה עם נשק ביד, כלואים עתה בארץ ימחים למשפט צבאי.

למרות זאת, ולמרות שסירתו של קורקוס הוחרמה על־ידי השלטונות הסוריים, אין קרן תגמולים ופיצוי־מלחמה מוכנה לשלם לדייג פיצויים על אובדן־הסירה.

וזאת משני טעמים — שניהם פורמאליים: (א) בזמן שגנבו את הסירה עדיין לא היו הבורחים מסתנים. הם הפכו לכאלה, אומנם, בעזרתה — אך רק לאחר שהפקירה בידים סוריות.

(ב) הסירה נגנבה בטרם הספיק קורקוס לשלם את מס־הרכוש הקבוע בחוק. "על־כן", טוענים פקדי־האוצר, "לא מגיע לדייג החזר מקרן פיצוי־מלחמה".

"אני חי במים!" טוען הדייג הפשוט, בדמעות בעיניים:

משטרה

מישחקי־ילדים

בהתחלה, רבו הילדים. רחד אבוביל ראה איך ילד בן 10, הגר במקום שכן, מכה את אחותו בת התשע. הוא הרביץ לילד. סבתו של המוכה הקסן הקימה שערורייה. הסב הצטרף אליה. האם של דוד יצאה ל־ריב עם הזקנים־השכנים. לרוע מזלם של כל הנוגעים בדבר, עברה במקום נידת־משטרה, ששמרה על הסדר ה־טוב, אותו ליל־שבת שב־16 באוגוסט. היא ניגשה לקבוצת־המריבה, בה מנסה דווד להפריד בין אמו לבין הזקנה.

השוטרים ראו את אחיו של דוד, רפי בן ה־14, זורק עליהם אבן. הם ועמו כש־דוד, הגדול יותר, סירב לעלות לניידת, כדרישתם. על כן עצרו את כל החבורה. הרופא העיר. במשטרה החליט מישוה ללמד את הנער לקח. לדבריו של דוד, תפס השוטיר אביטן אליעזר את דוד, והיכה אותו בכוח רב, שעה ששלושה שוטרים אחרים עצמו מנגד והסתכלו.

גם רפי, בן ה־14, קיבל מנה הגינה של מהלומות. לאחר שקיבל מכה בראשו, ש־הונחתה באמצעות אלה, שאל אחד השוט־רים: "מה, אתה עוד חי?"

אחרי־כך הוכנסו לתאי־העצר. האם שוח־רה בערבות — אך רק ביום א'. הבנים הקטנים — רק ביום ב'. שופט השלום יוסף לוין תבע מהם ערבות עצמית של 500 לירות כל־אחד.

מייד עם צאתם, נידבק דווד על־ידי הרור־פא הידוע מבאר־שבע, הדוקטור בנימין בן־אסא. קבע הרופא בתעודה שהוציא לאחר שבדק את הנער: (1) קיבל כנראה מכה על־ידי העין השמאלית. (2) רצו לחנוק אותו (לדבריו) ומזה נשאר סימן בעור באורך של 2 סנטימטר מצד ימין ליד הצוואר. (3) לדבריו, קיבל בעיטה באשכים והאשכים עוד גרישים אבל לא נפוחים — וכל זאת, כעבור שלושה ימים מן החקירה.

הנער פנה, כמובן, בתלונה לשר־המשטרה. עתה מחכה כל שכונת א' בבאר־שבע לדעת אם מותר למשטרה לפתור סיכסוכי־שכנים כעזרת מכות לילדים — או אם יש חוק וסדר במשטרת באר־שבע.

סעד

עזרה לאנשי

בעיירה אופקים הנחשלת, שבדרום, חולשת המפדיל על המוסדות העירוניים. התוצאה: חלק נכבד מצעירי־העיר ברח, והעיירה הפ־כה — כדברי כמה עסקנים בלתי־דתיים — "למוסד זקנים".

אבל זה לא המוסד היחידי שקיים באופ־קים. לאחרונה התחילו עסקני־האופוזיציה מת־לוננים, כי באופקים יש הרבה מאוד ניצרכי־סעד. יותר מדי. חלקם, כך טוענת האופו־זיציה, מפרנסים המועסקים במשרות טובות. לעומת זאת, מחכים ניצרכים אמיתיים בי־אפס־מעשה ובחוסר פרוטה.

המאחד כימעט את כל מקבלי־הקיצבות: היותם דתיים או — לפחות — אנשי־מפדל. המאחד את כל אלה שטרם קיבלו קיצבות: אין הם נימנים עם אנשי.

הארי וקורה בפעולה אשלייה בולסת מאוד

חדשה של ירושלים

היושבים במקום והמנגנים בכליהם אי שרים. שניים מאלה הם סעיד מוצטפא (37), פליט מעקיר, המתגורר במחנה הפליטים של יריחו; ואחמד דאוד (30) מיריחו. הם הפכו את השירה לפני המתרחצים למקור פרנסה. השניים שרים לגמרי לא רע, יכל רבע שעה עובר אחמד עם כובע, מבקש תרומות מן המאזינים. שאיפתו: "לשיר בקול-יש" ראל". אומר סעיד, בעברית — אותה למד בילדותו, בעקיר.

אופנה אחרת שקנתה לעצמה אחיזה בעין-שטחה היא — אמבטיית-בבון. אומרים שזה בריא. אבל לא כל המתרחצים, המתפלשים בבון הסמיך ובעל ה-סגולות הרפואיות, יודעים זאת. "ראיתי אנשים אחרים העושים את זה — אז גם אני עושה זאת", אמרה מתרחצת-בבון אחת, שנשאלה מדוע היא שוקעת ברפש. לעומת זאת ידע משה לין (61), יהודי בעל-גוף שעלה מרוסיה לפני שנה וחצי, בדיוק מדוע הוא לוקח אמבטיית-בבון: "זה טוב נגד רבמאטוזם".

שתי סטודנטיות, רבקה ודבורה, הרחיקו לכת: "זוהי תרופה נגד כל מיני בעיות נפשיות וגופניות, ואפילו רוחניות", הצהירו בכל הרצינות. הצטרף אליהן הסטודנט-ל-משפטים, משה מסטאי הצנום והמוזקן: "אני עושה את זה כדי לדעת אין איראה כשיפסלו אותי", הכריז.

עין-פשחה הפכה, במהירות הבזק ו-בצורה מיסטרית ממש, למקום-משיכה לטיפוסים מיוחדים במינם. ד"ר שניידר (61) מבריטניה, המסתובב כל הזמן עם מרחוץ ביד, מודד את חום המים והחול. ואילו הסטודנטית אן שארלוט (20) מ-שבדיה, מעדיפה את המקום "על כל הים שלכם, כולל שפת ימה של תל-אביב".

אחכונת לבחינות

"בת-אביב אי-אפשר ללמוד ולטבול בים, בעין-פשחה אני יכולה להתכונן לבחינות כשאני במים!" חייכה הסטודנטית

השחרחרת, כשצלם-המערכת תפס אותה בפוזת בלתי-אופיינית לחופי-הרחצה של הארץ. רבים הסטודנטים הבאים למקום מירושלים ומרחובות. במימי הרדודים של עין-פשחה אי-אפשר לטבוע.

המלוחים של ים-המלח — או במים הרדודים המתוקים. אולם לפני שבועיים כימעט נגרם אסון, כששתי מתרחצות נסחפו מייד רחה: הן פשוט נעלמו.

יורה החשיכה. הליקופטר של צה"ל, ש-הוועק למקום, לא הצליח לאתר את הנשים. גם פצצות-תאורה לא עזרו. לבסוף היה זה המציל הצעיר אשר נעזר באחד העובדים הערביים של המקום — והשניים הצליחו ל-גלות ולהחזיר את הנשים, בשעה 11 בלילה. "אבל בסך הכל זה המקום הבטוח ביותר להתרחק בו, בכל הארץ", מסכם וויד, לא בלי חיוך של שביעות-רצון.

בני-יריחו. "הבעייה העיקרית שלנו היא — קצת גניבות ועומות", אומר כהן.

יש גם מציל, במקום: דוד שהמי (22), נמוך-קומה ושחום. "אין כימעט בעיות", הוא אומר בבטחון. וויד, התל-אביבי, התחיל בעבודתו לפני כחודשיים, מסתובב במקום בבגדים כשהעוז על כתפו.

כמוהו עושים חיילים רבים, המנצלים כל רגע של חופשה כדי לקפוץ למקום.

אסונות קטלניים טרם אירעו, בעין-פשחה, כי פשוט אי-אפשר לטבוע במים

בעיות-סדר מיוחדות אין, בעין-פשחה. יש שם שוטר תורן, ניסים כהן ממשטרת-יריחו, שנעזר עלידי ארבעה שוטרים ערביים, מ-

עושים חיים במים חיים

המקום האהוד ביותר על הילדים הם הפלגים המשכשכים, המתמזגים עם המים המלוחים. במקום הרדוד הזה, המים קרים כקרח, וחודרים לגלים החמים והכבדים של הים. ההורים יכולים להתרחק ללא כל סכנה, והילדים שולטים בממלכה משלהם.

עוד ועוד ב"עוד"

מתבקש לנגן סעיד מוצטפא, השר ביחד עם חברו אחמד דאוד, שאת הסמבור שלו רואים בקצה הימני העליון של התצלום. השניים הפכו לחכונות-קבע רצוייה של הנוף של עין-פשחה הקייצי.

המתבודדים

או אהבה בצל האילנות מפגנים בני-זוג צעירים, שהתרחקו מן ההמולה ומיתר הנופשים, מצאו מקום נוח לאהבתם. עין-פשחה, בניגוד לחיפה או תל-אביב, עדיין מאפשרת לזוגות פרטיות מסוימת — למרות זרם התיירים.

העולם הזה

שיקאגו בלב תל-אביב

עזר ווייצמן

יודה ברחוב

ברחה מהצבא
אל עולם הזוהר

